

Samuel R. Delany

INTERSECȚIA EINSTEIN

THE EINSTEIN INTERSECTION, 1967

Se dedică lui Don Wollheim, responsabil din toate punctele de vedere pentru ceea ce este înăuntru, și lui Jack Gaughan, pentru ceea ce lipsește.

S e ascunde, (colorată, nuanțată) toată această lume răsanimală a noastră.

(James Joyce — *Finnegans Wake*)

Cu toate acestea, eu nu susțin că orice înșelăciune sau rătăcire a minții ar trebui numite nebunie.

(Erasmus din Rotterdam — *Elogiul nebuniei*)

Maceta mea are sfredelit pe dinăuntru un cilindru, de la plăsele până la vârf. Când suflu în muștiucul din mâner, cânt cu tăișul armei. Atunci când toate găurile sunt acoperite, sunetul este trist, atât de aspru pe cât poate fi, rămânând totuși dulce. Dacă toate găurile sunt deschise, sunetul zburdă prin țeavă, aducând dinaintea ochilor fulgi de soare pe apă și metal zdrobit. Sunt douăzeci de găuri. Și de când am tot cântat, am fost numit nebun în toate felurile — de mai multe ori decât Lobey, care este numele meu.

Cum arăt?

Urât și zâmbăreț, în cea mai mare parte a timpului. Asta înseamnă o bucată de nas mare, ochi gri și gură largă, înghesuite

Samuel R. Delany

INTERSECȚIA EINSTEIN

THE EINSTEIN INTERSECTION, 1967

Se dedică lui Don Wollheim, responsabil din toate punctele de vedere pentru ceea ce este înăuntru, și lui Jack Gaughan, pentru ceea ce lipsește.

Se ascunde, (colorată, nuanțată) toată această lume râsanimală a noastră.
(James Joyce — *Finnegans Wake*)

Cu toate acestea, eu nu susțin că orice înșelăciune sau rătăcire a minții ar trebui numite nebunie.
(Erasmus din Rotterdam — *Elogiul nebuniei*)

Maceta mea are sfredelit pe dinăuntru un cilindru, de la plăsele până la vârf. Când suflu în muștiucul din mâner, cânt cu tăișul armei. Atunci când toate găurile sunt acoperite, sunetul este trist, atât de aspru pe cât poate fi, rămânând totuși dulce. Dacă toate găurile sunt deschise, sunetul zburdă prin țevă, aducând dinaintea ochilor fulgi de soare pe apă și metal zdrobit. Sunt douăzeci de găuri. Și de când am tot cântat, am fost numit nebun în toate felurile — de mai multe ori decât Lobey, care este numele meu.

Cum arăt?

Urât și zâmbăreț, în cea mai mare parte a timpului. Asta înseamnă o bucată de nas mare, ochi gri și gură largă, înghesuie pe o fețișoară cafenie potrivită pentru o vulpe. Totul, înconjurat

cu fire de alamă pe post de păr. Cam la fiecare două luni, ciopârțesc cea mai mare parte din el cu maceta. Crește rapid la loc. Ceea ce e ciudat, pentru că am douăzeci și trei de ani și nici un pic de barbă, încă. Am o siluetă de popic, gambe și picioare de om (gorilă?) de două ori cât mine (am o înălțime de un metru șaptezeci și cinci și șolduri pe măsură); în anul în care m-am născut, a existat un val de hermafrodiți și doctorii m-au crezut unul dintre ei.

Am oarecare dubii.

După cum am zis, sunt urât. Degetele picioarelor sunt aproape la fel de lungi ca ale mâinilor, iar cele mari sunt semiopozabile. Dar nu vă grăbiți să râdeți; odată i-am salvat viața Micului Jon.

Urcam pe Beryl Face, alunecând pe stânca sticloasă, când Micul Jon și-a pierdut echilibrul, rămânând atârnat într-o mână. Eu mă țineam cu ambele mâini dar mi-am întins piciorul în jos, l-am apucat de încheietura brațului, și l-am tras până a găsit un reazem sub tălpi.

În momentul ăsta, Lo Hawk își încrucișează brațele pe cămașa sa din piele, încuviințează din cap cu înțelepciune, astfel încât barba i se leagănă pe gâtul subțire ca o frânghie și spune: „Dar ce căutați voi, doi tineri Lo, pe Beryl Face? E primejdios, după cum știți. Rata natalității scade întruna. Nu ne putem permite să ne pierdem tineretul productiv datorită unor tâmpenii.” Bineînțeles că nu scade, dar ăsta-i Lo Hawk. Ceea ce vrea să spună este că numărul de *indivizi total standard* scade. Însă nașterile sunt o mulțime. Lo Hawk aparține generației când numărul de nonfuncționali, idioți, mongoloizi și cretini depășea cu mult cincizeci la sută. (Încă nu ne-am adaptat imaginilor voastre. Ei, da). Dar acum există în mod clar mai mulți funcționali decât non-funcționali. deci, nici o problemă.

Oricum, nu numai că-mi rod în mod disgrățios unghiile de la mâini, însă fac același lucru și cu cele de la picioare.

În momentul acesta îmi aduc aminte cum ședeam la intrarea grotei-izvor, unde torentul vine din întuneric și desenează o seceră de lumină printre copaci, iar un păianjen vampir mare cât pumnul meu se sorește pe stânca din spate, cu abdomenul pulsându-i deasupra frunzele ce sună, atingându-se. Apoi La Carol trece cu un șirag de fructe peste umăr și cu puștiul sub braț (odată ne-am certat dacă-i al meu ori ba. Într-o zi avea ochii mei, nasul meu, urechile mele. A doua zi:

— Nu vezi că-i băiatul lui Lo Easy ? Uită-te ce solid e!

Apoi ne-am îndrăgostit amândoi de alți oameni și acum suntem prieteni din nou. Acum face o mutră uimită și zice:

— Lo Lobey ce faci?

— Îmi rod unghiile de la picioare. Cum ți se pare?

— Ei, și tu! scutură din cap și intră în pădure, mergând către sat.

Dar chiar acum prefer să stau pe piatra goală, să dorm, să mă gândesc, să-mi mușc buzele sau să-mi ascut imaceta. E privilegiul meu, cum îmi spunea La Dire^{1}.

Până de curând, Lo Micul Jon, Lo Easy și Lo Eu pășteam capre împreună (asta e ceea ce făceam pe Beryl Face: căutam pășuni). Formam un trio pe cinste. Micul Jon, deși cu un an mai mare ca mine, va arăta până la moarte ca un puști negru de paisprezece ani cu pielea la fel de netedă ca sticla vulcanică. Îi transpiră palmele, tălpile picioarelor și limba (nu e vorba de glande sudorifice: picură ca un diabetic în prima zi de iarnă, sau ca un câine foarte nervos). Are o rețea argintie drept păr, nu albă ci argintie. Pigmentul e bazat pe metalul pur; pielea neagră vine de la o proteină formată în jurul oxidului. Nimic din melanina cafeniu-ruginie care

te bronzează pe tine și pe mine. El cântă, fiind oarecum simplu, aleargă și sare împrejurul stâncilor și caprelor, scânteind dinspre cap, vintre și subțiori, apoi se oprește să-și ridice piciorul (da, ca un câine nervos) lângă un trunchi de copac, privind roată cu ochi negri stânjeniți. Când zâmbesc, ochii aceia aruncă la fel de multă lumină, pe o frecvență diferită, ca și capul său scânteietor. Are gheare. Tari, cornoase și ascuțite, pe când eu am cioturi boante. Nu e un Lo pe care să fie bine să-l superi.

Pe de altă parte, Easy, e înalt (aproape doi metri și patruzeci și cinci), păros (părul umbral i se ondulează pe omoplați în jos și face inelușe pe pânțele), puternic (cele o sută patruzeci și opt de kilograme ale lui sunt de fapt o groază de bolovani colțuroși înghesuiți în blana sa: mușchii lui au vârfuri) și drăguț. Odată m-am supărat pe el, când una din doicile noastre fertile a căzut într-un horn stâncos.

S-a petrecut în fața mea. Muierea era oarba cea mare, care de opt ani ne tot dă tripleți perfecți după standard. Ședeam într-un picior și aruncam pietre și bețe eu celelalte trei membre. Lui Easy. Îi trebuie o piatră-n cap ca să devină atent; el era mult mai aproape decât mine.

— Atenție, Lo nonfuncțional și mongoloid! O să pice în... În clipa aceea, a picat.

Easy s-a oprit, privindu-mă întrebător "de-ce-arunci-pietre-în-mine?", a văzut-o agățându-se de margine, s-a repezit după ea, a ratat, și amândoi au început să urle. M-am ascuns aproape cu totul înapoia bolovanului ce-i lovise șoldul lui și am fost gata să izbucnesc în plâns. Easy chiar a făcut-o.

S-a ghemuit pe marginea hornului, cu lacrimile udându-i blana de pe obraji. Muierea își rupsese gâtul în fundul râpei. Easy a privit în sus și a spus:

— Nu-mi mai face rău, Lobey. Și-a frecat ochii albaștri, apoi a arătat în jos. Doare deja prea

tare. Ce poți să faci cu un Lo ca ăsta?

Easy are și gheare. Nu le folosește decât pentru a se cățăra în palmierii titani, ca să culeagă mango pentru copii.

Totuși, în general, am făcut treabă bună cu caprele. Odată Micul Jon a sărit de pe creanga unui stejar în spatele unui leu și i-a sfâșiat gâtul înainte să ajungă la turmă (apoi s-a ridicat de pe cadavru, s-a scuturat, și s-a dus în spatele unei stânci, uitându-se peste umăr). Așa blând cum este, Easy i-a spart capul unui urs negru cu un buștean. Iar eu aveam maceta și eram ambidextru, când cu piciorul stâng, când cu mâna dreaptă, sau viceversa. Da, făceam treabă bună.

Acum nu mai e cazul.

Motivul a fost Friza.

"Friza" sau "La Friza" fusese întotdeauna un subiect de discuții cu doctorii vârstnici și cu bătrânii care trebuiau să transmită titlurile. Arăta normal: subțire, cafenie, gura plină, nasul lat și ochii de culoarea alamei. Cred că s-ar fi putut să se fi născut cu șase degete la o mână, dar cel suplimentar era non-funcțional, așa că un doctor ambulant l-a amputat. Părul ei era tare, sârmos și negru: îl tundeau scurt, deși odată a găsit o panglică roșie și a împletit-o prin el. În ziua aceea purta brățări și mărgelile de aramă, șiraguri peste șiraguri. Era minunată.

Și tăcută. În copilărie, pentru că nu se mișca, a fost pusă în kușcă împreună cu ceilalți non-funcționali. Nici vorbă de La. Apoi un îngrijitor a descoperit că nu se mișca pentru că deja știa cum s-o facă; era agilă ca umbra unei veverițe. A fost scoasă din kușcă, și-a primit înapoi La-ul, dar n-a vorbit niciodată. La opt ani, când a devenit evident că minunata orfană era mută, i-au luat La-ul. Nu puteau s-o pună înapoi în kușcă. Era funcțională, împletea coșuri, ara și devenise expertă la vânătoarea cu bolasul^{2}. Din pricina asta izbucniseră pe atunci controversele.

Lo Hawk își susținea punctul de vedere:

— În zilele mele, La și Lo erau rezervate pentru indivizii total standard. Am fost foarte dornici, acordând acest titlu de puritate oricărui funcțional care s-a întâmplat să aibă nefericirea de a se naște în aceste timpuri confuze.

La Dire a replicat:

— Timpurile se schimbă, și vreme de treizeci de ani a existat un precedent tacit ca La și Lo să fie conferite oricărei creaturi funcționale născută în acest nou cămin al nostru. Problema este doar cât de departe să extindem definiția funcționalității. Reprezintă oare abilitatea de a comunica verbal un *sine qua non* al funcționalității? Ea e inteligentă, învață repede și temeinic. Eu optez pentru *La Friza*.

Fata stătea și se juca lângă foc cu pietricele albe. În vreme ce ei îi discutau statutul social.

— E începutul sfârșitului, începutul sfârșitului, a murmurat Lo Hawk. Trebuie să păstrăm ceva.

— Sfârșitul începutului, a oftat La Dire. Totul trebuie să se schimbe. Asta era controversa lor de când îi știam.

Se povestește că demult, înainte de nașterea mea, Lo Hawk s-a supărat pe viața din sat și a plecat. Zvonurile spuneau că s-ar fi dus pe un satelit al lui Jupiter, ca să extragă un metal ce se răsucea în filoane albastre prin stâncă. Mai târziu s-a auzit că ar fi părăsit satelitul jovian pentru a naviga pe o mare fumegoasă într-o lume unde trei sori îi proiectau umbra pe puntea unei nave mai mari decât întregul nostru sat. Iar, și mai târziu, umbla vestea că a fost văzut tăindu-și cărare printr-o substanță ce se topea în aburi otrăvitori undeva atât de departe încât nu se zărea nici o stea de-a lungul nopților care țineau tot anul. Când s-au împlinit șapte ani de când lipsea, se pare că La Dire a hotărât că sosise timpul să se întoarcă. Ea a părăsit satul și a revenit peste o săptămână —

împreună cu Lo Hawk. Se zicea că nu se schimbase prea mult, așa că nimeni nu l-a întrebat unde fusese. Dar de la întoarcerea lui datează disputele calme care i-au unit pe La Dire și Lo Hawk mai repede decât iubirea.

— ...trebuie să conservăm, Lo Hawk.

— ...trebuie să schimbăm, La Dire.

De obicei, Lo Hawk se dădea bătut, deoarece La Dire era o femeie cu lecturi vaste, de mare cultură și spirit; Lo Hawk fusese un bun vânător în tinerețea sa și un bun războinic de câte ori a fost nevoie. De asemenea, era suficient de înțelept ca să admită în faptă, dacă nu în vorbe, că o asemenea nevoie dispăruse. Dar de data asta, el a fost de neînduplecat:

— Comunicarea este vitală, dacă vrem să ajungem vreodată ființe umane. Mai degrabă i-aș permite unui câine cu fața îngustă, care vine din dealuri și poate bolborosi patruzeci - cincizeci din cuvintele noastre ca să-și exprime dorințele, decât unui copil mut. Ah, câte bătălii au văzut tinerețile mele! Când ne-am luptat cu păianjenii gigantici, sau când valul de licheni a năvălit din junglă, sau când am distrus cu var și sare limacșii de șapte metri care ieșeau din pământ, am câștigat acele bătălii fiindcă puteam vorbi unul cu altul, puteam răzni ordine, striga avertismente, șopti planuri în penumbra grotelor — izvoare. Da, mai degrabă aș da La sau Lo unui câine vorbitor!

Cineva a făcut o remarcă obraznică:

— Păi, nu prea poți să-i dai tipei un Le!

Oamenii au pufnit în râs. Dar bătrânii știu bine cum să ignore asemenea impoliteți. Oricum, toți ignoră un Le. În tot cazul, afacerea, nu s-a rezolvat niciodată. Către apusul Lunii, oamenii băteau câmpii, când cineva a propus o amânare. Toți au scârțâit și au oftat, ridicându-se în picioare. Friza, întunecată și minunată, încă se mai juca cu pietricelele.

Friza nu s-a mișcat când era copil, pentru că deja știa cum s-o facă. Privind-o în licăririle focului (aveam și eu opt ani), am început pentru prima oară să pricep de ce nu vorbea: a luat o piatră și a zvârlit-o, cu răutate, spre capul tipului care făcuse remarca despre „Le”. Chiar și la opt ani era sensibilă. A ratat lovitura, iar eu am fost singurul care a văzut. Dar am zărit și rânjetul care i-a schimonosit fața, efortul din umeri, felul în care i s-au încordat degetele de la picioare — stătea cu picioarele încrucișate — când a aruncat-o. Ambii pumni îi erau încheștați în poală. Înțelegeți, nu-și folosisese mâinile sau picioarele. Piatra s-a ridicat pur și simplu din noroi, s-a năpustit prin aer, a greșit ținta și s-a pierdut prin frunzișul de jos. Dar eu am văzut: ea o *aruncase*.

De o săptămână în fiecare noapte am zăbovit pe dalele cheiului; în stânga, palatele păreau că se aglomerează iar lumina fragilă se sparge peste port în toamna caldă. LE devine ciudat, în noaptea asta, când m-am întors în marele trapezoid al Piazei, ceața ascundea vârfurile catargelor ce purtau steaguri roșii. Am stat la poalele stâlpului cel mai apropiat de turn și am făcut însemnări despre tânjirile lui Lobey. Mai târziu am părăsit auriul și indigo-ul în descompunere al Basilicii și am băntuit prin aleile lăturalnice ale orașului până după miezul nopții. Odată m-am oprit pe un pod pentru a privi micul canal cum se scurge printre zidurile apropiate, pe sub felinare și frânghii de rufe. M-am întors brusc, auzind un țipăt: o jumătate de duzină de pisici mi-au trecut printre picioare și au dispărut în trombă, urmărind un șobolan cafeniu. De-a lungul vertebrelor, nervii mi s-au înfiorat. M-am uitat înapoi spre apă: șase flori — trandafiri — pluteau din spatele podului, trecând peste petele de benzină. Le-am urmărit,

până când o șalupă de pe un canal învecinat a trimis unde largi, clipocind de maluri. Am trecut peste podurile mici către Crand Canal și am luat un Vaporetto înapoi la Ferovia. Pe când pluteam sub arcul din lemn negru al Ponti Academia, s-a pornit vântul; încercam să asimilez florile și animalele rele, cu aventura lui Lobey, fiecare se potrivește, dar deocamdată nu pricep cum anume. Orion călărea apa. Luminile de pe țărm tremurau în canal, în timp ce noi treceam pe sub pietrele care stau să pice din Rialto.

(Jurnalul scriitorului - Venetia, octombrie 1965)

În câteva cuvinte, voi stabili cum Maldoror a fost virtuos în timpul primilor săi ani, virtuos și fericit. Mai târziu a devenit conștient că se născuse rău. Ciudată fatalitate!

(Isidore Ducasse (Conte de Lautreamont) - Cântecul lui Maldoror)

Prologul: de ce nu mai paștem capre Easy, Micul Jon și cu mine.

Friza a început să intre în joc, brună și ambiguă, alergând și sărind cu Micul Jon într-un dans dublu pe cântecul său și pe muzica mea, luându-se la trântă, în joacă, cu Easy, și plimbându-se cu mine pe pajiștea plină de mure, ținându-mă de mână — cine a mai auzit să La, sau să Lo cu cineva cu care paști capre, ori cu care răzi, ori faci dragoste. Toate acestea le-am făcut cu Friza. Ea se întorcea pe o stâncă să mă privească, iar frunzele tremurau împrejurul chipului ei. Sau venea grăbită spre mine printre pietre; între umbletul grațios și umbra ei pe bolovani se afla întreaga mișcare suspendată și reală. Și era eliberată când stătea în brațele mele râzând — singurul sunet pe care îl scotea, iubindu-l pe buzele ei.

Mi-a adus lucruri minunate. Și m-a ferit de cele periculoase. Cred că a făcut-o în același fel în care a azvârlit piatra. Într-o zi, mi-am dat seama că. pur și simplu, lucrurile urâte și periculoase nu se mai întâmplă; nici un leu, ori un liliac condor.

Caprele stăteau împreună; copiii nu se mai pierdeau și se fereau de stânci.

— Micule Jon, nu mai trebuie să vii în dimineața asta.

— Ei, bine, Lobey, dacă tu zici așa...

— E-n regulă, stai acasă.

Așa că Easy, Friza și cu mine am plecat cu caprele.

Lucrurile minunate erau precum stqlul de șoimi albinoși care plutea către pajiște. Sau cloșca ieruncă, care-și adusese copilașii să-i vedem.

— Easy, aici nu-i destul de lucru pentru toți. De ce nu-ți găsești altceva de făcut?

— Mie-mi place să vin aici, Lobey.

— Friza și cu mine putem avea grijă de turmă.

— Dar nu mă de...

— Cară-te, Easy.

A mai mormăit ceva și eu am luat o piatră cu piciorul și am cumpănit-o. El părea uimit, apoi s-a îndepărtat cu stângăcie. Imaginați-vă, să sar eu așa la Easy.

Câmpul și turma ne-au rămas numai Frizei și mie. Era bun și minunat, cu flori pe care nu le mai țin minte înapoia povârnișurilor când alergam. Dacă existau șerpi veninoși, se transformaseră în panglici de purpură, niciodată încolăcindu-se. Și, ah! ce de muzică am cântat.

Ceva a ucis-o.

Se ascunsese într-un crâng de sălcii leneșe, copacii aceia care se apleacă mai jos decât plânsul, iar eu o căutam și o strigam și zâmbeam... iar Friza a țipat. Acela a fost singurul sunet pe care l-am auzit de la ea în afara râsului. Caprele au început să behăie.

Am găsit-o sub copac, cu fața în noroi.

Pe când caprele behăiau, pajiștea s-a spart în bucăți sub zgomotul lor iritat. Eram tăcut, dezorientat, uimit de disperarea mea.

Am purtat-o înapoi în sat. Îmi amintesc fața lui La Dire când am intrat în piață, cu trupul moale în brațe.

— Lobey, ce Dumnezeu... Cum a... Oh, nu? Lobey, nu!

Așa că Easy și Micul Jon au preluat iarăși turma. Eu mergeam și ședeam la intrarea grotei-izvor, îmi ascuțeam lama, îmi rodeam unghiile, mă culcam și mă gândeam singur pe piatra cea lată. Atunci am început.

Odată Easy a venit să-mi vorbească:

— Hei, Lobey, ajută-ne la capre. S-au întors leii. Nu-s mulți, dar ne-ai fi de folos. S-a așezat pe vine, continuând să mă domine cu aproape jumătate de metru, a dat din cap semnificativ, bietul Lobey, apoi și-a trecut degetele păroase pe gâtul meu. Avem nevoie de tine. Tu ai nevoie de noi. Ne ajută să-i căutăm pe cei doi copii care lipsesc?

— Pleacă.

— Bietul Lobey. Totuși a plecat.

Mai târziu, a venit Micul Jon. S-a învârtit vreun minut, gândindu-se ce să zică. Până când i-a venit o idee, a trebuit să se ducă după un tufiș, s-a simțit rușinat, și nu s-a mai întors.

A venit și Lo Hawk:

— Hai să vânăm, Lo Lobey. A fost zărit un taur la vreo doi kilometri spre sud. Se zice că are coarne cât brațul tău.

— Mă simt mai degrabă non-funcțional astăzi, am spus. Ceea ce nu-i un subiect de glumă cu Lo Hawk. S-a retras, pufnind. Pur și simplu, n-am fost în stare să-i suport maniera arhaică.

Totuși, când a venit La Dire a fost diferit. Precum am zis, ea e foarte învățată, și foarte înțeleaptă. A venit și s-a așezat să citească o carte,

de cealaltă parte a stâncii,ignorându-mă vreme de o oră.Până m-a înnebunit.

— Ce faci aici? am întrebat-o în cele din urmă.

— Probabil ceea ce faci și tu.

— Adică?

Părea serioasă.

— De ce nu-mi spui tu?

Am revenit la macetă.

— Îmi ascut sabia.

— Eu îmi ascut mintea. Trebuie făcut ceva care le cere un tăiș la amândouă.

— Hă?

— Acesta e un mod nearticulat de a întreba despre ce-i vorba?

— Hă? am zis iarăși.

— Da. Ce e?

— Să ucidem ceea ce a ucis-o pe Friza. A închis cartea.

— Ne ajuți?

M-am aplecat înainte, frământându-mi picioarele și mâinile, am deschis gura... și-atunci La Dire a tremurat cu lacrimi în ochi. Am plâns. După atâta vreme, m-a surprins. Mi-am pus fruntea pe piatră și am urlat.

— Lo Lobey, a spus ea,ca și Lo Hawk, numai că suna altfel. Apoi m-a mângâiat pe păr, ca Easy. Numai că era altfel. Pe când îmi recăpătam calmul i-am simțit deopotrivă compasiunea și stânjeneala. Nu ca ale Micului Jon; altfel.

Stăteam întins pe-o parte, cu picioarele și mâinile frângându-se, plângând tăcut întors spre golul din mine. La Dire mi-a frecat umărul, șoldul diform, deschizându-mă cu delicatețe și cu cuvinte:

— Hai să vorbim despre mitologie, Lobey. Sau mai bine ascultă. A fost foarte greu să ne asumăm raționalitatea acestei lumi. Iraționalul constituie o problemă la fel de grea. Îți aduci aminte de legenda Beatles-ilor? Îți amintești cum

Ringo și-a părăsit iubita, Maureen. deși ea se purta dragăstos. El era singurul Beatles care nu cânta, așa susțin formele vechi ale legendei. După noaptea unei zile grele, el și ceilalți Beatlesi au fost sfârtecați de fete în delir, dar el și ceilalți Beatlesi s-au întors, până la urmă laolaltă, cu marele rock și marele rolli. Mi-am pus capul în poala lui La Dire. Ea a continuat: Ei bine, acest mit este versiunea unei istorii mult mai vechi care nu e atât de bine cunoscută. Nu există discuri pe 45 sau 44 de turații din vremea acelei istorii mai vechi. Au mai rămas doar câteva versiuni scrise, iar interesul tinerilor pentru citit scade vertiginos. În povestea cea veche, Ringo era numit Orfeu. Și el a fost sfâșiat de fete în delir. Însă detaliile diferă. El și-a pierdut iubita — în versiunea respectivă, se numea Euridice — iar ea a plecat direct în marele rock și marele roll, unde Orfeu a trebuit să intre ca s-o aducă înapoi. El s-a dus cântând, pentru că, în această versiune, era cel mai mare cântăreț, iar nu cel care tace. În mituri, lucrurile se transformă mereu în opusul lor, pe măsură ce o versiune înlocuiește alta.

— Cum a putut pătrunde în marele rock și marele roll? Acolo e vorba de moarte și viață.

— A fost acolo.

— A adus-o înapoi?

— Nu.

Ara privit chipul bătrân al lui La Dire apoi mi-am întors capul spre copaci. Atunci, a mințit. Nu s-a dus de-adevăratelea. Probabil că s-a ascuns în pădure câtva timp și a inventat o poveste atunci când s-a întors.

— Poate, a zis La Dire.

Am privit-o din nou.

— O vroia înapoi, am rostit. Știu că o vroia înapoi. Dar dacă s-ar fi dus undeva unde ar fi existat o șansă cât de mică s-o recapete, nu s-ar fi întors fără ea. De-asta știu că trebuie să fi mințit.

Adică, a mințit despre drumul la marele rock și marele roll.

— Viața este ritm, a spus ea în vreme ce mă ridicam. Orice moarte este ritm oprit, o sincopă înainte ca viața să se reia. Mi-a ridicat maceta. Cântă ceva. Mi-a întins mânerul. Fă muzică.

Mi-am dus lama la buze, m-am răsucit întorcându-mă pe spate, m-am încolăcit în jurul strălucitoarei și primejdioasei lungimi, și am lins sunetele. Eu nu vroiam, dar se forma în golul limbii mele, iar răsuflarea o purta în cuțit.

Încet; mai încet, am închis ochii, simțind fiecare notă în patrulaterul omoplaților și feselor apăsate de stâncă. Notele ieșeau, urmând doar măsura respirației mele, iar mai de departe era numai însuflețirea mușchilor degetelor de la mâini și de la picioare care începuseră să se convulsioneze pentru dansul mai rapid, mai apropiat al bățăilor mii. Boccetul a început să tremure.

— Lobey, când erai copil, băteai piatra cu picioarele, scoțând un ritm de dans. Bate toba, Lobey!

Am lăsat melodia să se iuțească, apoi am șfichiuit-o cu o octavă mai sus, ca s-o pot stăpâni. Asta înseamnă numai degetele de la mâini.

— Bate toba, Lobey!

M-am zguduit pe picioare și am început să lovesc cu tălpile în stâncă.

— Bate toba!

Am deschis ochii suficient de mult pentru a zări cum o zbughește păianjenul vampir. Muzica râdea. Gram după gram, triluri și iodlere, iar La Dire râdea și ea pentru (mine văzându-mă cum cânt, cocoșat, în timp ce sudoarea îmi tremura pe ceafă și-mi picura între omoplați, în vreme ce eu, imobil de la mijloc în sus, îmi legănam șoldurile, bățând ritmuri încrucișate cu degetele de la picioare și călcâie, cu lama macetei în sus ca să înțep soarele, cu altă sudoare scurgându-mi-se

șiroaie după urechi, alunecând printre venele încordate ale gâtului.

— Bate, Lo Ringo al meu, cântă Lo Orfeu al meu, striga La Dire. Oh, Lobey! Aplauda fără încetare.

Apoi, când singurul sunet rămas a fost propria-mi respirație, frunzele și izvorul, ea a încuviințat din cap, zâmbind:

— Acum ai jelit așa cum trebuie.

Am privit în jos. Pieptul îmi lucea, burta se contracta, se relaxa și iar se contracta. Praful de pe picioare devenise noroi.

— Acum ești aproape gata să faci ceea ce trebuie făcut. Du-te, vânează, paște capre, cântă. În curând, Le Dorik va veni după tine.

Orice sunet din mine a înghețat. Odată cu respirația și bătaia inimii, cred, o sincopă înainte ca ritmul să reînceapă.

— Le Dorik?

— Du-te. Bucură-te înainte de a-ți începe călătoria.

Înfrișat, am clătinat din cap, m-am întors și am fugit de la gura peșterii.

Le...

Deodată mica bestie rătăcitoare a dispărut, lăsându-mi în poală — oh, oroare — un monstruos maimuțoi diform, cu cap de om. „Unde îți este sufletul, să-l călăresc!”

(Aloysius Bertrand - *Piticul*)

TRĂIEȘTE! Ești în generația PEPSI!

(Slogan publicitar - *Reclamă*)

...Dorik!

O oră mai târziu, pândeam, ascuns, în preajma kuștii. Paznicul kuștii, Le Dorik, nu se afla prin preajmă. O chestie albă (îmi amintește de

femeia care a fost mama lui Easy și 1-a lepădat înainte să moară) s-a târât până la gardul electrificat ca să-și lase balele. Probabil va muri curând. Am auzit râsul lui Griga, fără să-l văd; fusese Lo Griga până la șaisprezece ani. Dar ceva — nimeni n-a știut dacă era genetic sau nu, i-a mâncat mințile din cap și hohotele de râs au început să i se reverse dintre buze și gingii. Și-a pierdut Lo-ul și a fost băgat în kușcă. Le Dorik era probabil înăuntru acum, punând mâncare, doftoricind unde leacurile mai puteau fi de folos, ucigând dacă cineva nu mai putea fi tratat. Atât de multă tristețe și groază se închideau acolo; era greu să-ți amintești că sunt oameni. Nu purtau nici un titlu de puritate, dar erau oameni. Chiar și Lo Hawk s-ar ofensa pentru o glumă pe seama celor din kușcă, la fel ca pentru unii cetățeni titrați.

— Nu știi ce li se făcea când eram eu copil, tinere Lo. Nu i-ai văzut niciodată târâți din junglă când puțini reușeau să supraviețuiască: N-ai văzut felul barbar în care acționau indivizi complet standard, cu rațiunea zdruncinată de spaimă. Multora dintre cei pe care-i numim azi Lo și La nu li s-ar fi permis să trăiască, dacă s-ar fi născut cu cincizeci de ani mai devreme. Fii bucuros ca tu ești fiul unor timpuri mai civilizate.

Da, erau oameni. Dar nu e pentru prima oară când m-am întrebat cum s-ar simți cineva să păzească asemenea oameni la fel ca Le Dorik?

M-am întors în sat.

Lo Hawk și-a ridicat ochii de la arbaleta pe care-o încorda. Așezase cartușele pe pământ în fața ușii, ca să le controleze capsele.

— Ce mai faqi, Lo Lobely?

Am apucat un cartuș cu piciorul și l-am studiat.

— Ai prins taurul ăla?

— Nu.

Am încercat marginea cartușului cu vârful cuțitului. Era bun.

— Hai să mergem, am spus.

— Mai întâi, verifică restul.

Cât timp am făcut-o, el a terminat de încordat arbaleta, a intrat și a luat încă una pentru mine; apoi am coborât de-a lungul râului.

Aluviunile colorau apa în galben. Curentul era puternic și repede, îndoind ferigile și ierburile lungi, pieptănându-le de pe mal. Am ținut-o de-a lungul malului umed cale de vreo trei kilometri.

— Ce a ucis-o pe Friza? l-am întrebat într-un târziu.

Lo Hawk s-a lăsat pe vine ca să examineze o buturugă zgâriată: urme de colți.

— Tu ai fost acolo. Ai văzut. La Dire doar bănuiește.

Ne-am întors de la râu. Rugii de mure zgâriau carâmbii lui Lo Hawk. Eu nu am nevoie de încălțări. Pielea mea este groasă și tare. Nici Easy. sau Micul Jon nu au nevoie.

— N-am văzut nimic, am zis. Ea ce bănuiește?

Un șoim albinos țâșni dintr-un copac și se îndepărtă rotindu-se. Nici Friza nu avusese nevoie de încălțări.

— Ceea ce a omorât-o pe Friza era non-funcțional, ceva din ea care era non-funcțional.

— Friza a fost funcțională, am rostit. A fost!

— Vorbește mai încet, băiete.

— Ținea turma laolaltă, am continuat mai potolit.

— Putea pune animale să facă tot ceea ce dorea. Putea să îndepărteze lucrurile primejdioase și să le apropie pe cele minunate.

— Prostii, a comentat Lo Hawk, pășind prin noroi.

— Fără nici un gest sau cuvânt, putea să mute animalele oriunde dorea, sau oriunde doream eu.

— Ai ascultat tâmpeniile lui La Dire.

— Nu. Am văzut. Putea să miște animalele, așa cum a făcut cu piatra.

Lo Hawk a încercat să spună ceva. Apoi l-am văzut adunându-și gândurile.

— Care piatră?

— Piatra pe care a ridicat-o și-a aruncat-o.

— Care piatră, Lobey?

Așa că i-am spus povestea.

— Și era funcțională, am conchis. Păzea turma, nu-i așa? Ar fi putut s-o păzească, chiar și fără mine.

— Numai că nu s-a putut păzi pe ea însăși, a spus Lo Hawk. A pornit mai departe.

Am continuat tăcuți printre lăstarii șoptitori, în timp ce eu cugetam. Apoi pe trei tonuri diferite s-a auzit:

— Yaaaaaa...

Frunzele s-au dat la o parte și au apărut brusc tripleții Bloi. Unul din ei a sărit la mine și am avut brațele pline cu un puști de zece ani, isteric, cu părul roșu.

— Hei, ai grijă, am rostit cu înțelepciune.

— Lo Hawk, Lobey! Acolo...

— Ai grijă, te rog, am adăugat, evitând un cot.

...Acolo! Lovea și bătea cu piciorul în stânci. Asta am primit-o de la cel aflat lângă șoldul meu.

— Acolo unde? a întrebat Lo Hawk. Ce s-a întâmplat?

— Acolo aproape de...

— ...De casa veche lângă locul unde tavanul pivniței cade...

— ...Taurul a apărut și...

— Și era îngrozitor de mare și a călcat...

— ...A călcat pe casa veche care...

— Noi ne jucam înăuntru...

— Stați așa, am spus și l-am lăsat jos pe Bloi-3.

— Unde s-a întâmplat toată povestea asta?

S-au întors tustrei și au arătat printre copacii pădurii.

Hawk și-a legănat arbaleta.

— E-n regulă, a rostit.
— Voi, băieți, întoarceți-vă în sat.
— Ia spune-mi! l-am prins pe Bloi-2 de umăr,
Cât de mare era?

Clipea mut.

— N-are nimic, am spus. Duceți-vă, și gata.

M-au privit pe mine, pe Lo Hawk și pădurea.
Apoi s-au dus.

În consens mutual, ne-am întors dinspre râu
prin golul din frunziș pe unde se rostogoliseră
copiii.

O scândură, ruptă la un capăt, zăcea pe cărare
chiar în fața noastră, pe când ne apropiam de
luminiș. Am pășit peste ea și printre ramurile de
sumac.

Pe pământ se aflau împrăștiate o mulțime de
alte scânduri sfărâmate.

O suprafață de un metru pătrat din fundație
fusesse înfundată, și doar una din cele patru grinzi
de susținere mai stătea în picioare.

Bucăți din acoperișul de paie erau azvârlite ca
niște coji prin ogradă. Cu mult timp în urmă, Carol
plantase câteva flori în această grădină, când,
vrând să scăpăm de sat, ne mutasem aici în vechea
casă acoperită cu paie care fusesse atât de tihnită, ea
plantase gardul viu cu flori portocalii pufoase. Știți
din care, nu?

M-am oprit lângă urma unei copite despicate,
unde petalele și frunzele fuseseră strivite într-o
mandală! întunecată în nămol. Piciorul mi se
potrivea cu ușurință în amprentă. Câțiva copaci
fuseseră dezrădăcinați. Alții fuseseră ruși la o
înălțime mai mare decât a mea.

Era ușor să vezi din ce parte intrase în
luminiș. Tufișurile, vițele și frunzele fuseseră
călcate spre înăuntru. Pe-acolo pe unde plecase,
totul se îndoise în afară.

Lo Hawk pătrunse în poieniță, legănându-și
cu nonșalanță arbaleta.

—De fapt nu ești chiar atât de nonșalant,nu-i așa? am întrebat. M-am uitat iarăși la semnele distrugerii.

— Trebuie să fie enorm.

Lo Hawk mi-a aruncat o căutătură plină de ace și zgârcituri.

— Ai mai vânat cu mine.

— Așa e. Nu poate să fi plecat demult dacă tocmai a speriat copiii, am adăugat.

Hawk s-a îndreptat în pas de pândă către locul unde vegetația se îndoiește.

M-am repezit după el.

Făcusem zece pași prin pădure când am auzit șapte copaci prăbușindu-se undeva: trei — pauză — apoi încă patru.

— Bineînțeles, dacă este atât de mare poate, probabil, să ajungă foarte departe, foarte repede, am spus.

Alți trei copaci.

Apoi un răget, un sunet nemuzical cu o tonalitate metalică, nici turbare nici patos, ci zgomot, scăpat din plămâni mai mari decât toate foalele unei topitorii,un sunet lung,care prindea ecou în vreme ce frunzele se clătinau sub adierea unui vânt lin.

Sub verde și argintiu, am pornit iarăși prin poienile reci, periculoase.

Pas, și răsuflare, și pas.

Apoi în copacii din stânga...

A apărut dintr-un salt, și acel salt ne-a împrăștiat cu umbră, ramuri și bucăți de frunze.

Învârtindu-și coapsa pe un picior anterior, tocmai aici și unul posterior, tocmai la dracu, acolo, privi spre noi cu un ochi injectat, căprui, cu colțurile albe ale unei scoici. Globul lui ocular trebuie să fi fost cât capul meu.

Nările negre, umede, scoteau aburi.

Era foarte nobil.

Apoi și-a scuturat capul, rupând crengi, s-a încordat cu pumnii înfipti în pământ — erau mâini

cu degete păroase și cornoase de grosimea brațului meu acolo unde ar fi trebuit să aibă copitele anterioare — a mugit, s-a dat înapoi și a țâșnit îndepărtându-se.

Hawk a tras cu arbaleta. Săgeata a fâlfâit ca un ac curajos între blănille de pe flancul său. Se năpustea.

Când mi-am revenit, scoarța copacului de care mă izbisem îmi mesteca spinarea.

— Vino, mi-a azvârlit Hawk, fugind în direcția în care galopase taurul cu mâini de om.

Iar eu l-am urmat pe bătrânul acela nebun, alergând să răpună fiara. Ne-am cățărat printr-un clivaj de stâncă veșnic spartă (fusesse spartă și ultima dată când venisem să hoinăresc pe-aici printre copaci într-o după-amiază plină de stropi de soare și adieri de vânt cu mâna Frizei într-a mea, pe umărul meu, pe obrazul meu). Am sărit pe o porțiune de cărămidă brăzdată de mușchi, care pava pădurea pe ici, pe colo. Am alergat înainte și...

Unele lucruri sunt atât de mici încât nu le observi. Altele sunt atât de mari încât te izbești de ele înainte de a ști ce sunt. Era o gaură în pământ, în coasta muntelui, în care aproape am picat. Era intrarea neregulată a unei grote, largă de vreo douăzeci de metri. Nici măcar n-am știut că se afla acolo până ce n-a răsunat din ea urletul.

Taurul a răcnit pe neașteptate din deschiderea dintre stânci, copaci și cărămidă, delimitându-i forma cu răgetul său.

Când ecoul a pierit, ne-am furișat pe buza fărâmițată și am privit înăuntru. Dedesubt am văzut sclipirile razelor pe piele, învârtindu-se în adâncuri. Apoi s-a ridicat pe picioarele dinapoi, agitându-și ochii și pumnii păroși.

Hawk a sărit îndărăt, chiar dacă ghearele erau, încă, la cinci metri mai jos.

— Tunelul ăsta nu dă în grota-izvor? am șoptit. Dinaintea unui lucru atât de mare, trebuie să

șoptești.

Lo Hawk a aprobat din cap.

— Se zice că unele tunele sunt înalte de treizeci de metri. Altele numai de trei metri. Asta e una din cele mai mari arteriole.

— Mai poate să iasă? O întrebare prostească.

De cealaltă parte a găurii, au apărut capul cu coarne și umerii. Acolo intrarea fusese tăiată în pantă. El o urcase. Acum se uita la noi, pândind. A mugit o dată, scoțând o limbă ca o pânză roșie acoperită cu spume.

Apoi a sărit la noi peste gaură.

Nu ne-a ajuns, dar am zbughit-o în spate. El s-a agățat de buza intrării cu degetele unei mâini — am văzut strungi negre sfărâmându-se în jurul acelor unghii — și cu un braț. Brațul plesnea de jur-împrejur pământul, căutând ceva de care să se țină.

Din spate l-am auzit pe Hawk strigând (alerg mai repede ca el). M-am întors ca să văd mâna aceea ridicându-se deasupra lui!

A fost complet mototolit la pământ. Mâna a mai plesnit de câteva ori (*Buum-Buum! Buum!*), apoi ghearele au alunecat, trăgând o mulțime de pietre și tufișuri și trei copăcei, jos, jos, jos.

Lo Hawk nu murise (a doua zi au descoperit că-și ruptese o coastă, dar asta abia mai târziu). A început să se ghemuiască. Semăna cu un gândac lovit. Semăna cu un copil bolnav, foarte bolnav.

L-am prins de umeri tocmai când începuse să-și recapete respirația.

— Hawk! Ești cumva...

Nu putea să mai audă din pricina urletului din puț. S-a sculat totuși în capul oaselor clipind din ochi. Sângele a început să i se prelingă din nas. Fiara îl plesnise cu palma ușor curbată. Lo Hawk se aruncase jos, și din fericire cele mai importante părți ale sale, precum capul, suferiseră mai mult din pricina comprimării aerului decât a loviturii propriu-zise.

— Hai să plecăm de-aici! și am început să-l târăsc către copaci.

Când am ajuns acolo, clătina din cap.

— ... nu, așteaptă, Lobey... i-am auzit vocea răgușită în timpul unei pauze între urlete.

Pe când îl sprijineam de un pom, m-a prins de încheietura mâinii.

— Grăbește-te, Hawk, Poți să mergi? Trebuie să plecăm de aici. Uite, o să te car...

— Nu! Răsuflarea care-i fusese stoarsă îi revenea treptat.

— *Hai*, Hawk! Gluma-i glumă, dar ești rănit, și chestia aia este mult mai mare decât ne-am imaginat noi. Probabil că a suferit o mutație din cauza radiației din nivelurile inferioare ale grotei.

M-a strâns iarăși de încheietura mâinii.

— Trebuie să stăm. Trebuie să-l omoram.

— Crezi că o să iasă și o să facă rău satului?

Deocamdată nu s-a prea îndepărtat de grotă.

— Asta... A tușit și apoi spuse: Asta n-are nici o legătură. Eu sunt vânător, Lobey.

— Uite ce-i...

— Și trebuie să te înveți să vânezi. A încercat să se desprindă de trunchi.

— Numai că mi se pare că va trebui să înveți de unul singur.

— Ce?

— La Dire spune că trebuie să fii gata pentru călătorie.

— O, pentru numele... Apoi i-am aruncat o privire, înregistrându-i toate colțurile, vârsta, siguranța și durerea de pe față.

— Ce trebuie să fac?

Răcnetul taurului a tunat din acoperișul surpat al grotei-izvor.

— Du-te acolo. Vânează fiara și ucide-o.

— Nu!

— Fă-o pentru Friza.

— Cum? am întrebat.

A dat din umeri.

La Dire știe. Trebuie să înveți să vânezi, și să vânezi bine.

— Și eu sunt pentru încercarea bărbăției și tot tacâmul. Dar...

— E vorba despre altceva, Lobey.

— Dar...

— Lobey! Vocea i se cuibărise înceată și fermă în gâtleej.

— Sunt mai bătrân decât tine și știu mai multe despre povestea asta. Ia-ți maceta și arbaleta și intră în peșteră. Du-te!

Am stat și m-am gândit la o droaie de lucruri. Precum: curajul este o mare tâmpenie. Și cât de surprins eram că încă din copilărie îl înconjurasem pe Lo Hawk cu atâta teamă și respect. De asemenea, câte lucruri meschine pot însoți vigoarea, decizia și acțiunea, precum spaima, debusolarea și plictiseala curată.

Fiara a mai răcnit o dată. Mi-am împins arbaleta în sus pe braț și mi-am aranjat mânerul ma-cetei la șold.

Dacă ești pe cale să faci ceva prostesc — o facem cu toții — mai bine să fie un lucru curajos și nebunesc.

L-am bătut pe Lo Hawk pe umăr și am plecat spre puț.

De partea aceasta, buza era ascuțită și peretele abrupt. Ne-am deplasat către latura lăsată, unde existau terase naturale de rădăcini, pământ și zidărie. Am înconjurat râpa și am coborât, agățându-mă.

Soarele lovea peretele de vizavi, făcând mușchiul să strălucească: Mi-am luat mâna de pe stânca umedă și am pășit peste un pârlăuș uleios, al cărui curcubeu se pierdea sub umbra mea. Undeva, în sus pe tunel, copitele tropăiau pe piatră.

Am înaintat. În plafonul înalt, existau multe crăpături, ici-colo luminând pe podea o creangă cu frunze țepene, ori buza unei gropi adâncă de câțiva centimetri, metri, dar putea ajunge până la cele mai

adânci nivele ale grotei-izvor, aflate la mii de metri dedesubt.

Am ajuns la o bifurcație, am cotit la stânga pe sub boltă, și după vreo trei metri parcurși în beznă, m-am împiedicat și m-am rostogolit pe câteva trepte mici, printr-o baltă (mâna mea bălă-cindu-se prin întuneric), apoi peste niște frunze uscate (își urlau propriul lor urlet sub mine), și am aterizat la capăt sub un snop de raze, cu genunchii și palmele pe pietriș.

Tropăit!

Tropăit!

Am sărit în picioare și m-am îndepărtat de lumina denunțătoare. Fire de praf se învolburau în razele piezișe unde căzusem. Apoi s-au oprit.

Stomacul meu era ca o pungă de apă clipocind deasupra intestinelor. A merge către acel sunet — tăcuse acum și aștepta — nu mai însemna a merge în vreo direcție. Mai degrabă: ridică un picior, apleacă-te înainte, pune-l jos. Bravo! Acum, ridică-l pe celălalt, apleacă-te înainte...

După o sută de metri, am văzut deodată altă lumină deoarece ceva foarte mare a acoperit-o brusc. Apoi a desceperit-o.

Clac! Clac! Clac!

Un fornăit.

Trei pași puteau să-l ducă foarte departe.

O mulțime de *clacuri!*

M-am aruncat la perete, îngropându-mi fața în nămol și rădăcini.

Dar zgomotul se îndepărta.

Am înghițit toate lucrurile amare care mi se ridicaseră în gât și m-am dezlipit de perete.

Cu un mers grăbit ce s-a transformat într-o fugă ușoară, l-am urmărit sub bolțile ruinate.

Sunetele veneau din dreapta.

Am pornit într-acolo, printr-un tunel în pantă atât de scund încât din apropiere i-am auzit coarnele zgârâind plafonul. Pietre, pojghițe și

licheni bătrâni cădeau zornăind pe umerii săi mătăhăloși, apoi pe pământ.

Rigola de pe marginea tunelului acoperise piatra- cu mâl fluorescent. Firicelul de apă se preschimbă în pârâu, pe măsură ce panta sporea până când lumina spumegândă s-a luat la întrecere cu mine în stânga.

O dată copitele sale au traversat pesemne o placă metalică din pardoseală, fiindcă jumătate de duzină de scânteii portocalii au țâșnit din locul unde pășise, luminându-l până la jumătate.

Era numai cu treizeci de metri înaintea mea,
Din nou scânteii, când dădu un colț.

Am simțit piatră sub tălpi, apoi metal neted și rece. Am trecut de câteva frunze, purtate aici de cine știe ce vânt, pe care copitele sale le aprinseseră. Se zvârcoleau cu șerpișori de foc, lucind în jurul picioarelor mele. Iar pentru câteva clipe, întunericul s-a umplut cu toamnă.

Am ajuns la colț și l-am ocolit.

Mi-a mugit drept în față.

Piciorul său a izbit la un metru de piciorul meu, iar scânteile i-au luminat ochii sângerânzi și nările lucioase.

Mâna i se ridică între ochi și mine, apoi coborî. M-am rostogolit înapoi, apucându-mi maceta.

Palma sa — de data asta întinsă, Hawk — a răsunat pe placa de metal unde stătusem. După aceea a căzut din nou către locul unde eram acum.

M-am lăsat pe spate, cu mânerul armei proptit în podea și vârful ațintit în sus. Foarte puțini oameni, sau tauri, pot bate un cui cu pumnul. Din fericire.

M-a smucit de pe podea, înfipt în palma lui, și am fost zgâlțâit în toate părțile (ținându-mă de macetă cu mâinile și picioarele și țipând la nesfârșit.

Și el răcnea, împungând cu coarnele tavanul de unde cădeau o mulțime de lucruri. M-a azvârlit

vreo șapte metri. Lama a ieșit, fluierul era plin cu sângele său, iar eu m-am izbit de perete și m-am rostogolit pe jos.

Umărul lui drept a lovit peretele din dreapta. S-a clătinat. Umărul lui stâng a lovit peretele din stânga, iar umbra lui tremurândă se proiecta imensă pe plafonul care picura.

A venit înspre mine, în vreme ce mi-am tras genunchii peste o mulțime de pietre, m-am ridicat rapid în picioare (ceva se scrântise), și am încercat să mă uit la el, pe când continua să crească de la un pas la altul.

Lângă mine, în zid exista un grilaj de aproape un metru înălțime, cu barele strâmbe. Probabil era un orificiu de drenaj. Am plonjat înăuntru și am picat aproape un metru și jumătate până la o podea înclinată.

Deasupra mea era beznă și o mână care înhăța și băjbâia prin întuneric. O puteam auzi râcâind peretele. Am lovit puternic în sus, iar lama a izbit ceva care se mișca.

Roooooooo...!

Sunetul s-a tocit înapoia pietrei, dar în partea mea au început să răsună pocnetele seci ale palmei sale care plesnea metodic.

Am plonjat în față. Panta se accentuă și pe neașteptate am alunecat mult și foarte repede, zgârâindu-mă rău. M-am oprit brutal în niște țevi.

Am rămas întins acolo cu ochii închiși, cu vârful arbaletei neconfortabil sub umăr și mânerul macetei înțepător între bare și coapsă. Apoi locurile care mă dureau mi-au amorțit.

Dacă te relaxezi total și ții ochii închiși, pleoapele se întredeschid lent. Când, în sfârșit, m-am relaxat, lumina mi-a umplut ochii de jos în sus ca laptele turnat în castroane.

Lumină?

Am clipit.

Lumină sură după grilaj, cenușiul în care se transformă razele soarelui atunci când vin de după multe colțuri. Însă eu eram cu cel puțin două nivele mai jos. Zăceam lângă intrarea unui alt orificiu de drenaj aidoma celui prin care sărisem.

Apoi undeva, răcnetul unui taur stârni ecouri printre pietrele adâncurilor.

M-am ridicat, ținându-mă de bare, cu coatele usturându-mă, umerii juliți, și simțind o durere în coapsă. Am privit în camera de dedesubt.

Cândva la capătul acestui grilaj, existase un planșeu, dar cea mai mare parte a lui căzuse de demult. Acum camera avea înălțime dublă și gratiile se aflau la cel puțin cinci metri deasupra actualei podele.

Încăperea era rotundă cu diametrul de șaptezeci-optzeci de metri. Pereții erau placați cu piatră, ori erau chiar stâncă goală, și se ridicau în lespezi gri către lumina îndepărtată. Se zăreau mai multe intrări boltite spre tuneluri întunecate.

În centru se găsea o mașină.

În timp ce o priveam, a început să zumzăie melancolică și câteva șiruri de lumini s-au aprins pe un ecran, au rămas așa, s-au schimbat în altele. Era un calculator din vremurile vechi (când voi stăpânești Pământul, voi spectre și amintiri); puținele rămase, chicoteau încă și flecăreau prin grotă-izvor. Auzisem despre ele, dar acesta era primul pe care-l vedeam.

Ceea ce mă deșteptase...

(Oare adormisem? Și oare o visasem, amintindu-mi acum în vreme ce imaginea pulsatoare îmi rămânea pe retine, pe Friza?).

... fusese vaietul fiarei.

Cu capul în jos, pielea zbârlită pe ghebul umerilor, perlat de apa care cădea din tavan, și-a făcut loc în încăperea, târșându-și încheieturile degetelor unei mâini; cealaltă — cea pe care o rănisem de două ori — era lipită de burtă.

Un patruped (unul cu mâini) șchiopătând pe trei picioare.

A clipit, uitându-se prin cameră, și a gemut iarăși, tonul său urcând repede de la patos spre furie. S-a întrerupt cu o pufnitură, apoi a privit împrejur și a știut că eram acolo...

Iar eu voiam tare mult să nu fi fost.

M-am lăsat pe vine în spatele grilajului și m-am uitat în spate, în sus și în jos, dar n-am putut întrezări nici o ieșire. Vânează, spusese Lo Hawk.

Vânătorul poate fi o creatură destul de jalnică.

Și-a legănat iarăși capul, adulmecând aerul pentru a mă găsi, cu mâna rănită tremurându-i convulsiv pe pântec.

(Nici vânatul nu-i mai breaz).

Calculatorul a fluierat câteva note dintr-o melodie străveche, un fel de cor din *Carmen*. Taurul-fiară l-a privit nedumerit.

Cum să-l vânez?

Mi-am luat arbaleta și am țintit printre gratii. N-avea nici un efect dacă nu-l loveam în ochi. Și nu se uita în direcția corespunzătoare.

Am lăsat arbaleta și am apucat maceta. Am dus-o la gură și am suflat. Sângele bolborosi prin găuri. Apoi nota a țâșnit și s-a învărtit prin încăpere.

El a ridicat capul și m-a pironit cu privirea.

Arbaleta se înălță; am țintit printre gratii, am apăsat trăgaciul...

Năpustindu-se înainte, cu coamele tremurând, se mărea și se mărea și se mărea întruna în rama de piatră. M-am retras în timp ce răgetul m-a acoperit și am închis ochii înaintea imaginii: ochiul său scurgându-se în jurul săgeții. A prins barele în spatele cărora mă ascusesem.

Metalul scrâșni pe piatră, stânca se smulse din stâncă. Iar apoi, rama deveni mult mai mare decât fusese. El azvârli gratiile îndoite de-a curmezișul camerei, izbindu-le de zid și rostogolind bucăți de pietre.

Apoi s-a întins și mi-a prins picioarele și mijlocul în pumn, și am fost vânturat deasupra feței sale mugind (partea stângă oarbă și sângerândă). Camera se arcuia sub mine și capul îmi era zgâlțâit de la un umăr la altul în vreme ce încercam să țintesc cu arbaleta; o săgeată s-a rupt pe piatră, departe de copita sa. Alta a lovit afurisit de aproape de săgeata pe care i-o înfipsese Lo Hawk în flanc. Așteptând un zid de piatră care să-mi zdrobească țeasta, am așezat pe bâjbâite altă săgeată în canelura arbaletei.

O pânză de sânge îi acoperea obrazul. Pe neașteptate, sângele s-a întetit. Săgeata a lovit și a dispărut complet în râul orb de sânge și limfă. I-am văzut celălalt ochi încețoșându-se ca și cum cineva ar fi suflat peste el cu praf de var.

Mi-a dat drumul.

Nu m-a azvârlit, ci pur și simplu m-a lăsat să cad. M-am prins de părul de pe încheietura mâinii sale. Îmi scăpa printre degete, și am lunecat pe antebrățele sale până la îndoitura cotului.

Apoi brațul a început să-i coboare. M-am întors încet. Dosul palmei i-a lovit podeaua, iar picioarele posterioare îi făcăneau pe piatră.

A fornăit, iar eu m-am lăsat să alunec pe antebrățul lui către mână, prinzându-mă de firele de păr ca să încetinesc. M-am rostogolit din palma lui și m-am îndepărtat, clătinându-mă.

Mușchiul răsucit din coapsă îmi pulsa.

Am pășit înapoi, dar n-am putut să merg mai departe.

S-a legănat deasupra mea, și a scuturat capul, împrôșcându-mă cu ochiul său distins. Era uriaș. Era încă puternic, murind. Și era enorm. Furios, m-am clătinat în ritmul lui, cu pumnii încheștați lângă solduri, cu limba încremenită în gură.

Era mare și frumos și încă ședea acolo sfidându-mă în timp ce murea, bătându-și joc de vână-tăile mele. Fir-ai să fii, fiară, cine ar putea fi mai mai e decât...

Un braț s-a îndoit, apoi un picior posterior, și s-a prăbușit departe de mine, năruindu-se.

În pumnii de întuneric care erau nările sale a tunat și a mugea ceva, dar mai domol, tot mai domol, tot mai domol. Coastele i s-au ridicat ca să-i încrețească flancul, s-au ridicat ca să cadă iarăși, am luat arbaleta și schiopătând până la lacrimile de sânge ale buzelor lui, am potrivit săgeata de grație. Le-a urmat pe celelalte două în creierul său.

Măinile i-au zvâcnit un metru în sus, apoi au căzut (*Buum! Buum!*) destinzându-se.

Când a rămas nemișcat, m-am așezat lângă calculator și m-am rezemat de carcasa lui. În interior chicăia ceva.

Eu aveam dureri. Mari.

Respirația nu mai era deloc o chestie simplă. În plus, cine știe când pe parcursul evenimentelor, îmi mușcasem obrazul. Iar când mi se întâmplă asta. mă enervează așa de tare, încât îmi vine să plâng.

Am închis ochii. .

— A fost foarte impresionant, a rostit cineva aproape de urechea mea dreaptă, mi-ar fi plăcut să te văd la lucru cu o *muleta*. Ole! Ole! Mai întâi *veronica*, apoi *paso dublo*!

Am deschis ochii.

— Asta nu înseamnă că nu ți-am apreciat arta mai puțin sofisticată.

Am întors capul. Lângă urechea mea stângă era un difuzor mic. Calculatorul a continuat împăciuitoare:

— Dar voi sunteți niște indivizi îngrozitor de nesofisticați. Toți. Tânăr, însă *très charmant*. Ei bine, te-ai luptat până aici. Dorești să mă întrebi ceva?

— Da, am zis. Apoi mi-am tras sufletul câteva clipe.

— Cum ies de aci?

În perete existau o mulțime de bolți, o mulțime de variante.

— Asta e o problemă. Ia să văd.

Luminile au clipit deasupra genunchilor și a dosului palmelor mele.

— Ei. desigur, dacă ne-am fi întâlnit înainte să intri, ți-aș fi putut arunca o bandă de calculator și tu ai fi ținut-o de un capăt, iar eu aș fi derulat-o după tine pe măsură ce îți croiai drum spre centru, prin labirint, ca să-ți înfrunți soarta. Așa însă, ai ajuns aici și m-ai găsit așteptând. Ce dorești, eroule?

— Vreau să mă duc acasă, am spus.

Calculatorul a tâțâit.

— Altceva.

— Chiar vrei să știi?

— Încuviințez din cap cu simpatie, a spus.

— O vreau pe Friza. Dar a murit.

— Cine a fost Friza?

M-am gândit. Am încercat să spun ceva. Odată cu expirația a ieșit un hârâit care ar fi putut suna ca un suspin.

După un moment, cu delicatețe:

— Să știi că ai intrat în labirintul greșit.

— Zău? Atunci tu ce faci aici?

— Am fost montat aici cu multă vreme în urmă de oameni care nici măcar n-au visat că tu o să vii. Armonie Psihică și Asociații de Răspunsuri Anormale și Incoerente^{5} asta era domeniul meu. Iar tu ai apărut, vânând prin amintirile mele după fata ta pierdută.

Da, probabil că vorbeam cu mine însumi. Eram foarte obosit.

— Cum îți place acolo? a întrebat PHAEDRA.

— Unde?

— Acolo la suprafață. Îmi aduc aminte de vremea când existau oameni. Ei m-au făcut'. Apoi au plecat toți, lăsându-ne singuri aici. Acum ai apărut tu să'le iei locul. Trebuie să fie Cam greu, mergând pe dealurile și prin junglele lor, luptându-

te cu umbrele mutante ale florei și faunei lor, vânat, de imaginațiile vechi de un milion de ani.

— Ne străduim, am zis.

— Fundamental, nu sunteți dotați pentru așa ceva, a continuat PHAEDRA. Dar cred că trebuie să epuizați labirintele vechi înainte de a putea trece la cele noi. E greu.

— Dacă asta înseamnă să ne batem cu monștri... am arătat cu bărbia către cadavrul de pe piatră.

— Ei bine, a fost distractiv. Îmi lipsesc *revueltas*-urile^{6}, fecioarele avântându-se peste coarne și rotindu-se în aer ca să aterizeze pe spinarea, asudată, apoi sărind în nisip! Omenirea a avut stil, pușor! S-ar putea să-l căpătați și voi. dar momentan șarmul vostru este ceva foarte fraged.

— Unde au plecat, PHAEDRA?

— Acolo unde a plecat și Friza ta, cred. În dosul capului meu, în interiorul metalului răsunau note muzicale. Dar tu nu ești om și nu le apreciezi regulile. N-ar trebui să încerci. Aici, jos, noi încercăm să urmărim ce faceți de câteva generații, și s-a răspuns la întrebări pe care nici nu ne-am gândit să le punem. Pe de altă parte, am stat și-am așteptat secole pentru ceea ce ar putea să pară drept cei mai evidenți și fundamentali biți de informație despre voi: cine sunteți, de unde veniți și ce faceți aici. Te-ai gândit vreodată că ai putea s-o capeți înapoi?

— Pe Friza? m-am ridicat. Unde? Cum?

Îmi reveneau în minte afirmațiile criptice ale lui La Dire.

— Te afli în labirintul greșit, a repetat PHAEDRA.

Iar eu nu-s fata care să te ducă în cel adecvat. Joacă-te cu Puștiul Moarte puținel și poate o să reușești să-l îmbrobodești destul ca să-ți pui piciorul în ușă, degetul în dulceață, și doi cenți înăuntru, așa cum se face.

M-am aplecat înainte, rămânând în genunchi.

— PHAEDRA, tu râzi de mine.

— Ia-ți picioarele la spinare, a zis PHAEDRA.

— În ce parte?

— Iarăși! N-ai întrebat fata care trebuie. Aș fi vrut să te pot ajuta, dar nu știu. Mai bine ai pleca odată. Când soarele coboară și marea se ridică, locul ăsta se întunecă, iar spiridușii și fantomele se adună țipând.

M-am ridicat în picioare cu greu și am privit gurile tunelurilor. Poate cu puțină logică? Fiarta-taur intrase pe acolo. Eu am ieșit prin același loc.

Întunericul nesfârșit răsuna de răsuflarea mea și de apa picurând. M-am împiedicat de prima treaptă. M-am sculat și am început să urc. Mi-am julit umărul la ultima treaptă, am orbecăit prin jur și până la urmă mi-am dat seama că intrasem într-un coridor mult mai mic care nu *părea* să ducă undeva.

Am luat maceta și am suflat ultimele picături de sânge. Acum, unduindu-se o dată cu mine melodia lăsă note de piatră precum fulgii de mică, îndeajuns până la apariția luminii.

M-am poticnit.

Am șchiopătat, am înjurat, apoi am pornit mai departe, singur cu singuraticile și minunatele sunete.

— Hei...

— Lobey, tu...

— ...tu ești acolo? Voci tinere se auziră dinapoia pietrelor.

— Da! Da, eu sunt! M-am întors spre zid și m-am sprijinit cu mâinile de stâncă.

— Ne-am întors...

— ...ca să ne uităm, și Lo Hawk...

— ...ne-a spus să coborâm în grotă și să te căutăm...

— ...pentru că se gândea că te-ai putea rătăci.

Mi-am pus maceta înapoi în teacă.

— Perfect. Așa și este.

— Unde te afli?

— Chiar, aici, de cealaltă parte a acestui... Pipăiam iarăși pietrele, de astă dată deasupra capului. Degetele mele au găsit o deschizătură. Era largă de aproape un metru.

— Stați așa!

M-am săltat, m-am cățarat pe margine, și am văzut o lumină palidă la capătul unui tunel puțin mai lat de un metru. A trebuit să mă târăsc prin el, pentru că altfel nu era loc de mers.

La celălalt capăt, am scos capul și am privit în jos la fețele ridicate ale tripleților Bloi. Stăteau într-o pată de lumină venită de pe acoperiș.

Bloi-2 și-a frecat nasul cu dosul palmei și a pufnit.

— Oho, făcu Bloi-1.

— Erai acolo.

— Mai mult sau mai puțin. Am sărit lângă ei.

— Fir-ar să fie! a spus Bloi-3.

— Ce ți s-a întâmplat? Eram pătat cu ochi de taur, eram zgâriat, și lovit, și schiopătam.

— Haideți, am spus.

— Pe unde se iese?

Imediat după colț se găsea intrarea cea mare în grotă. Ne-am alăturat lui Lo Hawk la suprafață.

Ședea (amintiți-vă, avea o coastă ruptă despre care nimeni n-a știut decât a doua zi) sprijinit de un arbore, cu brațele încrucișate. A ridicat din sprâncene și mi-a pus întrebarea la care aștepta un răspuns.

— Da, am zis. L-am omorât. Mare scofală. Eram destul de obosit.

La Hawk i-a zorit pe puști s-o ia înaintea noastră; spre sat. Pe când treceam prin bălăriile înalte, am auzit deodată troznete de tulpini.

Aproape că m-am așezat pe el.

Era doar un mistreț. Urechea lui îmi atingea cotul. Asta-i tot.

— Hai, zâmbi Lo Hawk, ridicându-și arbaleta.

N-am mai spus nimic altceva până nu am prins și nu am omorât porcul. Săgeata lui Lo Hawk l-a năucit, dar a trebuit să-l tai aproape în jumate înainte de a se hotărî să moară. După *el toro*? Floare la ureche! Stropiți cu sânge până la umeri, ne-am târât până la urmă picioarele înapoi, prin spini, prin seara fierbinte.

Capul mistrețului cântărea peste douăzeci de kilokrame. Lo Hawk îl căra în spinare. Tăiasem cele patru jamboane, le legasem împreună, iar eu purtam câte două pe fiecare umăr, ceea ce însemna încă o sută douăzeci de kiograme. Singurul mod în care-am fi putut lua totul cu noi era să-l fi avut pe Easy acolo. Ajunsesem aproape de sat când Lo Hawk a zis:

— La Dire a observat trășenia aia cu Friza și animalele. A văzut și alte chestii despre tine și alții din sat.

— Ha? Despre mine? am întrebat. Ce-i cu mine?

— Despre tine, Friza și Dorik, paznicul kuștii.

— Asta-i o prostie. Mersesem în spatele lui. Acum l-am ajuns din urmă. El m-a privit peste colții mistrețului.

— V-ați născut cu toții în același an.

— Dar eram... diferiți.

Lo Hawk a privit înainte, apoi în jos. După aceea s-a uitat spre râu. M-a evitat.

— Eu nu pot să fac nimic asemănător cu animalele ori cu piatra.

— Poți să faci alte lucruri. Iar Le Dorik are alte calități.

Tot nu mă privea. Soarele cobora în spatele dealurilor arămite. Râul era cafeniu. El tăcuse. Pe când norii fugeau pe cer, am rămas iarăși în urmă, am pus carnea jos și m-am lăsat în genunchi ca să mă spăl în apa mocirloasă.

Ajuns în sat, i-am spus lui Carol că dacă pregătea jamboanele, îi dădeau jumătate din partea mea.

— Sigur că da, a încuviințat, dar își pierdea vremea cu un cuib de pasăre pe care-l găsisese.

— Imediat. Și grăbește-te, odată!

— E-n regulă. E-n regulă. De ce te zorești în halul ăsta?

— Uite, o să șlefuiesc colții pentru tine și o să făc un vârful de sulică pentru copil, sau altceva, dacă-l iei de *pe mine!*

— Bine, eu... uite ce-i, oricum nu-i copilul tău. Este...

Eu însă alergam deja către pâlcul de copaci. Cred că eram încă indispus. Picioarele mele gonesc destul de repede.

Era întuneric când am ajuns la kușcă. Din spatele gardului, nu se auzea nici un sunet. O dată, ceva s-a poticnit de sârmă și a scâncit. Scânteii și o umbră rapidă. Nu știu din ce parte a venit. Dinspre coliba lui Le Dorik nu se simțea nici o mișcare. Poate că Dorik stătea înăuntrul kuștii ocupat cu vreun proiect. Uneori ei se împerechează acolo, ba chiar și nasc. Câteodată, descendenții sunt funcționali. Tripleții Bloi se născuseră în kușcă. Nu aveau gât, iar brațele le erau lungi, dar acum împliniseră zece ani, și erau rapizi și inteligenți. Iar Bloi-2 și Bloi-3 își utilizează picioarele aproape la fel de bine ca mine. I-aș fi dat lui Lo Bloi-3 câteva lecții despre lama mea, dar fiind copil, prefera să culeagă fructe cu frații săi.

După o oră petrecută în întuneric, cugetând despre ce intra și ce ieșea din kușcă, m-am întors în sat, m-am ghemuit în căpița de fân din spatele fierăriei și am ascultat zumzetul ce venea din baraca energetică până când m-a adormit.

În zori, m-am întins, mi-am frecat nisipul nopții din ochi, și m-am dus la țarc. Easy și Micul Jon au ajuns acolo cu câteva minute, mai târziu.

— Aveți nevoie de ajutor la capre în dimineața asta?

Micul Jon și-a împuns obrazul cu limba.

— Stai o secundă, a zis, și s-a dus în colț.

Easy s-a foit vizibil jenat.

Micul Jon s-a întors.

— Da, a zis.

— Sigur că avem nevoie de ajutor. Apoi a rânjit. Easy, văzându-i expresia, a zâmbit și el.

Surpriză! Surpriză, micuț ghem de spaimă din mine! Ei zâmbesc! Easy a ridicat prima bârnă a porții din lemn, iar caprele au behăit și și-au pus bărbiile pe cea de-a doua traversă. Surpriză!

— Sigur, a spus Easy.

— Bineînțeles că avem nevoie de tine. Bine-ai venit înapoi! Mi-a tras una după ceafă, iar eu am încercat să-i dau una în șold și am ratat. Micul Jon a ridicat cealaltă traversă, și am mânat caprele prin piață, de-a lungul drumului și apoi până la pajiște. Exact ca înainte. Nu, nu chiar exact.

Easy a spus-o primul, pe când cea dintâi căldură se furișă pe sub răcoarea dimineții.

— Nu-i chiar ca-nainte, Lobey. Ai pierdut ceva.

Am scuturat de rouă frunzele joase de salcie, udându-mă pe față și pe umeri.

— Pofta de mâncare, am rostit. Și poate vreun kilogram.

— Nu-i vorba de pofta ta de mâncare, a zis Micul Jon, întorcându-se de la o buturugă.

— E altceva.

— Altceva? am repetat. Ziceți, Easy, Micule Jon, în ce fel m-am schimbat?

— Ha? a întrebat Micul Jon. A zvârlit un băț după o capră pentru a-i atrage atenția. A dat greș. Am luat o pietricică pe care călcasem din întâmplare. Am nimerit-o. Capra și-a întors ochii albaștri spre mine și a alergat să vadă ce s-a întâmplat, dar pe la jumătatea drumului a observat altceva și a încercat să-l mănânce.

— Ai picioare mari, a zis Micul Jon.

— Nu. Nu-i asta, am replicat.

— La Dire a observat la mine ceva diferit, ceva care este important, în același fel în care era

la... Friza.

— Cânti, a spus Easy.

Am privit lama perforată.

— Nu, am zis.

— Nu, am zis. Nu cred că-i asta. -Te-aş putea învăţa şi pe tine să cânti. E vorba despre un alt fel de a fi diferit la care se referea. Cred...

Târziu, după-amiază, am adus caprele înapoi. Easy m-a invitat la masă, iar eu am scos nişte şuncă şi am atacat proviziile de fructe ale Micului Jon.

— Vrei să găteşti?

— Nu, am zis.

Aşa că Easy s-a dus până la colţul barăcii energetice şi a strigat către piaţă:

— Hei, cine vrea să gătească cina pentru trei domni care au muncit din greu, şi care pot asigura hrană, distracţie şi conversaţie inteligentă... Nu, tu mi-ai mai gătit odată. Hai, fetelor nu vă îngrămădiţi! Nici tu. Cine te-o fi învăţat cum să condimentezi mâncarea? E-hei, îmi aduc aminte de tine, Lizzy Stricnină. O.K. Da, tu. Vino!

S-a întors cu o fată drăguţă, cheală. O mai văzusem prin preajmă, însă de-abia sosise în sat. Nu-i vorbisem niciodată şi nu ştiam cum o cheamă.

— El e Micul Jon, el e Lobey, iar eu sunt Easy. Vrei să ne mai zici o dată numele tău?

— Spuneţi-mi Nativia.

Nu, nu mai vorbisem cu ea. E o ruşine că situaţia continua de douăzeci şi trei de ani. Vocea nu-i venea din laringe. Nici nu cred că avea vreunul. Sunetul pornea mult mai de jos şi era murmurat, de parcă ar fi ieşit dintr-o peşteră cu clopoţei.

— Poţi să mă numeşti cum doreşti, am rostit.

A râs şi zurgălăii au clinchenit.

— Unde-i mâncarea, şi hai să căutăm un loc pentru vatră.

Am găsit un cerc de stânci ceva mai jos, lângă pârau. Urma să facem rost de ustensile de bucătărie de la baracamente, dar Nativia avea o tigaie mare, așa că n-a mai trebuit să împrumutăm decât, scorțișoară și sare.

— Hai, a zis Micul Jon când s-a întors de la malul apei.

— Lobey, trebuie să ne distrezi. Noi o să conversăm.

— Da' de... Apoi mi-am spus: *Ei, și ce dacă*, m-am întins pe spate, și am început să cânt la macetă. Ei îi plăcea, pentru că mi-a surâs continuu cât timp a lucrat.

— N-ai copii? s-a interesat Easy.

Nativia ungea tigaia cu o bucată de slănină.

— Unul în kușcă, jos la Live Briar. Doi cu un bărbat, în Ko.

— Călătorești mult, nu-i așa? a întrebat Micul Jon.

Eu cântam o melodie mai lentă, care venea de foarte departe, și ea mi-a zâmbit în timp ce punea carnea tăiată bucăți în tigaie. Grăsimea dansa pe metalul încins.

— Călătoresc. Zâmbetul și vântul și ironia din vocea ei erau încântătoare.

— Ar trebui să găsești un bărbat care călătorește și el, a sugerat Easy. El are o mulțime de sfaturi casnice pentru fiecare. Uneori mă calcă pe nervi.

Nativia a strâns din umeri.

— Am făcut-o, o dată. Nu ne-am înțeles nicio-dată asupra direcției de mers. Puștiul lui e în kuș-că. Pe tip îl chema Lo Angel. Un bărbat minunat. Pur și simplu niciodată nu se putea hotărî unde vroia să meargă. Iar când se hotăra, niciodată n-a fost în direcția unde vroiam eu. Nu... A întors carnea care se rumenea.

— Îmi plac bărbații buni, stabili, așezați care să fie acolo atunci când mă-ntorc.

Am început să cânt un imn vechi — *Bill Bailey Won't You Please Come Home*.⁷¹ Îl învățasem de la un 45, când eram copil. Și Nativia îl cunoștea, pentru că a râs tocmai pe când tăia o piersică.

— Asta-s eu, a zis. Bill La Bailey. Așa mă poreclise Lo Angel.

A așezat carnea într-un inel de jur-împrejurul tigăii. A adăugat apoi nucile și legumele, cu puțină apă sărată, iar capacul a zăngănit deasupra.

— Cât de departe ai călătorit? am întrebat, așezându-mi cuțitul pe burtă și întinzându-mă. Deasupra, dincolo de frunzele de arțar, asfințitul rânise un vest, iar estul și noaptea îl adumbreau.

— Voi călători în curând. Vreau să aflu unde ar merita să plec.

A împins și fructele în tigaie.

— Odată am mers până la Metropolă. Am fost chiar în subteran, ca să explorez grota-izvor.

Easy și Micul Jon au amuțit.

— E ceva călătorie, am comentat. La Dire spune că eu trebuie să călătoresc pentru că sunt diferit.

Nativia a aprobat.

— De-asta călătorea și Lo Angel, a spus, punând încă o dată capacul la loc. Aburii aromați au scăpat afară, împrăștiindu-se. Am înghițit în sec.

— Cei mai mulți călători erau diferiți. El zicea mereu că și eu sunt diferită, dar n-a vrut niciodată să-mi zică în ce fel.

A împins legumele lângă carne și a umplut centrul cu fructe tăiate. Apoi presăra scorțișoară peste toată afacerea. O parte din pulbere a căzut în flăcările care lingeau marginea tigăii și au înflorit scânteii. Capacul s-a lăsat din nou.

— Da, am zis. Nici La Dire n-a vrut să-mi spună.

Nativia m-a privit surprinsă.

— Vrei să spui că nu știi?

Am clătinat din cap.

— O, dar poți... S-a oprit. La Dire face parte dintre bătrânii așezării, nu-i așa?

— Da.

— Poate că are un motiv să nu-ți spună. Am vorbit cu ea doar puțin ieri. Este o femeie foarte înțeleaptă.

— Da, am încuviințat, rostogolindu-mă pe-o parte. Haide, dacă știi, spune-mi.

Nativia părea nesigură.

— Ei bine, mai întâi, spune-mi tu. Adică, ce-a zis La Dire?

— A spus că ar trebui să plec într-o călătorie, să ucid ceea ce a omorât-o pe Friza.

— Friza?

Friza era și ea diferită. Am început să-i istorisesc povestea. După un minut, Easy a râgâit, și-a bătut pieptul și s-a plâns că e flămând. În mod clar, nu agreea subiectul. Micul Jon a trebuit să se ridice și când s-a îndreptat către tufișuri, Easy s-a luat după el, mormăind:

— Cheamă-mă când terminați. Mă refer la cină.

Nativia însă ascultă cu atenție și apoi puse câteva întrebări despre moartea Frizei. Atunci când i-am spus că trebuie să fac o plimbare cu Le Dorik, a aprobat.

— Ei bine, acum totul pare mai clar.

— Zău?

A aprobat iarăși.

— Hei, tipilor, cina e... gata?

— Atunci nu poți să-mi spui...

A negat din cap.

— N-ai înțelege. Eu am călătorit mai mult decât tine. E vorba de faptul că o mulțime de oameni diferiți au murit în ultima vreme, așa ca Friza. Doi, jos la Live Briar. Iar anul trecut am mai auzit despre trei. Trebuie făcut ceva. Ar putea foarte bine să pornească de aici. A ridicat iarăși capacul de pe tigaie.

Easy și Micul Jon, care se plimbaseră de-a lungul pârauului, au venit în fugă.

— Elvis Presley! a răsuflat Micul Jon.

— Ce frumos miroase!

S-a lăsat pe vine lângă foc, salivând.

Glandele adenoide ale lui Easy au început să hârâie. La pisici, asta se numește a „toarce”.

Vroiam să întreb mai multe, dar nu doream să-i supăr pe Easy și Micul Jon. Bănuiam că mă purtasem urât fața de ei, dar n-au făcut caz de asta atâta vreme cât nu mai insistam.

O frunză rulată cu șuncă, legume și fructe condimentate înăuntru, m-a făcut să nu mă mai gândesc la' ceea ce nu era în stomac, și mi-am dat seama că o bună parte din melancolia mea metafizică se datora foamei. Întotdeauna e-așa.

Apoi, iarăși conversație, mâncare și distracție. Ne-am culcat chiar acolo, lângă pârau, întinși pe ferigi. Către miezul nopții, când s-a făcut rece, ne-am strâns laolaltă. Aproape cu o oră înaintea zorilor, m-am trezit.

Mi-am tras capul din subțioara lui Easy (și capul pleșuv al Nativiei s-a mutat imediat, luându-mi locul) și m-am ridicat în întunecata lume. O folosea drept pernă. Am tras-o cu delicatețe de sub obrazul lui. A pufnit, s-a scărpinat, a rămas nemișcat. Am pornit printre copaci, în direcția kuștii.

O dată m-am uitat în sus la crengi și la firele ce legau baraca energetică de gard. Sârmele, negre de deasupra, sau sunetul pârauului, sau amintirile m-au prins. La jumătatea drumului, am pornit să cânt. Cineva a început să-mi țină hangul, fluierând. M-am oprit. Fluieratul, nu.

Atunci unde este? Într-un cântec?

(Jean Genet — *Ecranele*)

Dumnezeu i-a spus lui Abraham: „Ucide-mi un fiu”.

Abe a zis: „Doamne, vrei să râzi de mine neapărat!”

(Bob Dylan - Autostrada 61 revizitată)

Dragostea e ceva care moare, iar când e moartă

putrezește și devine sol fertil pentru o nouă dragoste.

...dragostea nu moare niciodată...

(Pär Lagerkvist - Piticul)

— Le Dorik? am întrebat. Dorik?

— Salut, a venit o voce din întuneric. Lobey?

— Lo Lobey, am spus. Unde ești?

— Chiar înăuntrul kuștii.

— Aha. Ce-i cu mirosul ăsta?

— Albiciosuli a spus Dorik. Fratele lui Easy. A murit. Sap un mormânt. Ți-l amintești pe fratele lui Easy...

— Mi-l amintesc, am încuviințat. L-am văzut pe lângă gard ieri. Părea destul de bolnav.

— Creaturile de felul lui nu durează niciodată mult. Vino și ajută-mă să sap.

— Gardul...

— E deconectat. Sări peste el.

— Nu-mi place să intru în kușcă, am șovăit.

— Când eram copii, nu te formalizai să te strecuri aici. Haide, trebuie să mișc piatra asta. Dă-mi un picior de ajutor.

— Asta a fost pe vremea când eram copii, am zis.

— Când suntem mici facem o mulțime de lucruri pe care nu mai trebuie să le mai facem acum. E treaba ta. Tu să sapi.

— Friza obișnuia să vină aici și să m-ajute, îmi spunea totul despre tine.

— Friza obișnuia să... Să spună?

— Ei, unii dintre noi o puteam înțelege.

— Da, am încuviințat. Unii dintre noi puteam.
Am apucat plasa de sârmă lângă stâlp, dar n-am
Început să mă cațăr.

— De fapt, a zis Le Dorik, întotdeauna mi-a
părut rău că nu veneai pe aici. Ne distram. Mă
bucur că Friza nu se comporta ca tine. Noi obiș-
nuiam să...

— ...să faceți o mulțime de lucruri, Le Dorik.
Da, știu. Uite, nimeni nu s-a obosit să-mi spună că
tu nu ești o fată până când am împlinit paisprezece
ani. Dacă te-am jignit, îmi pare rău.

— M-ai jignit. Dar mie nu-mi pare rău.
Nimeni nu s-a preocupat să-i spună Frizei că nu
eram un băiat. Lucru de care mă bucur. Cu toate
astea, nu cred că ar fi pus-o la inimă așa ca tine.

— Venea des aici?

— Tot timpul când nu era cu tine.

Am sărit pe deasupra sârmei și mi-am dat
drumul de partea cealaltă.

— Unde-i bolnavul ăla afurisit pe care încerci
să-l muți?

— Aici...

— Nu mă atinge, i-am zis. Arată-mi.

— Aici, a repetat Le Dorik în întunecime.

Am prins colțul pietrei încastrate în pământ.
Niște rădăcini s-au rupt, solul a oftat și eu am tras
piatra afară.

— Apropo, ce mai face copilul? l-am întrebat.

Trebuia s-o fac. Și la naiba. Le Dorik, oare de
ce următoarele cuvinte au fost tocmai acelea pe
care speram din răspuț să nu le aud?

— Care dintre ei?

Lângă stâlp era un hârleț. L-am apăsat îndesat
în mormânt. La naiba cu Le Dorik.

— A mea și a Frizei, a continuat el după o
clipă, va fi probabil verificată de doctori la anul.
Are nevoie de mult antrenament special, dar e
destul de funcțională. Probabil nu va căpăta

niciodată un La, însă cel puțin nu va trebui să intre aici.

— Nu la ea m-am referit. Hârlețul a izbit încă o piatră.

— Doar nu mă-ntrebi despre cel care-i numai al meu. Propoziția conținea două sau trei ace de gheață. Le Dorik mi le-a trimis în obraz, aproape cu intenție. Vrei să zici al tău și al meu. De parcă n-ai ști, bastard androgin ce ești! E aici pentru toată viața, dar e fericit. Vrei să-l vezi...

— Nu. Încă trei lopeți pline cu clisă. Hai să-l îngropăm pe albicios și să plecăm de aici.

— Unde mergem?

— La Dire a spus că tu și cu mine trebuie să facem un drum împreună, ca să distrugem ceea ce a ucis-o pe Friza.

— Aha! a zis Le Dorik. S-a dus până la gard și s-a aplecat. Ajută-mă.

Am ridicat cadavrul umflat, făcut parcă din cauciuc și l-am cărat la groapă. S-a rostogolit peste marginea ei, căzând cu un zgomot înăbușit.

— Trebuia să aștepți până veneam după tine, a zis Le Dorik.

— Da. Dar nu pot aștepta. Vreau să merg acum.

— Dacă vrei să merg cu tine, trebuie să aștepți.

— De ce?

— Uite, ce-i Lobey, a rostit Dorik, eu sunt paznicul kuștii și trebuie s-o păzesc.

— Puțin îmi pasă dacă tot ce-i în kușca aia se mucegăiește și putrezește. Vreau să plecăm!

— Trebuie să pregătesc un nou paznic, să verific instalațiile educaționale, să mă asigur de rezervele de hrană și de regimurile speciale, de întreținerea adăpostului...

— La naiba, Dorik, haide!

— Lobey, am trei copii aici. Unul e al tău, unul aparține unei fete pe care ai iubit-o și unul este al meu. Doi dintre ei, dacă sunt iubiți și

îngrijiți cu perseverență și răbdare, s-ar putea să iasă într-o zi.

— Doi dintre ei, da? Deodată răsuflarea mi s-a pierdut în piept și parcă nu mai reușea să mă ajute. Dar nu al meu. Eu plec.

— Lobey!

M-am oprit, călare pe gard.

— Uite, Lobey, tu trăiești în lumea adevărată. A venit de undeva și se duce undeva și se schimbă. În ea există bine și rău, un fel de a te purta și un fel de-a nu o face. Niciodată n-ai vrut să accepți asta, chiar de când erai copil, dar până când n-ai s-o faci, n-o să fii prea fericit.

— Tu vorbești despre mine din vremea când aveam paisprezece ani, am spus.

— Vorbesc despre tine cel de acum. Friza mi-a povestit multe...

Am sărit gardul și am pornit-o către copaci.

— Lobey!

— Ce-i? am întrebat fără să mă opresc.

— Ți-e frică de mine.

— Nu.

— O să-ți arăt...

— Te pricepi destul de bine la arătat lucruri oamenilor în întuneric, nu-i așa? De-asta ești diferit, este? i-am strigat peste umăr.

Am traversat pârâul și am luat-o în sus către stânci, înfuriat ca un Elvis. Nu m-am îndreptat spre pajiște, ci am ocolit către locurile mai râpoase, plesnind frunzele și dând bobârnace rămurelelor în vreme ce străpungeau întunericul. Apoi am auzit pe cineva venind prin umbră, fluierând.

Aici nu se află decât nebuni; puțini sunt cei care cunosc această lume și care știu că cine încearcă să acționeze în felurile altora nu fac niciodată nimic, pentru că oamenii nu au

niciodată aceleași păreri. Ei nu știu că individul care este socotit înțelept ziua, niciodată nu va fi considerat nebun noaptea.

(Niccolo Machiaveli - *Scrisoare către Francesco Vittori*)

Experiența îi revelează în fiecare obiect, în fiecare eveniment, prezența unui altceva.

(Jean-Paul Sartre - *S. Genet, actor și martir*)

M-am oprit. Foșnetele frunzelor uscate sub picioare și a ferigilor lovite de un umăr s-au apropiat din spate, s-au oprit. Marginea dealurilor începuse să se albească.

— Lobey?

— Ți-ai schimbat părerea?

Un suspin.

— Da.

— Haide, atunci. Am pornit-o la drum. De ce?

— S-a întâmplat ceva.

Dorik n-a spus ce anume. Eu n-am întrebat.

— Dorik, am rostit puțin mai târziu, simt pentru tine ceva foarte aproape de ură. Se apropie de ură în aceeași măsură în care ceea ce am simțit pentru Friza se apropia de iubire.

— Nimic nu e destul de aproape ca să-ți faci probleme acum. Ești prea egocentric, Lobey. Sper să evoluezi.

— Și ai de gând să-mi arăți cum? l-am întrebat. În întuneric?

— Îți arăt chiar acum.

Dimineața se infiltra stacojie. Odată cu lumina, ochii mei au devenit surprinzător de grei, pietre în cap.

— Ai muncit toată noaptea, am preluat eu inițiativa. Eu însumi n-am dormit decât câteva ore. De ce nu ne-am odihni?

— Așteaptă până o să fie destulă lumină ca să știi că sunt aici. Părea un răspuns ciudat. Dorik era

o siluetă cenușie lângă mine.

Când estul a devenit îndeajuns de roșu, iar restul cerului era cel puțin azuriu, am început să caut un loc unde să mă trântesc. Eram epuizat și de fiecare dată când mă uitam la soare, lumea înota prin lacrimi de oboseală.

— Aici, a zis Dorik. Ajunsesem la o mică scobitură în poalele stâncii. Ne-am vârat în ea. Ne-am întins cu maceta între noi. Îmi amintesc o clipă de lumină aurie de-a lungul brațului și al spatelui curbat către mine înainte de a adormi.

Am atins mâna care îmi atinge fața, am ținut-o strâns destul timp ca să-mi deschid ochii sub ea. Pleoapele s-au deschis brusc.

— Dorik?

Nativia se uita în jos la mine.

Degetele mele s-au întrepătruns cu ale ei, așezându-se ca într-un hamac. Părea înfricoșată, iar râsuflarea ei printre buzele desfăcute a oprit-o pe a mea.

— Easy! a strigat în susul povârnișului. Micule Jon! Aici e!

M-am sculat.

— Unde-a plecat Dorik...?

Easy a apărut în salturi, urmat de Micul Jon.

— La Dire, a spus Easy. La Dire vrea să te vadă... Înainte de-a pleca. Ea și Lo Hawk trebuie să-ți vorbească.

— Hei, l-a văzut careva pe Le Dorik? Ciudat că a fugit...

Apoi am văzut expresia Micului Jon, sfărâmându-se prin trăsăturile sale miniaturale, precum niște fisuri în stânca neagră.

— Le. Dorik e mort, a zis el. Asta vroiau să-ți spună.

— Cum?

— Înainte de răsăritul soarelui, chiar înăuntrul kuştii, a zis Easy. Zăcea lângă mormântul pentru fratele meu, Albiciosul. Îl ții minte pe frate-miu...

— Da, da, am zis. L-am ajutat să-l sape... Înainte de răsărit? Nu se poate. Soarele răsărise când ne-am culcat, chiar acolo.

Apoi am întrebat:

— Mort?

Micul Jon a aprobat din cap.

— Ca Friza. În același fel. Așa a spus La Dire.

M-am ridicat, strângând cu putere maceta.

— Dar nu se poate! Cineva zicea, Așteaptă până o să fie destulă lumină ca să știi că *sunt aici*. Le Dorik a fost cu mine după răsăritul soarelui. Atunci ne-am întins aici, ca să dormim.

— Ai dormit cu Le Dorik *după ce* Le Dorik era mort, a întrebat Nativia uimită.

Consternat, m-am întors în sat. La Dire și Lo Hawk m-au întâmpinat la grotă-izvor. Am vorbit puțin împreună; i-am urmărit cugetând la lucruri pe care eu nu le pricepeam, la consternarea mea.

— Tu ești un vânător bun, Lo Lobey, a spus Lo Hawk într-un târziu, și, chiar dacă puțin supradimensionat de la talie în jos. un frumos specimen de om. Te așteaptă multe primejdii, dar eu te-am învățat destule. Amintește-ți când vei hălădui pe buza nopții sau pe marginea dimineții. Aparent, moartea lui Le Dorik îl convinsese că exista o doză de adevăr în presupunerile lui La Dire, deși n-am înțeles nici una din părțile argumentului și nici legătura dintre ele. Nu m-au luminat cu nimic.

— Folosește ceea pe te-am învățat, ca să ajungi acolo unde te duci, a continuat el, ca să supraviețuiești și ca să-ți croiești drum îndărăt.

— Tu ești diferit, a rostit La Dire. Ai văzuți că este periculos să fii astfel. De asemenea, este foarte important. Am încercat să te instruiesc într-o

perspectivă asupra lumii suficient de amplă pentru a cuprinde faptele pe care le vei face precum și semnificația lor. Ai învățat multe, Lo Lobey. Folosește și ceea ce te-am învățat eu.

Neavând nici cea mai mică idee unde merg, m-am întors și m-am îndepărtat cu pas șovăitor, încă uimit de moartea lui Dorik înainte de răsăritul soarelui: După cât se părea, tripleții Bloi pescuiseră toată noaptea crabi-orbi la gura pârâului din grotă-izvor. Se întorseseră când era încă întuneric, legănându-și lanternele și glumind în timp ce se îndepărtau de râu. Dorik zăcea în spattele sârmei într-o rețea de umbre, încercuit de luminile lor, cu fața în jos pe marginea mormântului! Trebuie să fi fost la câteva clipe după ce plecasem eu.

M-am învărtit prin rugii de mure, îndreptându-mă, așa cum formele se limpezesc pe fundul unui șuvoi când îndepărtezi pentru o clipă bulbucii: dacă Le Dorik, mort, a mers cu mine o bucată de drum („Îți arăt acum, Lobey"), dacă a mers prin zori și s-a încovrigat pe o piatră sub lumina noului răsărit de soare, atunci și Friza ar fi putut să călătorească cu mine. Dacă aș fi putut găsi ceea ce-i ucisese pe aceia dintre noi care eram diferiți, dar a căror diferență ne dădea o realitate dincolo de moarte!

Acum un cântec încet pe lamă pentru a-l jeli pe Dorik; și darabaua tălpilor mele pe pământ, continuând călătoria. După câteva ore de asemenea bocet, căldura mă lăcuise cu sudoare ca într-un dans funerar.

Pe când ziua se apleca peste dealuri, am trecut de primele flori roșii, inflorescențe mari cât fața mea, aidoma unor baloane de sânge cuibărite în ghimpi, adesea crescând din piatră seacă. Oprirea nu era indicată acolo. Erau carnivore.

M-am așezat pe un scaun sfărâmat din granit în după-amiaza ce se îngălbenea. Un melc de dimensiunea arătătorului meu îndoit își holba ochii

la o băltoacă mare cât palma. O jumătate de oră mai târziu, coborând un perete de canion, pe când galbenul murise sub violet, am văzut o crăpătură în stâncă: altă deschidere în grota-izvor. Am hotărât să înnoptez acolo, și am intrat.

Miroase încă a oameni și moarte. Ceea ce e bine. Animalele periculoase o evită. M-am furișat cu grijă înăuntru, umblând în patru labe. Sub picioare pământul deveni mușchi, apoi ciment. Afară era noapte, o dantelă sonoră de greieri și viespi tânguitoare, pe care n-aș fi făcut-o pe cuțitul meu, creștea întunecată.

După puțin timp am atins o șină metalică, m-am întors, și am urmărit-o cu mâinile... până-ntr-un loc unde fusese acoperită de pământ căzut peste o crenguță și frunze, apoi în jos, pe o pantă lungă. Eram gata să mă opresc, să mă ghemuiesc lângă peretele grotei, unda era mai uscat, și să dorm, când șina s-a despărțit.

M-am ridicat în picioare.

Când am chiuit din macetă, din dreapta a venit un ecou prelung: într-acolo, coridorul continua fără obstacole. Din stânga însă s-a auzit o rezonanță înfundată: un soi de cameră. Am luat-o spre stânga. Șoldul meu a atins tocul unei uși.

Brusc, înaintea mea s-a luminat o cameră. Cir-cuitele-senzor erau încă sensibile. Pereți cu grilaje, pupitru din sticlă albastră, lămpi de alamă, dulapuri și un ecran de televizor încastrat în perete. Mijind din ochi m-am apropiat de el. Când ecranele funcționează, e plăcut să le privești culorile: alcătuiesc modele, iar acestea nasc muzică în mine. Câțiva indivizi cane fuseseră să cerceteze grota-izvor îmi vorbiseră despre ele (focul serii și copiii captivați, adunați în jurul flăcării și aventurierului), și cu doi ani în urmă, fusesem să văd unul într-o zonă bine explorată. Așa învățasem despre muzică.

Televiziunea în culori e în mod sigur mult mai distractivă decât metoda genetică de

reproducere teribil de riscantă pe care o preluasem noi. Eh, asta-i! Este o lume frumoasă.

M-am așezat pe pupitru și am încercat butoanele până când unul a tăcănit. Ecranul s-a luminat, a clipit și s-a umplut de culori.

Erau parațiți, așa că am găsit butonul de volum și l-am închis... astfel încât să pot auzi muzica din culori. Tocmai când îmi ridicasem lama la buze, s-a întâmplat ceva.

Un hohot de râs.

Mai întâi am crezut că așa era melodia. Dar era o voce râzând. Iar pe ecran, în pâlپări haotice, am văzut o față. Nu era imaginea unui chip, ci părea ca și cum eu distingeam doar punctele particulare de melodie/nuanță care formau figura, ignorând restul. Aș fi recunoscut acele trăsături în orice vâlmășag vizual: chipul Frizei.

Glasul era al altcuiva.

Friza s-a dizolvat. I-a luat locul altă figură: a lui Dorik. Din nou, râsul ciudat. Apoi, Friza de o parte a ecranului, și Dorik de alta. În centru: băiatul care râdea la mine. Imaginea s-a luminat, s-a completat, și n-am mai zărit restul camerei. În spatele său, străzi în ruină, grinzi ieșind din sfârșămurile zidurilor, buruieni zvârcolindu-se, totul luminat în verde pâlپător, cu soarele alb pe cerul reticular. Pe un stâlp de iluminat înapoia băiatului se cocoșase o creatură cu aripioare și branhii albe, zgârâind rugina cu un picior roșu. Pe bordură era un hidrant îmbrăcat în lumină și cocleală.

Băiatul, un roșcovan — mai roșcat decât Bloi-șii, mai roșu decât inflorescențele golite de sânge — râdea cu privirea lăsată în jos. Genele sale erau aurii. Pielea transparentă părea fluorescentă sub lumina verde, dar știam că în lumina normală ar fi fost la fel de palidă ca Albiciosul murind.

— Lobey, răsă el, iar buzele sale au dezvelit dinții mici — mult prea mulți. Precum botul

rechinului, poate, pe care-l văzusem în cartea lui La Dire: șir după șir de ace de fildeș. Lobey, cum o să mă găsești, ei?

— Ce...? și m-am așteptat ca iluzia să dispară odată cu vocea mea.

Dar băiatul cel gol stătea cu un picior în rigola plină cu buruieni unduitoare și continua să râdă. Doar Friza și Dorik dispăruseră.

— Unde ești?

A ridicat privirea, iar ochii lui nu aveau alb, doar auriu și căprui sclipitor. Mai văzusem câțiva ochi de-ăștia înainte. E totuși înfricoșător să te uiți la niște ochi de câine pe o față de om.

— Mama mi-a zis Bonny William. Acum toți îmi spun Puștiul Moarte.

S-a așezat pe bordură, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

— O să mă cauți, Lobey, ca să mă omori așa cum i-am omorât eu pe Friza și Dorik?

— Tu? Tu, Lo Bonny William...

— Nu, Lo. Puștiul Moarte. Nu, Lo Puștiul.

— I-ai omorât? Dar... de ce? Disperarea îmi luase vocea și șopteam cuvintele.

— Pentru că erau diferiți. Și eu sunt mai diferit decât voi toți. Mă speriați, iar când sunt speriat — din nou râzând — ucid. A clipit din ochi. Tu nu mă cauți, să știi. Eu te caut pe tine.

— Ce vrei să spui?

Și-a scuturat claia de păr stacojiu de pe fruntea albă.

— Eu te aduc aici la mine. Dacă nu te-aș fi vrut, nu m-ai fi găsit niciodată. Pentru că eu te vreau, nu ai nici o posibilitate de a mă evita. Eu pot vedea prin ochii oricui din această lume, din oricare lume unde au fost strămoșii noștri vreodată: așa că știu o mulțime despre lucruri pe care nu le-am atins, nici nu le-am mirosit în viața mea. Ai pornit la drum neștiind unde sunt, dar alergând către mine. Vei sfârși, Lo Lobey — și-a ridicat capul — fugind de căminul meu verde,

râcâind nisipul ca o capră oarbă ce încearcă să nu lunece de pe marginea unui horn, și...

— ...de unde știi despre...

— ...vei cădea și-ți vei rupe gâtul. A clătinat spre mine un deget înconvoiat ca al Micului Jon.

— Vino la mine, Lo Lobey.

— Dacă te gădesc, mi-o dai înapoi pe Friza?

— Ți l-am înapoiat deja pe Le Dorik pentru puțin timp.

— Poți să mi-o dai înapoi pe Friza?

— Tot ce ucid păstrez. În propria mea kușcă. Râsul său umed aducea ca apa gâlgâind printr-o țeavă rece.

— Puștiule Moarte?

— Ce-i?

— Unde ești?

Sunetul s-a frânt pe acele de fildeș.

— De unde vii, Puștiule Moarte? Unde te duci?

Degetele lungi s-au împletit ca niște frânghii de in prinzând în capcană galbeni. A împins buruienile din rigolă cu vârful piciorului.

— Mi-am prăjit copilăria pe nisipurile unei kuști din deșertul ecuatorial, fără vreun paznic care să mă iubească. La fel ca tine, sprinten în jungla ta, am fost bântuit de amintirile celor care trăiseră sub acest soare înainte ca părinții părinților noștri să vină. să preia aceste corpuri, iubiri și spaime. La început mi-am salvat câțiva tovarăși, aducându-le apă în același fel cum Friza a aruncat piatra — o, da, am văzut-o. Am făcut asta pentru o perioadă. Apoi o vreme, am ucis pe oricine era pus în kușcă împreună cu mine și am luat apa direct din trupurile lor. Mă duceam la gard și mă uitam peste dune, către palmierii oazei unde lucra tribul nostru. Pe atunci nu mă gândeam să părăsesc kușca, pentru că aidoma mirajelor din, depărtări, eu vedeam prin ochii întregii lumi, vedeam ceea ce tu și Friza și Dorik vedeți, precum văd ce se petrece în tot acest braț al galaxiei. Când ceea ce

am zărit m-a speriat, am închis ochii văzători. Asta li s-a întâmplat Frizei și lui Dorik. Când sunt curios în legătură cu ce se vede prin acei ochi, când curiozitatea învinge teama, îi deschid iarăși. Așa s-a întâmplat cu Dorik.

— Ești tare, i-am spus.

— De acolo vin, din deșert, unde moartea se răsucesce în oasele măcinate ale Pământului. Și acum? Înaintez mai departe, tot mai departe în ocean. Ridicându-și acum ochii, părul său roșu a plutit în verdeața mișcător.

— Puștiule Moarte, l-am strigat iarăși; era, mult mai departe. De ce ai fost în kușcă? Pari mai funcțional decât jumătate din Lo-ii și La-ele din din satul meu.

Puștiul Moarte și-a întors capul și m-a privit cu coada ochiului. A râs batjocoritor.

— Funcțional? Să te naști în deșert, un roșcat cu piele albă și cu branhii? Gura lui lacomă, miniatura de rechin s-a estompat. Am clipit. Nu mă puteam gândi la nimic, așa că am luat hârtii din-tr-un fișet, le-am împrăștiat sub pupitru, și m-am întins, obosit și uluit.

Îmi amintesc că am ridicat o pagină și am silabisit un paragraf. La Dire mă învățase destul ca. să citesc etichetele discurilor, când, pentru o vreme, căutasem prin arhivele satului:

Evacuați nivelele superioare cu toată graba. Sistemul de alarmă va indica radiația la nivelele standard. Dispozitivele de detecție mai adânci simt amplasate...

Nu pricepeam majoritatea cuvintelor. Am rupt în două hârtia cu degetele de la picioare, apoi am rupt-o în patru cu degetele de la mâini și am lăsat bucățile să-mi cadă pe burtă înainte de a lua macea pentru a-mi cânta ca să adorm.

Ce este, atunci, nobila abstracțiune? Înseamnă a lua mai întâi elementele esențiale ale lucrului de reprezentat, apoi restul în ordinea importanței (astfel încât oriunde ne oprim să fi obținut mereu mai mult decât lăsăm în urmă) și, folosind orice expedient, să gravăm ceea ce dorim pe minte, ignorând acuratețea strict literară a unui atare expedient.

(John Ruskin - Pietrele Veneției)

O poezie este o mașină de făcut alegeri.

(John Ciardi - Cum semnifică un poem)

Câteva ore mai târziu, puteau fi două, dar și douăsprezece, m-am rostogolit de sub pupitru și m-am sculat, mormăind, crescând, scărpinându-mă. Când am ieșit pe hol, lumina s-a stins.

Nu m-am înapoiat pe drumul pe care venisem, ci am mers înainte. La nivelele superioare existau o mulțime de spărturi. Aveam să merg până ce zăream dimineța și atunci să ies. Peste aproape o jumătate de oră, am văzut o fâșie cam de un metru din ea (dimineța) în tavan, îndărătul frunzelor negre, și am sărit într-acolo. Puternice mai erau coapsele astea!

M-am cățărat pe pământ sfărâmicios și rugi cultivați, m-am poticnit de o viță, dar până la urmă a fost bine. Ceea ce înseamnă că am evitat să spun „în întregime”. Afară era rece și umed. Cam la cincizeci de metri, sclișea marginea clipocitoare a unui lac. Am mers prin hățiş către plajă. Stânca bolovănoasă se transformă în pietriș, apoi în nisip. Era un lac mare. Pe un braț al țărmului, totul dispărea în stuf și mlaștină. Dincolo de el se întindea o câmpie. Habar n-aveam unde mă aflam. Dar nu vroiam să intru în mlaștină, așa că am luat-o în cealaltă parte.

Un șuier, încă unul, un pocnet!

M-am oprit.

Alt şuierat. În junglă, se ducea o bătaie. Lupta ajunsese în punctul în care unul dintre adversari este aproape epuizat: activitatea se desfășura în rafale intermitente. (Hissssss!). Curiozitatea, foamea, dracul m-au împins înainte cu maceta ridicată. M-am cățarat pe o stâncă și am privit într-un luminiș.

Atacat de flori, un dragon murea. Inflorescențele îi ornau solzii; țepii îi încurcaseră picioarele. Pe când mă uitam, a încercat să le sfășie cu dinții, dar ele se retrăgeau, greble de mărăcini peste pielea sa, sau îi șfichiuiau ochii galbeni, lăcrămoși.

Șopârla (de două ori mar mare ca Easy și însemnată pe piciorul stâng posterior cu o cruce acoperită cu coajă) încerca să-și protejeze sistemul extern branhii/plămâni care-i fâlfâia în jurul gâtului. Plantele aproape îl imobilizaseră, dar când o floare s-a avântat ca să-i sfășie respirația, dragonul a zgâriat și a izbit cu o gheară liberă. Zdrobise destul de multe inflorescențe și petalele lor zăceau împrăștiate pe pământul răscolit.

Crucea mi-a spus că n-o să-mi facă rău (chiar înnebunită, șopârla care a fost obișnuită cu omul devine jalnică, rareori periculoasă) așa că am sărit jos de pe stâncă.

O inflorescență târându-se să atace și-a golit o bășică de aer la câțiva centimetri de piciorul meu.

— Sssssss..., prin surprindere.

Am sfârtecat-o și fluidul nervos (nervos în sensul că nervii îi sunt compuși din materia respectivă) s-a revărsat verde pe pământ. Ghimpii mi-au biciuit picioarele. V-am pomenit însă deja despre pielea de-acolo. Trebuia să am grijă doar de abdomen și de palme; cu picioarele era în regulă. Am prins cu piciorul o plantă târătoare de pe umărul șopârlei și am tras-o suficient de departe, dinții pătați făceau clic-clic-clic, smulgându-se din pielea dragonului unde se înfipseseră, ca sa-mi potrivesc lama dedesubt, s-o răsucesc... și... harșt!

Nervii se scurseră pe pielea dragonului.

Florile comunică într-un fel necunoscut și se întoarseră către mine, una ridicându-se brusc pe cârcei și săltând. „Sssssss...” I-am învârtit lama în creier.

Am strigat încurajator la dragon, i-am aruncat un zâmbet brav. El a gemut reptilian. Lo Hawk ar fi fost mândru dacă m-ar fi văzut.

Coama dragonului mi-a atins brațul; dinții săi ronțăiau o floare, în timp ce cârceii îi atârnau pe la colțurile gurii. A mestecat puțin, a hotărât că nu-i place și a scuipat ghimpii. Am mai desprins alte două: piciorul i s-a eliberat.

— Ssssss...

M-am uitat la dreapta.

Ceea ce a fost o greșeală, deoarece venea din stânga.

Asemenea greșeli sunt o povară. Lungă și țepoasă, planta mi-a înfășurat glezna și a încercat să mă răstoarne. Din fericire nu mergea așa de ușor. Atunci și-a afundat o mulțime de dinți în gamba mea și a început să mestece. M-am răsucit și cm smuls câteva petale albe (era albinoasă) care s-au desprins ușor. Croc, croc, continua să ronțăie pe gamba mea. Mâna cu sabia îmi era ridicată. Am coborât-o, dar s-a prins într-o rețea de rugi. Ceva mi-a zgâriat ceafa. Care nu are pielea atât de dură.

La fel ca (mi-au venit în minte): între omoplați, sub bărbie, între picioare, la subțiori, înapoia urechilor. Acum catalogam rapid toate locurile vulnerabile. Florile naibii se mișcau atât de încet încât aveai timp să gândești.

Apoi ceva lung și fierbinte mi-a cântat lângă fluierle picioarelor. Petalele au zburat prin văzduh. Planta s-a oprit din mestecat și a eructat nervos în josul gleznei.

Pinnnnng! lângă mâna mea, iar mâna s-a eliberat. M-am clătinat, am tăiat încă un trandafir sălbatic. O roză umflată a alunecat în jos pe piciorul dragonului, târându-se în căutarea unui

ascunziș. Comunicaui, da, iar comunicarea era *spaimă* și *retragere*. Muzica, deci! Doamne, *muzica!*

M-am întors ca să privesc în sus pe stâncă.

Dimineața era îndeajuns de înaintată ca să înroșească cerul înapoia lui. El a zvârlit o ultimă floare stânenitoare de pe șopârlă, „Sssssss... plop!” și și-a încolăcit biciul. Mi-am frecat gamba. Dragonul gemea.

— E al tău? l-am arătat cu degetul peste umăr.

— A fost. A răsuflat adânc și pieptul plat și osos se lăsa odată cu răsuflarea, coastele închizându-se și deschizându-se ca obloanele.

— Dacă vii cu noi, este al tău... oricum, să-l călărești. Dacă nu, este iarăși al meu.

Fiara își freca branhiile de șoldul meu.

— Știi să mânuiești un bici pentru dragon? m-a întrebat străinul.

Am ridicat din umeri.

— Singura dată când am văzut vreunul a fost atunci când niște păstori s-au abătut de la drumul lor cu vreo șase ani în urmă.

Ne urcasem cu toții pe Beryl Face și-i privisem, ducând turmele de șopârle înapoi prin Green-glass Pass^{8}. Când Lo Hawk s-a dus să discute cu ei, l-am însoțit și așa am aflat despre marcarea și despre monștri blânzi.

Străinul a zâmbit.

— Ei bine, a fost și s-a mai întâmplat odată. Cred că ne-am abătut cam cu douăzeci și cinci de kilometri. Vrei o slujbă și o șopârlă de călărit?

M-am uitat la florile rupte.

— Da.

— Ei bine, iată armăsarul tău, iar slujba este să-l duci într-o parte și alta împreună cu turma.

— Aha. (Ia să vedem; mi-aduc aminte de păstorii cocoțați îndărătul cocoșelor de pe umerii animalelor, cu picioarele vârâte sub subțiorile solzoase. Picioarele mele? Și ținându-se de cele

două chestii ca niște mustăți albe care cresc dintre
branhii. Tii... Hm? La treabă!).

Ne-am bălăcit prin nămol aproape
cincisprezece minute cu instrucțiuni strigate, și am
învățat de la tipul ăla înjurături pe care nu le
auzisesem niciodată. Către sfârșit, râdeau amândoi.
Dragonul fusese acum ridicat și se găsea pe plajă.
Fără să vrea, mă azvârlise în apă, din nou.

— Hei, chiar crezi că o să-nvăț de-
adevăratelea să călăresc chestia asta?

Cu o mână mă ajuta să mă ridic, cu alta ținea
mustățile-hățuri, cu a treia își reîncolăcea biciul,
iar cu a patra își scărpină părul lânos.

— Nu te da bătut. Nici eu nu m-am descurcat
mai bine prima dată. Hai, ridică-te!

M-am sculat, și de data asta am stat preț de o
fugă șovăielnică în lungul țărmului. De pe sol, pare
destul de grațios, dar în realitate este ca și cum te-
ai clătina. Pe picioroange!

— Începi să-i prinzi șpilul.

— Mulțumesc, am spus. Ia zi, unde-i turma și
cine ești tu?

Stătea până la glezne în clipocitul lacului.
Acum dimineața era suficient de luminoasă ca să-i
scânteieze picăturile cu care-l stropisem pe piept și
umeri. A zâmbit și și-a șters fața.

— Păianjenul, s-a prezentat, dar nu ți-am
înțeles bine numele...?

— Lo Lobey.

Mă legănam vesel în spatele cocoșei
solzoase.

— Să nu spui Lo nimănui care păstorește, a
zis Păianjenul. Nu-i nevoie.

— Nici măcar nu m-aș fi gândit la asta, dacă
n-ar fi fost obiceiul satului meu, am răspuns.

— Turma e-n partea aia. A sărit pe dragon,
înapoia mea.

Cu părul chilimbăriu, cu patru mâini și ușor
cocoșat, Păianjenul avea doi metri de oase vârate
într-un metru optzeci de piele. Înghesuie. Totul

legat cu mușchi lungi, subțiri. Pielea îi era roșie ca focul, dar un roșu brun totuși strălucitor. Când râdea, părea că frunze uscate i se sfărâmau în piept. Am înconjurat lacul în tăcere. Și, oh, ce muzică!

Turma, probabil vreo două sute cincizeci de dragoni care se văitau (aveam să aflu că era o manifestare de bucurie), se găsea într-o vâlcea dincolo de lac. Tinerețea le conferise o aură de romantism păstorilor în mintea mea. Erau pestriți. Am înțeles de ce nu li se spune Lo, La sau Le, Cel puțin doi dintre ei... nici *azi* nu-mi dau seama cum se țineau pe dragonii lor. Dar i-am abordat cu prietenie.

Unul era un puști cu o minte adevărată: îți dădea seama după modul cum te privea cu ochiul său verde, după iscusința în mînuirea biciului, și după siguranța cu care mîna dragonii. Era însă mut. Oare asta m-a întristat și m-a făcut să mă gândesc la Friza? Ai o treabă de făcut...

Albiciosul ar fi părut complet normal pe lângă celălalt tip. Avea niște probleme glandulare ca-re-l făceau să miroasă urât și voia să-mi spună povestea vieții lui (nu-și putea controla mișcările gurii, astfel încât scuipa când se emoționa).

Aș fi vrut ca Ochi-verde să poată vorbi în locul Puturosului. Vroiam să aflu pe unde fusese și ce văzuse — știa câteva cântece bune.

Dragonii se rătăcesc noaptea, de aceea trebuie adunați dimineața. Eu fusesem angajat în decursul unei asemenea acțiuni. La micul dejun am aflat de la Puturosul, că eram înlocuitorul cuiva care avusese un sfârșit neplăcut și trist în după-amiaza precedentă.

— Aici supraviețuiesc oamenii cei mai ciudați, a meditat Păianjenul. Alții, nu. Ea arăta mult mai "normală" decât tine. Dar acu, ea nu-i aici. Asta doar ca să afli.

Ochi-verde a clipit spre mine pe sub părul său negru, m-a văzut privindu-l, și a continuat să-și

împletească biciul.

— Când o să se termine de gătit ouăle alea de dragon? a întrebat Cuțit, vârandu-și mâinile cenușii prin pietrele vetrei.

Păianjenul i-a dat un șut și păstorul a luat-o la fugă.

— Așteaptă pân-o să mâncăm cu toții! După câteva minute, s-a târât înapoi ca să se frece de pietre.

— Cald, a mormăit rugător, când Păianjenul se pregătea să-i mai tragă un șut. Îmi place cald.

— Ține-te departe de mâncare.

— Unde-i duci pe ăștia? am arătat spre turmă. De unde i-ai adus?

— Cresc în Mlaștina Fierbinte, cam la două sute de kilometri vest de aici. Îi aducem pe drumul ăsta, prin Marea Metropolă până la Branning-at-sea. Acolo exemplarele sterile sunt sacrificate. Ouăle sunt luate din femele și însămânțate, iar noi aducem ouăle înapoi și le plantăm în mlaștină.

— Branning-at-sea? am întrebat. Ce fac cu ei acolo?

— Pe majoritatea îi mănâncă. Pe alții îi folosesc ia muncă. Îmi imaginez că este un loc destul de atrăgător pentru cineva născut în pădure. Eu. am fost de-atâtea ori pe-acolo că mă simt ca acasă. Am o casă, o nevastă și trei copii acolo, și o altă familie în Mlaștină.

Am mâncat ouă, slănină de șopârlă prăjită și pastă groasă de cereale, fierbinte și sățioasă, cu multă sare și ardei iute tocat. Când am terminat, am început să cânt la macetă.

Ce mai *muzică!*

Erau mai multe melodii deodată, multe identice, dar pornind în momente diferite. A trebuit să trag un fir melodic și să-l cânt. După câteva note, l-am văzut pe Păianjen privindu-mă surprins.

— Unde-ai auzit chestia aia? m-a întrebat.

— Cred că tocmai am inventat-o.

— Nu fii prost!

— Îmi bântuia prin cap. E drept că foarte confuză.

— Măi cânt-o o dată.

Am făcut-o. De data aceasta, Păianjenul a început să fluiera una din celelalte melodii însoțitoare, astfel încât ele scânteiau și se încrucișau.

Când am sfârșit, mi-a zis:

— Ești diferit, nu-i așa?

— Așa mi s-a spus, am încuviințat. Ia spune, ca-re-i numele cântecului ăla? Nu prea seamănă cu muzica pe care-o știu!

— Este Sonata lui Koday pentru Violoncel Solo.

Vântul dimineții a clătinat plantele.

— Cum? am întrebat.

În spatele nostru, dragonii se văitau.

— Ai scos-o din capul meu? se interesă Păianjenul. Nu se putea s-o fi auzit, doar dacă n-am fredonat-o din nebăgare de seamă. Iar eu nu pot să fredonez un crescendo de trei coarde.

— S-o scot de la tine?

— Muzica asta îmi umblă prin minte de mai multe săptămâni. Am auzit-o vara trecută la un concert în Branning-at-sea, în noaptea înainte de a pleca să aduc ouăle muzicale în mlaștină. Apoi am descoperit un LP cu bucata asta în secțiunea muzicală din ruinele vechii biblioteci din Haifa.

— Am învățat-o de la tine? și deodată tot felul de întrebări mi s-au luminat: de pildă, cum știa La Dire că eram diferit, sau cum a putut Nativia să soună că sunt diferit atunci când începusem să cânt *Bill Bailey*.

— Muzica, am rostit. Iată. deci, de unde-mi luam muzica.

Am pus vârful macetei în pământ și m-am sprijinit pe ea.

Păianjenul a ridicat din umeri.

— Nu cred că o iau în totalitate de la alți oameni. Am continuat, încruntându-mă.

— Diferit?

Mi-am plimbat degetul mare pe marginea lamei și mi-am jucat degetele de la picioare peste găuri.

— Și eu sunt diferit, a zis Păianjenul.

— Cum?

— Așa. A închis ochii și umerii i s-au strâns în efort.

Maceta mi-a zburat din mână, s-a smuls din pământ, și s-a răsucit în aer. Apoi s-a înfipt, vibrând, într-un buștean de lângă foc. Păianjenul a deschis ochii și a tras aer în piept.

Rămăsesem cu gura căscată. Așa că am închis-o.

Toți ceilalți credeau că este foarte amuzant.

— Și cu animalele, a adăugat Păianjenul.

— Cum?

— Cu dragonii. Până la un anumit punct îi pot ține liniștiți, mai mult sau mai puțin laolaltă, alungând în același timp făpturile primejdioase.

— Friza, am spus. Ești ca Friza.

— Cine-i Friza?

M-am uitat la macetă. Melodia cu care jelisem era a mea.

— Nimeni, am răspuns. De acum nu mai e nimeni.

Melodia aceea era a mea! Apoi am întrebat:

— Ai auzit vreodată de Puștiul Moarte?

Păianjenul a lăsat mâncarea, și-a adus toate mâinile în față și a înclinat capul. Nările sale lungi s-au lărgit până au devenit rotunde. Mi-am ferit orivirea de spaima lui. Dar ceilalți mă urmăreau, așa că a trebuit să mă uit iarăși la el.

— Ce-i cu Puștiul Moarte? a întrebat Păianjenul.

— Vreau să-l găsesc și... Mi-am zvârlit lama în aer și am răsucit-o așa cum făcuse el, dar folosindu-mă de mână. Am prins-o din cădere cu piciorul. ... Ei bine, vreau să-l găsesc. Povestește-mi despre el.

Au răs. A început Păianjenul, apoi a venit desfundat, dinspre Puturosul, un şuierat gros din partea lui Cuțit, grohăituri și cotcodăceli de la ceilalți, sfârșindu-se în ochiul verde al lui Ochi-ver-de, o lumină care a dispărut pe când își întorcea privirea.

— N-o să-ți fie ușor, a zis Păianjenul în cele din urmă, dar — s-a ridicat de lângă foc — te îndrepti în direcția bună.

— Spune-mi despre el, am repetat.

— O să vorbim și despre imposibil, dar nu când trebuie să lucrăm.

S-a ridicat, a căutat într-un sac de pânză și mi-a aruncat un bici.

L-am prins din zbor.

— Lasă-ți securea, mi-a spus Păianjenul. Țasta cântă când zboară.

Șfichiul său mi-a şuierat deasupra capului.

Toți s-au dus la armăsarii lor, iar Păianjenul a scos din sac un căpăstru și scări care se potriveau destul de bine pe cocoase și solzi, încătără-mându-se în jurul picioarelor anterioare; am înțeles de ce mă făcuse să călăresc la început fără șa. Cu hanașament, mersul pe dragon era aproape frumos.

— Îndreptați-i pe-aici, a strigat el, iar eu i-am imitat pe păstorii din preajmă care începuseră manevra.

Dragonii se vânzoleau în lumina soarelui.

Biciuri unse pocneau și scânteiau peste solzi și întreaga lume a fost prinsă în legănarea ritmică a animalului dintre picioarele mele, copaci și dealuri și bolovani și rugi, cu toatele urmând melodia și mișcarea precum o mulțime ce ar începe să aplaude și să bată din picioare; jungla, publicul meu, aplauda ritmul șopârlelor.

Văitându-se. Ceea ce însemna că erau fericite.

Sâsâind uneori. Ceea ce însemna „atenție”!

Mormăind, suduind și strigând. Ceea ce însemna că și păstorii erau fericiți.

În dimineața aceea am învățat incredibil de multe lucruri, învărtindu-mă printre creaturi; cinci sau șase din ele erau conducătorii, iar restul îi urmau. Ține-i pe conducători în direcția bună și nu ai nici o problemă. Dragonii au tendința de a merge drept. Te ascultă mai repede dacă îi lovești pe coapsele picioarelor posterioare. Ulterior am aflat că ganglionii nervoși de acolo sunt mai mari decât creierul.

Unul dintre dragonii conducători ținea morțiș să se întoarcă și să necăjească o femelă supraponderală (avea o tumoare ovariană care o încărca permanent cu ouă sterile, mi-a explicat Păianjenul) și ne străduiam din răputeri să-i ținem despărțiți. Mi-am pierdut o groază de timp (imitându-l pe Ochi-verde), acoperind marginea turmei ca să întorc din drum animalele care erau atrase de tot felul de lucruri din direcții ne semnificative.

Începusem să deprind meseria, când vreo douăzeci de dragoni s-au prins într-o mlaștină-mentă (o *mlaștină* cu nisipuri mișcătoare acoperită cu tufișuri imense de *mentă* bătute de vânturi, exact! Mlaștină-mentă). Păianjenul, de unul singur, a mânat restul turmei în jurul smârcului, plesnind din trei bice, în timp ce noi, ceilalți cinci, ne-am bălăcit prin mentă, ca să scoatem dragonii înainte de a se împotmoli.

— N-ar trebui să mai fie multe de-astea, a strigat Păianjenul când călăream din nou împreună. În curând o să traversăm Metropola dacă nu ne-am deviat prea mult. Ne-am abătut mult spre vest.

Brațul mă durea.

Odată am prins douăzeci de secunde de călărie liniștită lângă Ochi-verde:

— Tipule, nu-i un mod cam stupid de-a-ți pierde viața?

El a zâmbit.

Apoi doi dragonii foarte prietenoși s-au strecurat, văitându-se, între noi. Sudoarea îmi intra în ochi și-mi simțeam subțiorile uleioase. Șeaua îmi mai cruța oarecum părțile dinăuntru ale coapselor; se jupuiau încet, nu repede. Abia mai puteam vedea și mă mișcăm mai mult după ureche, când Păianjenul a strigat:

— Înapoi! Metropola e-n față!

M-am uitat, însă un alt val de transpirație mi-a inundat ochii, iar canicula făcea să tremure totul. Am mânat dragonii. Panta s-a micșorat și am început să coborâm.

Pământul se sfârâma sub ghearele lor. Fără vegetație ca să domolească temperatura, soarele ne înfîgea ace de aur în cefe. Căldura radia din sol. În sfârșit, am ajuns pe nisip.

Dragonii au fost nevoiți să încetinească. Păianjenul s-a oprit lângă mine ca să-și șteargă sudoarea din ochi cu degetele mari.

— De obicei mergem pe Bulevardul McClellan, mi-a spus, în timp ce privea peste dune. Dar cred că suntem mai aproape de Strada Principală. Asta dă în McClellan câțiva kilometri mai încolo. O să ne oprim la intersecție și o să ne odihnim până la căderea nopții.

Dragonii gâfâiau prin nisipurile orașului. Creaturi de mlaștină, nu erau obișnuiți cu uscăciunea de aici. În vreme ce brăzdau străvechiul loc, tăcut și furios, cu sute de animale, îmi amintesc că am trecut printr-un moment de groază absolută, când m-am imaginat înconjurat, înghesuit de milioane de indivizi, strâmtorat de pereți, mânjit de funingine, exasperat, urlând împreună cu teribila și dispăruta rasă veche a planetei.

Mi-am pocnit biciul și am alungat viziunea. Soarele își afunda razele în nisip.

Doi dragoni au început să se zgândărească și i-am despărțit. Au hăpăit indignați către biciul meu, dar au ratat. Răsuflarea îmi rămăsese în gât.

Cu toate astea, pe când cei doi se-ndepărtau, mi-am dat seama că zâmbeam. Singuratici, ne-am văzut de drum prin lumină zilei, mulțumiți și îngroziți.

Am ieșit din apele nocturne ale Adriaticii și acum coborâm prin strâmtoare, către Pireu. La orizont, în dreapta și stânga, munți monstruos de frumoși zgârie cerul. Diminețile sunt relaxant³ pe vapor. Difuzoarele emit muzică pop franceză, engleză și greacă. Soarele ar-gintează puntea stropită cu furtunul și arde peste coșuri. Mi-am cumpărat bilet pentru punte; noaptea trecută, plin de curaj am intrat într-o cabină și am dormit excelent. Revenit afară as-tă-dimineată, mă întreb ce, efect va avea Grecia asupra lui IE. Subiectul central al cărții este mitul. Muzica este extrem de potrivită pentru lumea pe care plutesc. Îmi dădeam seama cât de bine se potrivea cu viața încapsulată a New York-ului. Armoniile ei sfâșiate sunt chiar mai congruente cu restul lumii. Cum îl pot duce pe Lobey în centrul acestui haos strălucitor care propulsează asemenea sunete? Azi noapte am băut până târziu cu marinarii greci; în italiană stricată și greacă aproximativă, am vorbit despre mituri. Taiki a aflat povestea lui Orfeu nu de la școală sau din cărți, ci de la mătușa sa din Eleusis. Unde să mă duc ca s-o aflu și eu? Marinarii de vârsta mea vroiau să asculte muzică pop engleză și franceză la tran-zistoare. Cei mai în vârstă doreau cântecele tradiționale grecești. „Cântecele demotice!” a exclamat Demo. "Toți tinerii din ele vor să moară cât mai repede posibil pentru că dragostea i-a dezamăgit!".

"Nu și Orfeu", a zis Taiki, puțin misterios, puțin băut.

A mai vrut Orfeu să trăiască după. ce a pierdut-o pe Euridice pentru a doua oară? Când a

decis să privească înapoi a avut de făcut o alegere foarte modernă. Care este esența ei muzicală?

(Jurnalul scriitorului - Golful Corinthului, noiembrie 1965)

*Călăresc dragoni minunați
pentru un minunat stăpân de dragoni,
un stăpân de dragoni minunați
și turma sa de dragoni.*

Ochi-verde cânta asta în minte, în timp ce descălecam. Pentru prima dată în viață, prindeam cuvintele la fel .de clar ca și melodia. Surprins, m-am întors să-l privesc. Dar el își deshăma animalul.

Cerul era albastru transparent. Spre vest, norii mânjeau seara cu un galben murdar. Cărbunii ardeau în vatra încropită. Batt începuse deja să gătească.

— McClellan și Principala, a spus Păianjenul.
Am ajuns.

— De unde știi? l-am întrebat.

— Am mai fost pe-aici.

— Aha.

Dragonii hotărâseră că poposeam de-a binelea. Mulți se întinseseră pe jos.

Armăsarul meu (căruia, din nefericire îi pusesem un nume care nu se poate tipări, după o zi de utilizare numai, porecla îi rămăsese și de aceea, trebuie să-i spunem: Armăsarul Meu), mi-a adulmecat gâtul cu tandrețe, aproape răsturnându-mă, apoi și-a lăsat bărbia pe nisip, a îndoit picioarele anterioare și și-a lăsat posteriorul să-i cadă pe unde o fi. Așa procedează dragonii. Vreau să zic, așa se așează.

După zece pași am crezut că n-o să mai merg niciodată. Mi-am legat biciul în jurul taliei, m-am apropiat de mâncare cât de mult am putut fără să calc pe cineva, și m-am așezat. Mușchii extenuați ai picioarelor îmi atârnavă ca niște burdufuri de apă.

Merindele și echipamentele erau strânse într-o parte. Păianjenul s-a întins pe ele cu o mână spânzurându-i peste mai-gine. M-am uitat țintă la mâna lui, aflată dincolo de foc; pur și simplu din cauză că era în fața mea. Și am învățat câteva lucruri despre Păianjen.

Mâna era mare, atârnată de o încheietură noduroasă. Pielea dintre degetul mare și arătător avea crăpături, ca o piatră, iar cutele de la articulațiile degetelor erau pline cu murdărie umezită de sudoare. Înainte de baza degetelor avea o bățatură ca o dungă, datorită lucrului cu dragonii. O altă bățatură, pe degetul mijlociu, la prima falangă, pe partea dinspre arătător, provenea de la o unealtă de scris. La Dire avea o bățatură identică și o întrebasesem cândva despre ea. În al treilea rând, pe buricele degetelor sale (dar nu pe degetul mare de la mâna stângă) se vedeau mici pete netede și lucioase; așa ceva capeți de la un instrument cu coarde, ghitară, vioară... poate violoncel? Uneori când cânt cu alții, le observ. Așadar, Păianjenul mână dragoni. Și scrie... Și cântă...

Pe când stăteam acolo, mi-am dat seama cât de greu era să respiri.

Am început să mă gândesc la copaci. Pentru o clipă am avut un coșmar că Batt o să ne dea ceva greu de mâncat, precum crabi cu crusta tare și anghinară înăbușită.

M-am rezemat de umărul lui Ochi-verde și am adormit.

Cred că și el dormea.

M-am trezit când Batt a ridicat capacul de pe oală. Mirosul mi-a deschis gura, mi-a intrat pe gât, mi-a apucat stomacul și l-a răsucit. Nu-mi dau seama dacă a fost o senzație plăcută ori dureroasă.

Ședeam pur și simplu, mișcându-mi maxilarele, cu dureri în gât. M-am aplecat peste genunchi și am prins nisip în pumni.

Batt punea tocana în castroane, oprindu-se din când în când ca să-și scuture părul din ochi. M-am întrebat cât păr era în tocană. Fiți pe pace, nu mi păsa. Eram doar curios. A împărțit gamelele aburinde, iar eu mi-am așezat-o pe a mea între picioarele încrucișate. A apărut o pâine arsă. Cuțit a rupt o bucată, și miezul pufos a ieșit printr-o crăpătură aurie a coajei. Când am rupt și eu, mi-am dat seama de oboseala din brațe și umeri și mi-a venit să râd. Eram prea obosit să mănânc, prea infometat să adorm. Odată cu paradoxul, atât somnul cât și mâncatul au părăsit categoria plăcerilor, unde le situasem dintotdeauna, și au devenit obligații ale acestei slujbe trăznite în care mă vârașem. Mi-am muiat pâinea în sos, am dus-o la gură, am mușcat, și m-am înfiorat.

Înfulecasem jumătate de gamelă până să-mi dau seama că era prea fierbinte. Infometat așa cum eram de infometat, infometat până peste poate — e de speriat să fii atât de infometat.

Ochi-verde își împingea ceva în gură cu degetul mare.

Acela a fost singurul lucru uman pe care l-am sesizat în timpul cinei, până când Puturosul a bolborosit:

— Mai dați-mi!

Când mi-am luat a doua porție, am reușit să încetinesc suficient pentru a privi în jur. Poți aprecia oamenii după modul cum mănâncă. Îmi aduc aminte de cina pe care ne-o gătise Nativia. Ehe, a mânca însemna cu totul altceva pe vremea aceea... Trecuse o zi, sau chiar două?

— Știți, a mormăit Batt, privind cum se termina mâncarea, o să aveți și desert.

— Când? a întrebat Cuțit, terminându-și a doua porție și ieșind din întuneric ca să caute pâinea.

— Mai întâi luați mâncare-mâncare, a spus Batt. fiindcă o să mă ia dracul dacă o să-mi înfulecați așa desertul. S-a aplecat, i-a luat

castronul lui Cuțit și 1-a umplut, iar mâinile cenușii s-au strâns pe marginea gamelei și s-au retras din nou în umbră. Se auzi sunetul molfăitului tenace.

Păianjenul, liniștit până acum, a privit cu ochi de argint clipitori.

— Bună tocană, bucătarule.

Batt rânji larg.

Păianjenul care mână dragoni; Păianjenul care scrie, Păianjenul care are în minte muzica multiplă a lui Kodaly — un om de la care îți făcea plăcere să primești un compliment.

M-am uitat de la Păianjen la Batt și-napoi. Aș fi vrut să fi spus eu Bună tocană, fiindcă așa era, și fiindcă asta îl făcuse pe Batt să zâmbească. În realitate, cu cuvinte distorsionate de incredibilul șfichi al foamei, am rostit:

— Ce-ai la desert?

Cred că Păianjenul era o persoană mai mare ca mine. După cum am zis, genul acela de foame e de speriat.

Batt a luat cu cârpa un vas de ceramică de pe foc:

— Găluști cu mure. Cuțit, dă-mi sosul cu rom. Am auzit cum se schimbă ritmul respirației lui

Ochi-verde. Iar mi-a lăsat gura apă. Am urmărit atent cum Batt pune găluștile și garnitura de mure în castroane.

— Cuțit, ia-ți degetele!

— ...vroiam, doar să gust.

Dar mâna cenușie s-a retras. Prin amurg, lumina focului a surprins o limbă lingând o buză.

Batt i-a înmânat o farfurie.

Păianjenul a fost servit ultimul. Totuși, l-am așteptat pe el să înceapă, acum când stomacurile ne erau căptușite.

— Noapte... nisip... și dragoni, a murmurat Puturosul.

— Da. Ceea ce era foarte exact.

Tocmai îmi scosesem lama să cânt, când Păianjenul a zis:

— Azi dimineată întrebai despre Puștiul Moarte.

— Așa-i. Mi-am lăsat maceta în poală. Ai ceva de zis despre el?

Ceilalți au tăcut.

— I-am făcut Puștiului o favoare, odată, a meditat Păianjenul.

— Când era în deșert? m-am interesat, întrebându-mă ce fel de persoană diferită putea fi și în același timp să facă favoruri Puștiului Moarte.

— Tocmai ieșise din deșert, a răspuns Păianjenul.

— Fusesse prins într-un oraș.

— Ce-i aia oraș? am întrebat.

— Știi ce e un sat?

— Da. Eu vin dintr-un sat.

— Știi și ce este o metropolă. A descris un cerc cu mâna pe nisip. Ei bine, un sat crește mare, tot mai mare, până ajunge oraș. Apoi orașul crește mare, tot mai mare până ajunge metropolă. Dar asta era un oraș pustiu. Asta înseamnă că era de foarte de demult, de pe vremea vechilor locuitori ai planetei. Nu mai creștea. Clădirile se năruiseră, canalizarea se prăbușise și frunze moarte alergau pe străzi, împrejurul postamentelor felinarelor. O centrală electrică părăsită, șobolani, șerpi și magazine, cam astea sunt lucrurile dintr-un oraș. De asemenea, cei mai josnici și mai murdari proscrisi din vreo duzină de specii, care au o perfidie dincolo de orice inteligență. Dacă ar fi avut doar un dram de minte, ar fi devenit cu toții lorzi somptu-oși și decadenți ai crimei, domnind peste întreaga lume în loc să se tăvălească în mormanul de deșeuri dintr-un oraș fantomă. Niște ființe pe care nu le-ai pune nici măcar într-o kușcă.

— Ce-ai făcut pentru el? am întrebat.

— I-am ucis tatăl.

M-am încruntat.

Păianjenul se scobi la un dinte.

— Era un vierme detestabil, cu trei ochi, gras de o sută patruzeci de kilograme. Știu că ucisese cel puțin patruzeci și șase de oameni. A încercat să mă omoare de trei ori pe când tăiam frunza la câini prin oraș. O dată cu otravă, o dată cu o cheie franceză și o dată cu o grenadă. De fiecare dată a ratat și a lovit pe altcineva. A procreat vreo douăzeci de copii, totuși cu mult mai puțini decât a asasinat. Odată, când eram pe bune cu el, mi-a dat una din fiicele lui. A tranșat-o și a pregătit-o singur. Carnea proaspătă lipsea în oraș. Pur și simplu n-a luat în considerație posibilitatea ca unul din numeroșii săi urmași din kuști, pe care-l abandonase la aproape două mii de kilometri distanță să-l urmărească din deșert. Nici nu și-a imaginat că acel copil putea fi un geniu criminal, psihopat și o creatură cu totul diferită. Puștiul și cu mine ne-am întâlnit în oraș, unde taică-său trăia pe cât de bine se poate trăi în mormanul ăla de gunoi. Puștiul trebuie să fi avut vreo zece ani.

Ședeam într-un bar, ascultând niște țipi care se lăudau și se dădeau mari. Într-un colț, avea loc un meci de lupte. Învinsul urma să fie servit la cină. Deodată a intrat un roșcovan slăbănog și s-a așezat pe un morman de cârpe. Cea mai mare parte a timpului a privit țintă în jos, astfel încât îi vedeai ochii prin văluri fine de aur. Pielea îi era albă ca laptele. A urmărit lupta, a ascultat lăudă-roșeniile, și o dată a făcut un desen în praf cu degetul de la picior. Când discuțiile au devenit plictisitoare, s-a scărpinat în cot și s-a strâmbat. Când poveștile deveneau sălbatice și fascinante, el rămânea nemișcat, cu degetele împreunate și capul plecat. Asculta ca și cum ar fi fost orb. Când poveștile s-au terminat, a plecat. Atunci cineva a șoptit: *Ăsta este Puștiul Moarte!* și toți au amuțit. Avea deja o reputație.

Ochi-verde se apropiase puțin de mine. Peste Metropolă se lăsase frigul.

— Puțin mai târziu, când mă plimbam pe-afară, continuă Păianjenul, l-am văzut înotând în lacul din Parcul Urban.;

— *Hei, Omule-păianjen*, m-a strigat din apă.

M-am îndreptat către el și m-am așezat pe vine la marginea bazinului.

— *Salut, puștiule*.

— *Trebuie să-l omori pe bătrânu' meu pentru mine*.

S-a ridicat din apă și mi-a prins glezna. Am încercat să scap. Puștiul s-a lăsat pe spate până când fața i-a fost acoperită de apă și a vorbit bolborosind:

— *Trebuie să-mi faci serviciul ăsta mic, Păianjene. Trebuie*.

O frunză i se lipise de braț.

— *Dacă zici tu, Puștiule*.

Ședea acum în picioare în apă, cu părul lipit pe față, costeliv, alb și ud.

— *Da, așa zic*.

— *Te superi dacă te-ntreb de ce?* I-am dat părul de pe frunte. Vroiam să văd dacă era real: degete reci pe glezna mea; păr ud sub mână.

A zâmbit, ingenuu ca un cadavru:

— *Nu mă supăr*. Buzele sale, sfârcurile, pielea de deasupra ghearelor se zbârciseră. *Există o doză mare de ură lăsată acestei lumi, Omule-păianjen. Cu cât ești mai puternic, cu atât ești mai receptiv la a-mintirile care bântuie munții, râurile, mările și junglele. Iar eu sunt puternic! Ah, noi nu suntem oameni, Păianjenule. Viața și moartea, realul și iraționalul nu sunt aceleași cum erau pentru biata rasă care ne-a lăsat moștenire lumea asta. Ei ne numesc oameni tineri, mi-au spus chiar că, înainte ca părinții părinților noștri să vină aici, noi nu eram interesați de dragoste, viață, materie și mișcare. Dar ne-am găsit un nou cămin, și trebuie să epuizăm trecutul înainte de a putea încheia cu prezentul. Trebuie să trăim până la capăt umanul, dacă e să ne mutăm în propriul*

nostru viitor. Trecutul mă îngrozește. De aceea trebuie să-l ucid — de aceea trebuie să-l omori pentru mine.

— Ești atât de legat de trecutul lor, Puștiule?

A încuviințat din cap,

— Dezleagă-mă, Păianjenule.

— Și ce se-ntîmplă dacă n-o fac?

A ridicat din umeri.

— Trebuie să vă ucid... pe toți. A oftat. Sub ocean e atâta liniște... atâta liniște, Păianjenule. A șoptit: Ucide-l!

— Unde este?

— Se clatină amețit pe stradă, în vreme ce sub clar de lună roiesc ca firele de praf în jurul capului său, cu călcâiul alunecându-i în șuvița de apă de-a lungul canalului care vine, de sub zidul vechii biserici. Se oprește și se reazemă, gâfâind, de mușchiul...

— E mort, am spus. Am deschis ochii. Am dislocat o dală de beton din grinzi, astfel că a alunecat în jos...

— Ne-om revedea într-o zi. Puștiul a zâmbit și s-a împins înapoi în bazin. Mulțumesc. Poate c-o să fac și eu ceva pentru tine într-o zi, Păianjenule.

— Poate c-o să faci, am încuviințat. S-a scufundat în mîzga argintată. Eu m-am întors în bar. Tocmai pregăteam cina.

După o vreme, am rostit:

— Trebuie să fi trăit destul de mult în oraș.

— Mai mult decât mi-ar place să admit, a spus Păianjenul.

— Dacă numești asta trai.

S-a ridicat și s-a uitat împrejurul focului.

— Lobey și Ochi-verde, voi doi păziți turma la primul planton. După trei ore îi sculați pe Cuțit și pe Puturosul. Eu și Batt facem ultimul schimb.

Ochi-verde s-a sculat de lângă mine. M-am ridicat și eu, pe când ceilalți se pregăteau de culcare. Armăsarul Meu moțăia. Luna era sus pe cer. Lumini fantomatice alergau pe spinările

cocoșate ale animalelor. Cu picioarele numai dureri, cu brațele țepene, am urcat în spinarea Armăsarului și împreună cu Ochi-verde am început să dăm ocol turmei. Am lovit biciul de fluierul piciorului.

— Cum ți se par?

Nu așteptam nici un răspuns, dar Ochi-verde și-a frecat burta cu o mână soioasă.

— Flămânzi? Da, cred și eu — cu atâta nisip în jur. L-am urmărit pe tânărul zvelt și murdar legănându-se îndărătul cocoșei solzoase.

— De unde ești? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit scurt.

*M-am născut mamă nemăritată
fără frate, soră sau tată.*

L-am privit surprins.

*La ape mă așteaptă, sperând că voi veni,
mama mea din Branning-at-sea.*

— Ești din Branning-at-sea? l-am întrebat.

A aprobat din cap.

— Deci te întorci acasă.

A încuviințat iarăși.

Am continuat să călărim în tăcere, până ce, am început să cânt cu degete obosite. Ochi-verde a cântat și el după aceea, sub lună.

Am aflat că mama lui era o doamnă de vază în Branning-at-sea, înrudită cu mulți lideri politici importanți. El fusese trimis cu Păiajenul să pască dragonii timp de un an. Acum revenea la maică-sa, anul acela de peregrinare și muncă slujindu-i ca un fel de rit de inițiere. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegeam în băiatul subțirel, cu părul ca o clăie, atât de îndemânatic cu turma.

— Eu? l-am întrebat când m-a privit cercetător sub razele lunii. N-am vreme pentru farafas-lăcurile din Branning-at-sea. așa cum le

descrii tu. M-aș bucura să vizitez așezarea în tăcere. Dar am lucruri de făcut.

Întrebare mută.

— Mă duc la Puștiul Moarte ca s-o iau pe Friza și să opresc ceea ce-i omoară pe diferiți. Asta înseamnă, probabil, să-l opresc pe Puștiul Moarte.

A dat afirmativ din cap.

— Nu știi cine este Friza, am zis. De ce aprobi?

A înclinat capul în mod ciudat, apoi s-a uitat pe deasupra turmei.

Diferit și eu sunt

Aduc cuvinte noi când cânt.

Am încuviințat și m-am gândit la Puștiul Moarte.

— Îl urăsc, am spus. Trebuie să învăț să-l urăsc mai mult, astfel încât să-l pot găsi și ucide.

Nu există moarte, numai iubire.

Asta m-a luat pe nepregătite.

— Ce-a spus?

N-a mai vrut să repete. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc și mai mult la cuvintele acelea. Părea trist înapoia murdăriei. La orizont, lună rotundă se acoperea cu nori. Fâșii de umbră prin coama băiatului se lăteau peste întreaga lui figură. A clipit, apoi și-a întors fața. Ne-am terminat plantonul, aducând înapoi doi dragoni răzleți. Luna, dezvăluită iarăși, era o articulație osoasă, lustruită, înțepenită pe cer. I-am trezit pe Cuțit și pe Puturos, care s-au ridicat și s-au îndreptat către dra-gonii lor.

Doar tăciunii mai luminau. Și pentru o clipă, când Ochi-verde s-a ghemuit să se uite la vreun model închipuit de cenușă, lumina a căzut pe fața lui cu un singur ochi. S-a lungit lângă foc.

Am dormit bine, dar înainte de zori m-a deșteptat ceva. Luna coborâse. Stelele luminau

palid nisipul. Tăciunii se stinseseră. Un dragon a sâsâit. Doi se văitau. Liniște. Cuțit și Puturosul se întorceau. Păianjenul și Batt se sculau.

Am ațipit și m-am trezit doar când o geană albastră lumina dunele răsăritene. Dragonul lui Batt a apărut de după foc. Cel al Păianjenului îl urma greoi. M-am sprijinit în coate.

— Te-am trezit? a întrebat Păianjenul.

— Poftim?

— Cântam iarăși din Kodaly.

— Aha. Puteam să-l aud venind peste nisipul rece.

— Nu. M-am ridicat în picioare. Erau gata să-și reînceapă rondul.

— Stai o clipă. Merg cu tine. Vreau să te întreb ceva. Oricum m-aș fi sculat în curând.

N-a așteptat, dar m-am aruncat pe dragonul meu și l-am prins din urmă.

Râdea încetișor când am ajuns lângă el.

— Așteaptă să mai treacă două-trei zile. N-o să-ți mai vină să renunți la ultimele minute de somn.

— Sunt prea obosit ca să dorm, am spus, deși mișcarea începuse să-mi alunge febra musculară. Răcoarea îmi intrase în încheieturi.

— Ce voiai să mă întrebi?

— Despre Puștiul Moarte.

— Ce-i cu el?

— Mi-ai spus că l-ai cunoscut. Unde-l pot găsi? Păianjenul tăcu. ' Armăsarul Meu a alunecat, apoi și-a recăpătat echilibrul înainte ca Păianjenul să răspundă.

— Chiaj dacă ți-aș putea spune, chiar dacă asta te-ar ajuta cu ceva, de ce-aș face-o? Puștiul ar scăpa de tine, uite-așa! A plesnit din bici și nisipul a zburat în toate părțile. Nu cred că Puștiul ar aprecia faptul că eu mă apuc să spun tuturor celor care vor să-l omoare, unde să-l găsească.

— Nu cred că i-ar păsa, dacă e așa de puternic precum zici. Mi-am trecut degetul mare

peste muștiucul macetei.

Păianjenul a ridicat din câțiva umeri.

— Poate că nu. Dar, așa cum ți-am spus, Puștiul e prietenul meu.

— Te-a îmbrobodit și pe tine, nu? E greu să fii tăios folosind un clișeu verbal. Eu am încercat.

— Cam așa, a spus el.

Am șfichiuit din bici către un dragon care părea că vrea să plece. A căscat, și-a scuturat coama și s-a întins în loc.

— Cred că într-un fel m-a prins și pe mine. A zis că voi încerca să-l găsesc până când voi învăța destule. Apoi aș încerca să fug.

— Se joacă și cu tine, a zis Păianjenul. Avea un surâs ironic.

— Chiar că ne are pe toți la degetul lui mic.

— Aproape, a comentat el misterios.

M-am încruntat.

— Aproape nu înseamnă toți.

— Ei bine, Păianjenul se uita în altă parte când vorbea, există câțiva pe care nu-i poate atinge, ca pe taică-su. Din pricina asta a trebuit să mă roage pe mine să-l omor.

— Cine?

— Ochi-verde e unul dintre ei. Mama lui Ochi-verde este alta.

— Ochi-verde? Repetând numele, pusesem o întrebare. Poate că n-a auzit-o. Poate că se hotărâse să nu-mi răspundă.

De aceea, am întrebat altceva:

— De ce a trebuit Ochi-verde să plece din Branning-at-sea? Noaptea trecută mi-a explicat ceva, dar n-am priceput totul.

— N-are tată, răspunse Păianjenul. Părea mai abordabil pe tema asta.

— Nu puteau să inițieze o investigație asupra paternității? În satul meu vracii călători fac asia frecvent.

— N-am spus că nu știau cine e taică-su. Am spus că nu avea nici unul.

M-am încruntat.

— Te pricepi la genetică?

— Pot trasa o schemă a dominantei, am spus. Majoritatea indivizilor, chiar din cel mai nenorocit cătun, își cunoșteau starea genetică, chiar dacă n-aveau habar să socotească. Sistemul cromozomilor umani era atât de ineficient în fața nivelului de radiații încât genetica însemna cunoștințe esențiale pentru supraviețuire. Mă întrebasesm adesea de ce nu inventam o metodă mai compatibilă de reproducere, care să se potrivească celor trei feluri ale noastre de diviziune sexuală, cred i-ați răspunde. Din lene. Continuă, m-am adresat Păianjenului.

— Ochi-verde nu are tată, a repetat el.

— Parteogeneză? am întrebat. Nu se poate! Cromozomul care dă sexul e purtat de mascul. Femelele și androginii au doar echipamentul genetic pentru a produce alte femele. El ar fi trebuit să fie fată, cu cromozomi haploizi și sterilă. Și în nici un caz nu-i fată. Am cugetat o clipă. Desigur, dacă ar fi pasăre, situația s-ar schimba. La păsări, femelele poartă cromozomul care dă sexul. M-am uitat către turmă. Sau la șopârle.

— Dar nu e, a zis Păianjenul.

Am aprobat.

— E uimitor, am rostit, privind îndărăt către foc unde dormea băiatul, uimitor.

Păianjenul a încuviințat din cap.

— Când s-a născut, au venit înțelepții de pretutindeni ca să-l examineze. Este haploid. Dar e destul de potent și destul de bărbat, deși o viață cam hărțuită l-a făcut cast.

— Păcat.

Păianjenul a repetat gestul dinainte.

— Dacă s-ar alătura în mod activ la orgiile solstițiului, sau ar face unele gesturi împăciuitoare cu ocazia sărbătorilor autumnale ale recoltei, o mare parte din necazuri ar putea fi evitate.

Am înălțat o sprânceană.

— Cine poate ști dacă ia parte la orgii? Nu le țineti noaptea, în Branning?

— Da. Dar la Branning-at-sea a devenit o afacere mai mult formală, se desfășoară cu însă-mânțare artificială. Prezentarea sămânței — în special de către bărbații din familiile importante — se face cu multă publicitate.

— Sună foarte, sec și impersonal.

— Așa și este. Dar e eficient. Când un oraș are mai mult de un milion de oameni, nu poți să stingi luminile și să-i lași pe toți să alerge bezmetici pe străzi, așa cum se face într-un sătuc. Au încercat-o de câteva ori. pe vremea când Branning-at-sea era mult mai mic, și chiar atunci rezultatele au fost...

— Un milion de oameni? am spus.

În Branning-at-sea trăiesc un milion de oameni?

— La ultimul recensământ au fost trei milioane șase sute cincizeci de mii.

Am fluierat.

— O groază!

— Mai mult decât îți poți imagina.

M-am uitat la turma de dragoni; doar câteva sute.

— Cine vrea să participe la o orgie de însă-mânțare artificială? am întrebat.

— Într-o colectivitate mai mare, a răspuns Păianjenul, așa trebuie făcute lucrurile. Până când va exista o compensare generală a rezervei genetice, nu putem face decât să amestecăm întruna genele. Ne-am dezvoltat însă și spiritul de elan, mai evident în locuri precum Branning-at-sea decât prin dealuri. Cum poți opri oamenii să nu aibă mai mult de un copil cu același partener? într-o așezare înapoiată, câteva nopți de orgie rezolvă problema destul de bine. În Branning, lucrurile trebuie asigurate prin calcul matematic. Și au apărut familii care ar fi foarte bucuroase să-și dubleze numărul copiilor, dacă ar avea o șansă cât

de mică. Oricum, Ochi-verde își vede doar de treburile lui, spunând din când în când lucruri neplăcute persoanelor nepotrivite. Faptul că este diferit și imun la Puștiul Moarte, că provine dintr-o familie respectată, și e destul de atent cu respectarea ritualurilor îl face un personaj controversat. Toți dau vina pe nașterea partenogenetică.

— Asta nu-i privită cu ochi buni nici măcar acolo de unde vin eu, i-am spus Păianjenului.

— Înseamnă că structura lui genetică e identică cu a mamei lui și asta nu-i bine. Dacă se întâmplă prea des, o să ne întoarcem cu toții foarte rapid la marele rock și marele roll.

— Vorbești ca unul din nebunii ăia pompoși din Branning.

Se enervase.

— Deh! Așa am fost învățat.

— Gândește-te mai bine. De fiecare dată când spui asta, îl aduci pe Ochi-verde și mai aproape de moarte.

— Cum?

— Au tot încercat să-l omoare. De ce crezi că a fost trimis departe?

— Ah, am zis. Atunci de ce se întoarce?

— Așa vrea el. Păianjenul a strâns din umeri.

— Nu poate fi oprit, dacă așa vrea.

Am mormăit:

— Nu descrii în culori prea roz Branning-at-sea. Mulți oameni, jumătate din ei nebuni, care nici nu știu cum să facă o orgie. Mi-am luat lama.

— N-am timp de prostii de-astea.

Muzica se tânguia dinspre Păianjen. Am cântat sunete ușoare de fluier.

— Lobey.

M-am întors către el.

— Ceva se întâmplă, Lobey, ceva care s-a mai întâmplat înainte, când ceilalți erau aici. Din pricina asta mulți dintre noi suntem îngrijorați. Avem istoriile despre ceea ce s-a petrecut, ce-a

rezultat când s-a întâmplat celoralți. Poate fi foarte grav. Am putea fi afectați cu toții.

— Mă plictisesc vechile istorii, am replicat, istoriile lor. Noi nu suntem ei. Noi suntem noi, noi în lumea asta, în viața asta. Cunosce poveștile lui Lo Orfeu și Lo Ringo. Ei sunt singurii despre care-mi pasă. Trebuie s-o găsesc pe Friza.

— Lobey...

— Nimic altceva nu mă interesează. Am scos o notă stridentă. Trezește-ți păstorii, Păianjenule. Ai de mânat dragoni.

Am pornit în galop pe Armăsarul Meu. Păianjenul nu m-a mai strigat.

Înainte ca soarele să ajungă la apogeu, marginea Metropolei a despiciat orizontul. Pe când îmi legănam biciul în căldura ce-și slăbea puterea, -am permutat ultimele cuvinte ale lui Ochi-verde, rit-mându-mi gândurile: clacă n-ar exista moarte, cum aş putea s-o câştig pe Friza? Dragostea era de-a-juns, dacă era înțeleaptă, coerentă și îndrăzneată. Sau, gândindu-mă la La Dire, care ar fi făcut o corecție (dragonii se cățarau cu ghearele de pe nisipul fierbinte pe dealurile înverzite), nu există moarte, numai ritm. Când nisipul s-a înroșit în spatele nostru, iar animalele deșelate, cu o călcă-tură mai sigură, au iuțit pasul, mi-am scos maceta și am cântat.

Metropola rămăsese în spate.

Dragonii alergau acum cu ușurință. Un izvor dantela ținutul deluros și animalele s-au oprit ca să-și afunde capetele în apă, târându-și picioarele posterioare pe mai, prin iarbă, prin nisip, până la pământul negru. Apa clipoceă de genunchii lor și se murdărea de la plantele acvatice rupte. O muscă s-a așezat pe o cracă, curățându-și prisma strivită a aripei (o aripă de dimensiunea piciorului meu) și a gândit o muzică lineară, artropodică. I-am cântat-

o, iar ea și-a întors globurile roșii ale ochilor către mine și a șoptit laude uimite. Dragonii și-au dat capetele pe spate, gâlgâind.

Nu există moarte.

Numai muzică.

Când, hălăduind în lungul ținutului bătut de vânt,

Fulgerul ca un toiag i-a lucit pe cap;

Aburii albaștri i s-au împrăștiat în inimă;

S-a zvârcolit în chinuri blestemate și cumplite;

Când din sângele său au fost hrăniți schilozii în cârje,

A căzut ca o grămadă de cenușă pe câmpie.

(Thomas Chatterton. - *Metamorfoze engleze*)

"Iată un gust" bizar", a spus Durcet. „Ei bine, Curval, ce crezi de asta?"

"Minunat", a replicat Președintele. „Iată un individ care dorește să se familiarizeze cu ideea morții și astfel să nu se mai teamă de ea, și care întru acest scop nu a găsit un mijloc mai bun decât să o asocieze cu o idee libertină..."

...Cina a fost servită, ca de obicei au urmat orgiile, gazdele s-au retras la culcare.

(Marchizul de Sade - *Cele 120 de zile ale Sodomei*)

...fiecare bulă conține un ochi de apă complet.

(Samuel Greenburg - *Bulele de sticlă*)

Apoi către pământul spart („Acesta" — Păianjenul și-a oprit dragonul în după-amiaza roșiatică „este pământul spart". A aruncat un ciob de cremene peste buza prăpastiei. Piatra a chicotit în canion. Împrejurul nostru, dragonii își întindeau

lung gâtul, uitându-se curioși la granit, la stâncile cu Sibane, la hăuri, încetinind acum pasul. Norii ascundeau soarele. O ceață fierbinte curgea împrejurul stâncilor. Mi-am masat unul după altul mușchii, pentru a scăpa de amorțeală. Cea mai mare parte din durere (surpriză!) dispăruse. Mergeam în slalom printre pietrele fabuloase.

Aici, dragonii au recuperat jumătate din timpul pierdut.

Păianjenul a spus că până la Branning-at-sea mai erau probabil patruzeci de kilotmeri. Vântul ne încălzea fețele. Sticla se insinua în stânci. Cinci dragoni au început să se bată pe terenul argilos. Unul dintre ei era femela cu tumoare. Ochi-verde și cu mine ne-am îndreptat spre ei din direcții opuse. Păianjenul avea treabă în capul turmei; încăierarea se desfășura spre coadă. Ceva îi speriasse, și se înghesuiau pe pantă. Nu ne-am dat seama că se întâmplase ceva în neregulă; era genul de lucru pe care Păianjenul (și Friza) l-ar fi putut preîntâmpina (O, Friza, te voi găsi în ecoul tuturor pietrelor jeluitoare, tuturor copacilor slăvi-tori!) I-am urmărit.

Săreau printre bolovani. Am strigat după ei. Biciurile noastre șuierau. Nu puteam să-i depășim în fugă. Speram că se vor opri ca să se bată din nou. I-am pierdut preț de un minut, apoi le-am auzit șuieratul înapoia stâncilor, ceva mai jos.

Norii pătau cerul; apa poleia cărarea. Traversând stânca udă, A. M. a alunecat.

M-a azvârlit, și m-am zgâriat la umăr și la coapsă. Am auzit cum lama îmi zăngănea departe, pe pietre. Biciul mi s-a încolăcit în jurul gâtului. Preț de un minut, m-am gândit că voi fi sugrumat. M-am rostogolit pe o pantă, încercând să mă prind de ceva și m-am julit și mai rău. Apoi am căzut peste margine. M-am agățat cu ambele mâini și picioare. Pieptul și burta mi s-au izbit de piatră." Răsuflarea mi-a zburat pe undeva și n-a mai vrut

să revină multă vreme în plămâni. Când a făcut-o, a vuit prin gâtlee, și s-a învârtit în pieptul meu învinețit. Coaste rupte? Doar durere. Apoi uruitul altei respirații. Lacrimile mi-au inundat vederea.

Mă țineam cu mâna stângă de o piatră, iar cu dreapta de o viță; piciorul stâng prinsese un copăcel deloc sigur în rădăcini. Piciorul drept mi se legăna în aer. Și știam că era cale lungă până jos.

Mi-am șters ochii de umăr și am ridicat privirea.

Deasupra mea era marginea cărării.

Deasupra ei, cerul mânios.

Un sunet? Vântul suflând pe undeva. Lipsit de muzică.

În vreme ce priveam, a început să plouă. Câteodată se întâmplă catastrofe dureroase. Apoi urmează un lucru mărunț sau chiar plăcut, și plângi. Precum ploaia. Am plâns.

— Lobey.

M-am uitat iarăși...

Îngenunchiat pe o muchie de piatră, la vreun metru deasupra mea, spre dreapta, ședea Puștiul Moarte.

— Puștiul...?

— Lobey~ a spus, dându-și părul ud de pe frunte. Consider că poți rezista douăzeci și șapte de minute înainte de a cădea în prăpastie din pricina epuizării. Așa că o să aștept douăzeci și șase de minute înainte de a face ceva ca să-ți salvez viața. OK?

Am tușit.

Văzându-l de-a aproape, am bănuț că avea șaisprezece - șaptesprezece ani, posibil un tip de douăzeci, cu fața de copil. Pielea îi era ridată la încheieturile mâinilor, pe gât și sub brațe.

Ploaia continua să-mi pice în ochi, palmele mă usturau, iar lucrurile de care mă țineam începuse să devină lunecoase.

— Ai găsit vreun western bun? A clătinat din cap. Păcat. Nimic nu-mi plac mai mult decât westernurile. S-a frecat cu degetul arătător sub nas și a pufnit. Ploaia dansa pe umerii săi în vreme ce se aplecase să-mi vorbească.

— Ce este un western? am întrebat. Pieptul continua să mă doară. Și chiar o să mă lași..., am tușit din nou, să atârni aici douăzeci și șase de minute?..

— Este o formă de artă pe care Vechea Rasă, oamenii, au avut-o înainte de venirea noastră, a zis Puștiul Moarte. Da, o să te las. Tortura este de asemenea o artă. Vreau să te salvez în ultima clipă. În timp ce aștept, vreau să-ți arăt ceva. A arătat în sus, către marginea drumului pe care mă rostogolisem.

Friza privea în jos.

Am încetat să respir. Durerea din piept mi-a explodat iar ochii larg deschiși mi-au ars sub ploaie. Fața oacheșă, umeri înguști și uzi. Apoi am urmărit-o cum își întoarce capul, pietrișul îmi aluneca sub burtă, biciul rămăsese în jurul gâtului, cu mânerul atârnându-mi lângă coapsă, ca să prindă picăturile de ploaie în gură. S-a uitat îndărăt și am văzut (sau am auzit?) uimirea ei la recăpătarea vieții, și nedumerirea în legătură cu ploaia, cu stâncile contorsionate, cu norii. Auzeam; un ritm glorios înapoia ochilor de deasupra mea. Dacă ar fi putut vorbi, mi-ar fi strigat numele; apoi mă văzu, și întinse mâna impulsiv către mine (i-am auzit oare spaima?)

— Friza!

Fusese un răcnet.

Voi și eu știm cuvântul pe care l-am urlat. Dar nimeni altcineva care ar fi auzit sunetul aspru îmbrâncit de plămânii mei, nu l-ar fi recunoscut.

Totul, înțelegeți, s-a petrecut în clipa care-ți trebuie pentru a deschide ochii în ploaie, a linge o picătură de pe buză, apoi a-ți concentra atenția asupra a ceea ce se întâmplă înaintea ta și a-ți da

seama că e vorba despre cineva pe care-l iubești, care e gata să moară și încearcă să-ți strige numele. Asta e ceea ce a făcut Friza pe marginea drumului.

Eu continuam să urlu.

Iar Puștiul Moarte chicotea între noi.

Friza a început să privească în dreapta și în stânga, căutând o cale de a ajunge până la mine. S-a ridicat, a dispărut, și a revenit peste o clipă, îndoind un copăcel de pe marginea drumului.

— Nu, Friza!

Dar ea începuse să coboare, noroiul și pietricelele țâșnindu-i de sub picioare. Apoi, când ajunse chiar la capăt, profilul corpului ei arcuindu-se negru pe fundalul stâncii, a apucat mânerul biquiului — nici cu mâinile, nici cu picioarele, ci mai degrabă așa cum aruncase odinioară o piatră, așa cum Păianjenul împinsese odată o bucată de ciment; a prins mânerul ce atârna lângă coapsa mea, l-a tras, l-a ridicat, încordându-se până când ploaia luci pe ea și l-a înnodat de copăcel deasupra primei ramuri. A pornit după aceea- să urce înapoi: zmu-citura unui braț, pauză de o clipă, zmucitură, cățărându-se treptat către drum. Prin cap îmi trecea doar atât: iat-o trezindu-se după o moarte de nu știu câte zile cu doar o clipă de fericire înainte de a sări întru salvarea vieții caro se sfârșea sub ea. O făcea ca să mă scape. Vroia să mă țin de bici și să mă trag până la copac, apoi să escaladez copacul până la drum. Mă durea și o iubeam, m-am ținut bine și n-am căzut.

Puștiul Moarte continua să chicotească. Apoi a arătat către vârful copacului îndoit.

— Rupe-te! a șoptit.

S-a rupt.

Friza a alunecat, azvârlind creanga, agățându-se de stâncă pe când cădea, prinzând curelușa de piele care atârna de gâtul meu, și după aceea dându-i drumul.

I-a dat drumul pentru că știa al naibii de bine că m-ar fi tras după ea.

— Beee-beeee! a behăit Puștiul Moarte, imitând o capră. Apoi a chicotit din nou.

Mi-am izbit fața de pământul argilos.

— Friza! Nu, nu puteți înțelege ce am urlat.

Muzica ei i s-a spart odată cu creierii de stâncile canionului la treizeci de metri mai jos.

Stâncă. Piatră. Am încercat să devin stânca de care mă agățasem. Am încercat să fiu piatră. Mai puțin distrus de dubla ei moarte, aș fi căzut. Dacă ar fi murit oricum altfel decât încercând să mă salveze, aș fi murit cu ea. Dar n-o puteam lăsa să eșueze.

Inima mea bătea rock. Inima mea bătea roll.

Amorțit, am atârnat pentru un timp interminabil, până când mâinile au început să-mi alunece.

— E-n regulă. Sus cu tine.

Ceva mi-a prins încheietura mâinii și m-a tras în sus cu putere. Umerii îmi sunau ca niște gonguri ale durerii sub urechi. Am fost târât orb peste pietriș. Am clipit din ochi și am respirat. Cumva, Puștiul Moarte mă urcase pe terasa de piatră, lângă el.

— Tocmai ți-am salvat viața, a zis el. Nu ești bucuros că mă cunoști?

Am început să tremur. Eram pe cale să leșin.

— Ești gata să ții la mine: «Ai omorât-o!»-, a continuat Puștiul Moarte. De fapt am omorât-o iarăși. Și s-ar putea să fie nevoie s-o fac și a treia oară înainte să pricepi...

M-am năpustit, aș fi căzut în prăpastie și aș fi pierit. Dar el m-a prins cu o mână udă, puternică, și m-a lovit cu palma celeilalte. Ploaia se opri.

Poate că a făcut mai mult decât să mă lovească.

S-a răsucit și a început să urce spre cărare. Am pornit după el.

Am suit.

Murdăria îmi intra sub degete. Era bine că-mi rodeam unghiile, întrucât altminteri nu mi-ar mai fi rămas nici una. De pe terasa de piatră era posibil să te cațeri înapoi. Puștiul Moarte sărea și sălta. Eu m-am târât.

Există o stare unde fiecare acțiune urmărește un scop. Te miști, respiri, oprești pentru a te odihni, pornești iarăși cu un singur lucru în minte. Așa l-am urmat pe Puști. Mai mult pe brânci. Mai mult ținându-mi răsuflarea. Nu sunt sigur pe unde am mers. Lucrurile nu s-au limpezit, până ce nu mi-am dat seama că înaintea mea erau două chipuri: roșcatul alb, ud learcă și un ciuf de păr negru, soiosul Ochi-verde.

Stăteam întins pe o stâncă, odihnindu-mă, când i-am văzut în ceața oboselii și a efortului.

Puștiul Moarte își ținea brațul pe după umerii lui Ochi-verde, lângă prăpastie. În fața lor, cerul unduia violent.

— Ascultă, partenere, zicea Puștiul Moarte, trebuie să ajungem la o înțelegere. Vreau să spun, doar nu crezi că am bătut drumul până aici doar ca să fur cinci dragoni de la prietenul meu Păianjenul? Asta-i numai ca să-l fac să simtă că sunt prin preajmă. Dar tu? Tu și cu mine trebuie să ne înțelegem. Haploid? Ești complet în afara puterilor mele. Te vreau. Te doresc foarte mult, Ochi-verde.

Păstorul murdar a ridicat din umeri sub apăsarea partenerului.

— Uite, a spus Puștiul Moarte și a arătat spre cerul nebun.

Precum zărisem întâia oară fața Puștiului pe ecranul sclipitor din grotă-izvor, acum am văzut în norii destrămați o câmpie înconjurată de un gard din sârmă (o kușcă?) înăuntrul căreia se afla un ac semeț, înconjurat de montanți și suportți. Mi-am dat oarecum seama de dimensiunile lui abia când am observat că blocurile de piatră, de lângă gard

erau case, iar punctele care se mișcau împrejur erau bărbați și femei.

— Sondă stelară, a explicat Puștiul. Ei sunt pe cale de a descoperi metodele pe care le foloseau oamenii pentru a merge de la o planetă la alta, de la o stea la alta. De zece ani sapă în ruine, gustând ideile vechi, lingând bucățile de metal și sârmă. E aproape gata. A fluturat din mână. Vălurindu-se acum, în locul câmpiei apăru o întindere de apă: un ocean. Pontoane de metal formau o stație plutitoare. Ambarcațiuni se deplasau în toate direcțiile. Macarale coborau un dulap metalic pe fundul oceanului.

— Dispozitiv de măsurat adâncimea, a urmat Puștiul. În curând, vom putea face mai mult decât să visăm de-a curmezișul mълului de pe fundul oceanului — vom duce aceste corpuri până în esența lumii, așa cum au făcut ei. Încă o fluturare a mâinii și priveau sub pământ. Viermi segmentați, conduși de femei cu căști. Sfredelitori de piatră, funcționând acum în locul pe care ei îl numesc Chile. Apoi un gest final și ne uităm la mulțimi imense de oameni, toți muncind, măcinând grâne, sau lucrând cu instrumente strălucitoare, ciudate și complexe.

— Astea, a spus Puștiul Moarte, sunt faptele și lucrurile tuturor bărbaților, femeilor și androgenilor din această lume care amintesc înțelepciunea celor vechi. Pot să-ți dau bogăția produsă de mâinile lor, a tuturor. (Ochiul verde al lui Ochi-verde s-a mărit.) Ți-o garantez. Știi că pot. Nu trebuie decât să mi te alături.

Ce putere ai tu? a întrebat Puștiul Moarte. Ce-ai putea tu să faci cu diferența ta!? Să vorbești câtorva surzi, câtorva morți, să pătrunzi mințile câtorva idioți?

Deodată mi-am dat seama că Puștiul era foarte necăjit. Și dorea ca Ochi-verde să-l aprobe.

Acesta a început să se îndepărteze.

— Hei, Ochi-verde! a urlat Puștiul Moarte. I-am văzut burta scobindu-se în vreme ce pieptul i se golea de aer. Ghiarele i s-au încleștat.

Ochi-verde a aruncat o privire în spate.

— Stânca aia! Puștiul s-a îndreptat către un bolovan aflat la marginea peretelui de piatră. Schimb-o în ceva de mâncare.

Ochi-verde s-a frecat cu degetul murdar în spatele urechii.

— Se împlinesc douăzeci și șapte de zile de când umbli cu turma asta de dragoni. Ai fost plecat din Branning-at-sea aproape un an. Schimbă buturuga aia într-un pat, precum acela în care dormeai la mama ta acasă. Ești un Prinț la Branning-at-sea, și aici puți a excremente de șopârlă. Fă din băltoaca aia, o baie din onix cu apă, cu cele cinci temperaturi comandate de un mâner cu cap de șobolan din aramă. Ai bătăături pe palme și picioarele tale se crăcănează, fiindcă te chinuiești pe cocoașa dragonului. Unde sunt dansatoarele care dănuiau pentru tine pe dalele de jad ale terasei? Unde sunt cântăreții cace îți încântau serile? Schimbă vârful ăsta de munte într-un loc demn de tine...

Cred că atunci Ochi-verde și-a ridicat privirea și m-a văzut. S-a îndreptat către mine, oprindu-se doar ca să-mi culeagă maceta care zăcea la poalele bolovanului, apoi a sărit lângă mine.

Pe marginea stâncii, Puștiul se înfuriase. Tremura, cu dinții strânși, cu pumnii încleștați pe burtă. Brusc, s-a răsucit și a strigat ceva...

Tunet.

M-a șocat și am tresărit. Ochi-verde nu l-a băgat în seamă și a încercat să mă ajute să mă ridic". La marginea stâncii, Puștiul Moarte și-a scuturat brațele. Fulgerul a strălucit orbitor din nori. Frunzele s-au decolorat din negru în culoarea levănțichii. Ochi-verde nici măcar n-a clipit. Din nou tunet; apoi cineva a. azvârlit găleți cu apă.

Murdăria păstorului se transformase în noroi pe umerii lui Ochi-verde, pe când mă ajuta să cobor panta. Ceva nu era în regulă în interiorul meu. Lucrurile continuau să dispară acolo. Ploaia era rece. Tremuram. Mi se părea că-i mai ușor să mă odihnesc pur și simplu, să nu mai rezist...

Ochi-verde mă zgâlțâia de umăr. Am deschis ochii în ploaie și primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi caut lama. Ochi-verde o ținea departe de mine; mă privea fix.

— A...? Ce...

Degetele de la mâini și de la picioare mă furnicau.

— Ce s-a întâmplat?

Ploaia îmi înțepa urechile și buzele.

Ochi-verde plângea, dezgolindu-și dinții albi. Ploaia îi brăzda murdăria de pe față, lipindu-i părul de țeastă; continua să mă scuture de umăr, dezolat și furios.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat. Am leșinat...?

Ai murit! Se uita fix la mine, nevenindu-i să creadă, mânios și șiroind. Fir-ai să fii, Lobey! De ce a trebuit să mori?! Pur și simplu ai renunțat. Pur și simplu ai hotărât că nu merita și ți-ai lăsat inima să se oprească și creierul să se golească! Ai murit, Lobey! Ai murit!

— Dar acum nu-s mort...

Nu. M-a ajutat să mă ridic. *Muzica merge înainte. Haide.* Am încercat încă o dată să-mi iau ma-ceta. M-a lăsat. Nu era nimic de măcelărit. Pur și simplu mă simțeam mai bine ținând-o. Ploua prea tare ca să cânt.

Ne-am găsit armăsarii văitându-se în torent și răsfirându-și veseli mustățile. Ochi-verde m-a ajutat să încălec. Să călărești un dragon ud, chiar înșeuat, este la fel de greu ca și cum ai călări un cutremur de pământ unsuros. În cele din urmă am găsit turma înaintea noastră, deplasându-se încet prin ploaia torențială.

Păianjenul a călărit până la noi.

— Iată-vă! Credeam că v-am pierdut! Treceți pe partea cealaltă și feriți-i de perele ghimpate. Îi îmbată și nu mai pot fi stăpâniți.

Am trecut în partea cealaltă și i-am ferit de perele ghimpate. Îmi tot repetam cuvintele în minte ca să-i povestesc Păianjenului cele întâmplate. Mestecasem vorbele, dar nu le puteam înghiți sensul. La un moment dat, când presiunea neîncrederii a-junsesse atât de mare încât nu mai reușeam s-o stăpânesc, am dat pîteni dragonului și am traversat panta noroioasă către Păianjen.

— Șefule, Puștiul Moarte călărește cu...

Făcusem o greșală. Chipul care s-a întors nu era al Păianjenului. Părul roșu era aranjat elegant deasupra sprâncenei albe. Dinții ca niște ace au stăvilat tunetul care erupsese din spatele munților când el și-a dat capul pe spate într-un râset damnat. Gol pe dragonul său, a fluturat deasupra capului o pălărie neagră și argintie. Pe șolduri îi atârnav două pistoale vechi, cu plăselele lăptoase strălucind. Pe când dragonul său cabra (și al meu dansa înapoi) am văzut, legate de picioarele sale desculțe, cu gheare, niște fiare metalice cu ghimpi rotitori, pe care le-a înfipt în flancul animalului său, cu cruzimea unei flori.

Uluit, mi-am șters cu mâinile ploaia din ochi. Dar iluzia (cu temple marmorate lucind în ploaie) dispăruse. Punând căluș uimirii, am revenit la marginea turmei.

Jean Harlow? Pe Cristos, Orfeu și Billy the Kid îi pot înțelege. Dar ce caută un tânăr scriitor de avangardă ca tine prins până în gât cu Marea Târfă Albă?

Bineînțeles, cred că este evident.

(Gregory Corso - În conversație)

Nu e vorba despre faptul că uneori dragostea greșește, ci despre faptul că ea este, în esență, o greșeală. Ne îndrăgostim atunci când imaginația noastră proiectează perfecțiuni, inexistente asupra altei persoane. Într-o bună zi, fantasmagoria dispare, și odată cu ea dragostea moare.

(Ortega y Gasset - *Despre dragoste*)

Epuizarea mă paraliza; rutina mă încarcera. Ploaia se oprise aproape cu o oră înainte să-mi dau seama. Și ținutul se schimbase.

Părăsisem stâncile. Tufe ude și mărăcini cădeau sub ghearele dragonilor. În stânga, o fâșie de pământ cenușiu mergea paralel cu noi, coborând într-o pantă lină. La un moment dat l-am întrebat pe Puturos:

— Urmărim până jos fâșia aia caraghioasă de piatră?

El a chicotit și a improșcat cu scuipat:

— Hei, Lobey, ăsta-i primul drum pavat pe care-l vezi. Este?

— Cam așa ceva, am zis. Ce-i aia pavat?

Cuțit, care călărea în preajmă, a pufnit în răs. Puturosul a plecat să facă altceva. Asta a fost tot ce am auzit despre subiectul cu pricina. Trei-patru căruțe au trecut pe drum până când am priceput la ce se folosea blestemăția aia. Foarte inteligent! Când a mai trecut una, mi-am amintit să mă holbez. Era după-amiază târziu. Mă simțeam atât de obosit încât toate minunile lumii ar fi putut să sară pe globii mei oculari fără să lase vreo urmă.

Majoritatea căruțelor erau trase de animale cu patru sau șase picioare, care-mi erau vag cunoscute. Totuși animalele noi nu sunt lucruri ciudate atunci când propria ta turmă poate odrăsli orice monstru. Cu toate astea, o căruță m-a uluit.

Era joasă, din metal negru, și nu avea nici o lighioană, înainte sau dinapoi. Torcea de-a lungul drumului, mergând de zece ori mai repede decât celelalte și dispăruse în fum înainte de a avea timp

s-o văd cu adevărat. Câțiva dragoni care nu băga-seră în seamă celelalte vehicule au tresărit acum și au şuierat. În< vreme ce priveam uluit după ea, Păianjenul mi-a strigat:

— E doar una din minunile din Branning-at-sea.

M-am întors ca să le liniștesc pe șopârlele nervoase.

Când m-am uitat din nou la drum', am văzut tabloul. Fusese pictat pe un postament mare montat lângă pavaj, astfel încât să-l poată zări. Era chipul unei tinere cu păr alb ca de vată, cu zâmbet copilăros și umerii ridicați. Avea o bărbie mică, și ochi verzi care priveau măriți da în fața unei surprize plăcute. Buzele îi erau ușor întredeschise, dezvăluind dinții mici, adumbriți.

PORUMBIȚA SPUNE: „UNUL E *frumos?* NOUĂ SAU ZECE SUNT CU ATÂT *mai frumoși!*”

Am silabisit reclama și m-am încruntat. Batt se afla destul de aproape, așa că am strigat:

— Hei, cine-i asta?

— Porumbița! a zbierat el, scuturându-și părul de pe umeri. Vrea să știe cine-i Porumbița! și ceilalți au râs și ei. Pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de Branning-at-sea, devenisem ținta multor glume. M-am menținut pe lângă Ochi-verde; el nu-și bătea joc de mine. Întâia adiere de vânt a serii mi-a mângâiat omoplații și ceafa, us-cându-mi sudoarea înainte să curgă alta. Examinam atent solzii dragonului, când Ochi-verde s-a oprit și a arătat în față. Am ridicat ochii. De fapt, i-am coborât.

Tocmai trecusem de creasta unui deal, și ținutul cobora spre... ei bine, dacă ar fi fost la doar douăzeci de metri, putea fi o jucărie nemaipomenită. Dacă ar fi fost la douăzeci de kilometri era pur și simplu măreț. Drumuri pavate se uneau în acel vălmășag de alb și aluminiu, lângă apa purpurie. Cineva începuse să-l construiască,

dar îi scăpase din mâini și se construise singur. Existau scuaruri mari unde se legănau cactuși și palmieri; coline ocazionale, unde copaci și pajiști înconjurau clădiri solitare; apoi mai multe cartiere de căsuțe înghesuite pe străzi întortocheate. Înapoia lor, ambarcațiunile desprinse din docuri mălțuite străbăteau apa azurie.

— Branning-attsea, a zis Păianjenul de lângă mine. Iată-l.

Am clipit. Soarele ne proiecta umbrele în față, ne încălzea cefele și scăpăra în ferestrele înalte.

— E mare, am spus.

— Tocmai acolo, a arătat Păianjenul; n-am putut să-i urmăresc gestul pentru că erau prea multe lucruri de văzut, așa că am ascultat.

— E locul unde ducem turma. Toată partea asta din Branning trăiește din păstorit. Partea dinspre mare se ocupă cu pescuitul și comerțul cu insulele.

Ceilalți s-au adunat în jurul nostru. Obişnuiți cu măreția și mizeria de dedesubt, au tăcut pe când coborâm.

Am trecut pe lângă alt panou publicitar de pe marginea drumului. De astă dată, Porumbița era arătată dintr-un unghi diferit, făcând cu ochiul în amurg.

PORUMBIȚA SPUNE:

— DEȘI ZECE SUNT FRUMOȘI, NOUĂZECI ȘI NOUĂ SAU O SUTĂ SUNT CU ATÂT MAI FRUMOȘI!

Pe când priveam, luminile s-au aprins deasupra chipului de șapte metri înălțime. Expresia imensă nepăsătoare, ne-a sărit în ochi. Probabil că păream uimit, deqarece Păianjenul a arătat-o cu degetul mare și a spus:

— O țin luminată toată noaptea, ca trecătorii să poată citi ce are de spus. A zâmbit ca și cum ar fi zis ceva oarecum deplasat, apoi și-a încolăcit

biciul. Diseară vom poposi acolo, pe platou, și vom intra în Branning în zori.

Peste douăzeci de minute, noi adunam turma, iar Batt pregătea masa. Cerul era negru înapoia oceanului, albastru deasupra noastră. Branning își împrăștia luminile, scânteietoare ca paietele căzute pe mal. Poate că datorită terenului mai puțin accidentat, sau calmului Păianjenului, dragonii ședeau perfect nemișcați.

Mai târziu, m-am întins, dar nu-am dormit. Împreună cu Cuțit, eram de planton în schimbul doi. Când Ochi-verde mi-a zgâlțâit umărul cu piciorul, m-am sculat imediat; emoția anticipatoare mă ținuse treaz. Îi voi părăsi pe păstori; încotro urma să mă-ndrept?

Cuțit și cu mine am înconjurat turma din direcții opuse. Pe când călăream, cugetam: să mă rătăcesc fiind singur în pădure este o situație destul de confortabilă. Cu totul altceva e să fii rătăcit printre piatră, sticlă și câteva milioane de oameni. Patru cincimi din turmă dormea. Câțiva se văitau către Branning, mai puțin luminos decât înainte, totuși încă un ciur de lumină pe mare. Mi-am strunit armăsarul, ca să privesc la...

— Hei, Omule-cu-dragoni!

M-am uitat în josul malului.

Un cocoșat își oprise pe drum căruța trasă de un câine.

— Salut ție.

— Îți duci șopârlele la Branning în zori? A zâmbit, apoi a scormonit sub prelata din piele prinsă deasupra căruței și a scos un pepene.

— Ți-e foame, păstorule?

L-a spart și vroia să-mi arunce jumătate.

Am sărit jos din șea și el s-a oprit. M-am îndreptat spre drum.

— Hei, îți mulțumesc, Lo străine.

A râs.

— Eu nu am Lo.

Tocmai atunci câinele, uitându-se de la om la mine, a început să scrâncească.

— Eu. Eu. Eu foame. Eu.

Cocoșatul mi-a dat jumătatea mea, apoi a mângâiat urechile câinelui.

— Tu ți-ai mâncat porția.

— O s-o-mpart eu cu el, am zis.

Cocoșatul a clătinat din cap.

— Muncește pentru mine și eu îl hrănesc.

Și-a spart bucata și a aruncat-o animalului, care și-a băgat botul în ea, clefăind. În vreme ce mușcam din pepenele meu, individul m-a întrebat:

— De unde ești de fel, Omule-cu-dragoni?

I-am spus numele satului meu.

— Asta-i prima dată când vii în Branning-at-sea?

— Da. Cum ți-ai dat seama?

— Oho! A zâmbit, dezvelind o mulțime de dinți galbeni. Cândva, și eu am venit pentru prima oară în Branning-at-sea. Sunt câteva lucruri care te deosebesc de nativii de aici, câteva chestii care te fac diferit...

— Diferit?

Și-a ridicat mâna.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat.

Cocoșatul a chicotit încă o dată, pe când am mai mușcat o înghițitură dulce.

— Ce-i diamant aici este rahat dincolo, a pronunțat el cu înțelepciune. Fără nici o îndoială că Porumbița a spus asta odată.

— Porumbița, am zis. Ea este La Porumbița, nu-i așa?

A părut surprins.

— Lo, La și Le te zăpăcesc aici. Nu. A răcâit coaja cu dinții din față și a aruncat-o. Diamant și rahat. Bănuiesc că în satul tău se întâmpla la fel ca în al meu. Titlurile Lo, La și Le sunt rezervate pentru normalii puternici și acordate și funcționarilor puternici?

— Așa se face.

— Se făcea. Așa se făcea în Branning-at-sea. Acum nu se mai face. Se cunoaște atât de puțin despre diferența de la sate, încât nimeni nu se înfurie dacă e numit în felul acesta.

— Dar eu sunt diferit, am spus. De ce m-aș înfuria? Asta e.

— Încă o dată, în Branning nu mai este așa acum. A treia oară: diamant și rahat. Sper doar ca manierele tale rurale să nu te bage în bucluc. Ale mele mi-au adus o grămadă de burdușeli când am ajuns prima oară în Branning-at-sea, acum cincisprezece ani. Iar pe atunci, locul era mult mai mic decât acum.

A privit în josul drumului.

Mi-am amintit ce spunea Păianjenul despre titlurile date păstorilor.

— Care-i mersul acum? am întrebat. Vreau să zic, aici, în Branning-at-sea?

— Ei bine — cocoșatul și-a sprijinit degetele mari în centură — există vreo cinci familii care controlează tot ce mișcă în oraș, dețin toate navele, iau chirii de la jumătate din locuințe, îți vor plăti probabil salariul tău și vor cumpăra dragonii ăia. Ei, împreună cu cincisprezece-douăzeci de celebrități, cum ar fi Porumbița, acceptă Lo sau La atunci când li te adresezi personal. Și o să descoperi câțiva tipi destul de non-funcționali, purtând aceleași titluri.

— Dar cum o să-i recunosc, dacă funcționalitatea lor evidentă e lipsită de importanță?

— O să-i recunoști dacă o să dai peste ei, dar probabil că n-ai să dai. Poți să-ți petreci toată viața în Branning-at-sea și să nu fii nevoit niciodată să te adresezi cuiva cu Lo sau La. Dar dacă o să dai titluri tuturor pe care-i întâlnești sau te vei enerva când cineva nu ți se adresează cu un titlu, o să fii considerat nebun, ori zănatic, ori, în cel mai bun caz, recunoscut drept un mârlan de la țară.

— Nu mi-e rușine de satul meu!

A înălțat din umeri.

— N-am zis așa ceva. Încercam doar să-ți răspund la întrebări.

— Da. Am înțeles. Dar ce spuneai despre diferență?

Cocoșatul și-a împins obrazul cu limba.

— În Branning-at-sea, diferența este o chestiune personală. Ea reprezintă fundația acestor clădiri, grămezile de mărfuri de sub docuri, substanța din care se hrănesc rădăcinile copacilor. Jumătate din locul acesta a fost construită pe ea. Cealaltă jumătate n-ar putea trăi în absența ei. Dar a vorbi despre ea în public înseamnă că ești prost-crescut și vulgar.

— Ei vorbesc despre ea, am arătat înapoi, către turmă. Mă refer la ceialți păstori.

— Și sunt vulgari. Desigur, dacă stai tot timpul cu păstorii — iar dacă vrei, îți poți petrece toată viața cu ei — poți să vorbești despre ea cât vrei.

— Dar eu sunt diferit..., am început din nou.

După ce mi-o spusese o dată, răbdarea lui față de mine și de subiectul respectiv luă sfârșit.

— ...totuși cred că-i mai bine s-o țin pentru mine, am încheiat.

— Nu-i o idee rea, a încuviințat sever.

Cum însă aș fi putut să-i spun despre Friza? Cum puteam s-o caut dacă diferențele noastre erau secrete?

— Dar tu? am întrebat, după o tăcere stingheritoare. Ce faci în Branning-at-sea?

Întrebarea i-a plăcut.

— Ah, am un local mic unde cei obosiți se pot odihni, cei înfometați pot mânca, cei însetați pot bea, iar cei plictisiți se pot veseli.

Și-a sfârșit declarația, aruncându-și mantia roșie peste umărul deformat.

— O să vin să te vizitez, am spus.

— Ei bine, a mustăcit cocoșatul, în localul meu nu intră prea mulți păstori — e destul de rafinat. Dar după ce vei sta o vreme în Branning-at-Sea și vei considera că te poți purta corespunzător, vino cu ceva arginți în pungă. Deși ți-i voi lua aproape pe toți, ai să te simți bine.

— Voi veni cu siguranță, am încuviințat. Mă gândeam la Puștiul Moarte. Călătoream în josul lungii nopți. O căutam pe Friza. Cum te numești și unde te pot găsi?

— Numele meu este Pistol, dar îl poți uita. O să mă găsești la Perla — numele localului meu.

— Sună fascinant.

— Cel mai fascinant loc pe care cei ca tine l-au văzut vreodată, a spus cu modestie.

— Nu pot să ratez așa ceva. Ce cauți la ora asta târzie pe drum?

— Ca și tine: mă duc la Branning-at-sea.

— De unde vii?

— Prietene de pe alte meleaguri, manierele tale sunt incredibile. Fiindcă ai întrebat îți răspund: vin de la prieteni care locuiesc în afara Branning-ului. Le-am dus cadouri și am primit cadouri. Dar devreme ce nu sunt prieteni de-ai tăi, n-ar trebui să te interesezi de ei.

— Scuză-mă.

M-am simțit ușor enervat de această convenționalitate pe care n-o înțelegeam.

— Nu pricepi chestiile astea, nu-i așa? A lăsat-o mai moale. Dar când o să porți pantofi și o să-ți acoperi buricul, ai să înțelegi. Îți spun toate astea acum, însă un an petrecut în Branning-at-sea o să-ți lămurească vorbele mele.

— Nu intenționez să stau un an.

— Poate că nu. Sau poate că vei rămâne tot restul vieții. Așa e locul ăsta. Conține multe minunații și ele te-ar putea reține.

— Sunt în trecere, am insistat. La capătul călătoriei mele se află moartea Puștiului Moarte.

M-a privit foarte ciudat.

— Îți spun, băiete-din-pădure, uită vorba necioplită a păstorilor. Nu jura pe coșmaruri.

— Nu jur. Ciuma cu părul roșu călărește alături de turmă, ca să ne îmbolnăvească pe Ochi-verde și pe mine.

Cocoșatul Pistol a hotărât că prostănacul (adică eu) era incorigibil. A râs și m-a bătut pe umăr. Vulgaritatea lui, care-l împinsese să deschidă conversația, a ieșit iarăși la iveală.

— Atunci noroc bun, Lo Față-murdară și fie ca diavolul diferit să moară în curând, de mâna ta.

— De cuțitul meu, l-am corectat, scoțând maceta ca s-o vadă. Gândește-te la un cântec.

— Ce?

— Gândește-te la vreun cântec. Ce muzică se cântă în Perla ta?

S-a încruntat, iar eu am cântat.

Ochii i s-au mărit, apoi a râs. S-a sprijinit de căruță și s-a plesnit peste burtă. Lucrul dinlăuntrul meu care râde sau plânge a râs cu el un timp. Am cântat. Dar când amuzamentul lui mi-a depășit capacitate de înțelegele, am băgat maceta în teacă.

— Conducătorule de dragoni, mi-a explicat printre hohote, am doar două soluții: să râd de ignoranța ta, sau să cred că-ți bați joc de mine.

— Așa cum ai zis și tu. n-am vrut să te supăr. Dar aş dori să-mi explici care e poanta.

— Ți-am explicat, de mai multe ori. Perseverezi. Păstrează-ți diferențele *pentru tine*. Ele sunt treaba ta, a nimănui altuia.

— E vorba doar de muzică.

— Amice, ce ai crede despre un om pe care abia l-ai întâlnit și, după trei minute de conversație, ți-ar declara adâncimea buricului său?

— Nu văd legătura.

Și-a lovit fruntea cu degetele.

— Trebuie să-mi amintesc de propriile mele origini. Cândva, am fost la fel de ignorant ca și tine, totuși îți jur că nu mai țin minte când.

Alterna între veselie și exasperare mai repede decât îl puteam urmări eu.

— Uite ce-i? a zis Pistol. Poți s-o accepți sau să pleci. Dar nu poți continua să ignori obiceiurile celorlalți oameni, să râzi de ceea ce este profan, și să disprețuiești ceea ce este blestemat.

— Vrei, te rog, să-mi spui ce obiceiuri am ignorat sau am luat în derâdere? Am spus doar ceea ce gândeam.

Fața lui de țăran s-a înăsprit iarăși (urma să mă obișnuiesc în Branning cu fețele aspre de țărani).

— Vorbești despre Lo Ochi-verde ca și cum ar călări lângă tine printre șopârle și-l pomenești pe Puștiul Moarte de parcă ai fi stat tu însuși în fața pistolului său de cowboy.

— Și unde — mă enervasem — crezi că-i Ochi-verde? Doarme lângă tăciunii de-acolo. Am arătat în sus, pe povârniș. Iar Puștiul Moarte...

Focul ne-a surprins și ne-am întors. Stătea în picioare și zâmbea. Și-a împins spre ceafă borul pălăriei, iar părul roșu s-a revărsat.

— Sal'tare, gagiilor, a chicotit. Umbrele ierbii și stâncilor alergau pe pământ. Acolo unde flacăra îi plesnea pielea udă, se învolburau aburi.

— Ahhhhhh — ahhhh — ahhhh — iiiiii!

Era Pistol. A căzut peste căruță, căscând gura. A închis-o ca să înghită în sec, apoi a căscat-o din nou. Câinele mârâia. Eu mă holbam.

Focul s-a întetit, a pâlpâit, s-a micșorat. A rămas doar aroma frunzelor. Ochii îi pulsau de furie și imagini întipărite pe retină. M-am uitat în jur. Bezna zvâcnea odată cu ochii. Pe povârnișul de lângă drum, cu lumina felinarului de pe stâlp mângâindu-i genunchii, stătea Ochi-verde. Și-a frecat fața. cu încheieturile degetelor, alungându-și oboseala. Puștiul Moarte plecase acolo unde dispărea de obicei.

Îndărătul meu căruța a pornit.

Pistol încerca să se așeze și în același timp să mâne câinele. Am crezut că o să cadă. N-a căzut. S-au îndepărtat încet. Am urcat până lângă Ochi-verde: Mă privea... cu tristețe?

În lumina de pe drum, umerii ascuți ai obrazilor săi erau doar ușor îmblânziți de tuleiele bărbii de adolescent. Orbita sa umbrită era imensă.

Ne-am întors la foc. M-am întins pe jos. Somnul mi-a astupat, ochii, iar globurile de sub pleoape au explodat până în zori cu visuri uimitoare despre Friza.

*Porumbița aripa și-a frânt,
s-au terminat cântecele de iubit.
N-am sosit aici pentr-un cânt; pe Porumbiță'
S-o ucid am venit.
(Jacques Brel - La Colombe/Porumbița)*

*Fulgerul și tunetul elementelor îi încălzesc
astfel încât are timp să se odihnească și să cugete.
Acolo există un dragon. Ei nu aud, nici el.
Elementele au făcut vocea de neauzit. Acolo există
un dragon.*

(Hunce Voelker - Călătoriile lui Hart Crane)

*Eu
mă gândesc ia oameni suspinând după
poezie,
folosind-o,
Eu
nu știu la ce e bună...
"Oh, o să-ți restitui plictiselile I"
(Joonne Kyger — Porcii pentru Circe în mai)}*

Ea mă însoțește serile.

Urechea mea este o pâlnie pentru orice voce...
tril și ciripit pe care le poți concepe azi.

Ea mă însoțește diminețile.

M-am Întors mai devreme acasă. Au adus vin pentru Anul Nou.

În orașul alb erau muzicanți. Țin minte că acum un an și jumătate, după ce am terminat „The Fall of the Towers,” mi-am spus: ai douăzeci și unu de ani, mergi pe douăzeci și doi: ești prea bătrân ca să te dai drept copil minune. Împlinirile tale sunt mai importante decât vârsta la care s-au petrecut; totuși, imaginile tinereții mă obsedează Chatterton, Greenburg, Radiguet. După ce voi termina IE, sper să-l cauterizez. Biliy the Kid va pleca ultimul. Se împleticește prin romanul ăsta abstract ca unul din copiii demenți din dealurile Cretei. Lobey o să te vâneze, Billy. Măine, dacă vremea va fi bună, mă voi întoarce în Delos ca să cercetez ruinele din jurul Tronului Morții, în centrul insulei aflate vizavi de necropola de peste apă, din Rhenia.

(Jurnalul scriitorului — Mikonos, decembrie 1965)

Pe parcursul istoriei umane, a fost clar recunoscută importanța ritualului, căci tocmai prin acțiunile rituale omul își stabilește identitatea cu puterile regeneratoare ale naturii și trece, sau ajută la efectuarea trecerii sale în stadii mai înalte ale dezvoltării și experienței personale.

(Masters & Houston — Varietățile experienței psihedelice)

Luminile din Branning păreau galbena în spatele pâclei și rugilor de mure, pe când noaptea se retrăgea albastră și rănită prin frig. Soarele brăzda cerul estic, deși stelele încă nu dispăruseră în vest. Batt a întezit focul. Trei dragoni hoinăriseră până la drumul pavat, așa că am călărit într-acolo

și i-am adus înapoi. Am mâncat, alternând între mor-măieli și tăceri.

Datorită apropierii față de ocean, dimineața era umedă. Dincolo de Branning, bărcile pluteau aidoma unor hârtii către insule. Călăream, pe Armăsarul Meu, adormit de blânda cale zdruncinătoare. În dreapta și în stânga se auzeau șuierături, atunci când îi împungeau, dar în curând dragonii tropăiau laolaltă în voie.

Păianjenul i-a văzut primul.

— Acolo sus. Cine sunt?

De-a lungul drumului fugeau oameni; îndărătul lor, alții mergeau. Luminile de pe stâlpi, reglate pentru o lună mai timpurie și o noapte mai lungă, s-au stins.

Ușor curios, am călărit până în fruntea turmei.

— Ei cântă, am strigat peste umăr.

Păianjenul părea stingherit.

— Poți auzi muzica?

Am încuviințat din cap.

Chipul Păianjenului rămăsese nemișcat; restul corpului i se mișca sub gât. Și-a trecut biciul dintr-o mână în cealaltă; era un mod liniștit și minunat de a fi nervos. I-am cântat melodia, deoarece sunetul nu ajunsese încă până la noi.

— Cântă împreună?

— Da, i-am spus. E un cor.

— Ochi-verde, a strigat Păianjenul. Stai lângă mine.

Am coborât maceta.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Poate, a zis Păianjenul. Acesta e imnul de familie al rudelor lui Ochi-verde. Ei știu că e aici.

M-am uitat întrebător.

— Vroiam să-l readucem în Branning în tăcere. Și-a atenționat dragonul cu o ușoară lovitură peste branhii. Mă întreb cum de-or fi aflat că vine în dimineața asta.

L-am privit pe Ochi-verde. El nu s-a uitat la mine. Urmărea oamenii de pe drum. N-am găsit

altceva mai bun de făcut, așa că am început să cânt. Nu vroiam să-i povestesc Păianjenului despre bărbatul din căruța trasă de câine.

Vocile au ajuns până la noi.

În clipa aceea am hotărât că e mai bine să-i spun oricum. El n-a zis nimic.

Brusc. Ochi-verde și-a îmboldit dragonul înainte. Păianjenul a încercat să-l oprească, dar mâinile i-au alunecat una după alta. Neliniștea se cocoțase pe sprâncenele sale de culoarea ambrei. Armăsarul lui Ochi-verde tropăia înainte.

— Crezi că n-ar trebui să mergă la ei? am întrebat.

— El știe ce face. Mulțimea se îndesise pe drum. — Sper...

I-am privit venind, amintindu-mi de Pistol. În toiul nopții groaza sa trebuie să se fi întins peste Branning precum petrolul pe apă. Dragonii se înghesuiau spre drum; oamenii se înghesuiau către ei.

— Ce se va întâmpla?

— O să-l venereze, a spus Păianjenul, acum. Mai târziu, cine știe?

— Cu mine, am zis. Vreau să spun ce-o să se întâmple cu mine?

A părut surprins.

— Trebuie s-o găsesc pe Friza. Nimic nu se schimbă. Trebuie să-l distrug pe Puști. E același lucru.

Mi-am readus în memorie căutătura de pe fața lui Pistol când a fugit de Puști. Chipul Păianjenului — am observat cu stupefație — se crispase sub imperiul aceleiași spaimă. Dar existau alte multe lucruri pe fața aceea: puterea acționa aceiași mușchi ca și groaza. Da, Păianjenul era un om complex.

— Nu-mi pasă de Ochi-verde, sau de altcineva. Cuvintele mele erau învăluite în agresivitate. Eu mă duc după Friza și o să mă întorc cu ea.

— Tu... a început, apoi larghețea lui m-a acceptat. Îți doresc noroc.

S-a uitat iarăși după Ochi-verde, legănându-se înaintea noastră către mulțime. O mare parte din el călărea cu băiatul acela. Nu mi-am dat seama ce parte a lui zăbovea cu mine.

— Ți-ai făcut treaba, Lobey. Când o să predăm turma, vei fi plătit... S-a oprit. Îi venise o idee.

— Vino la mine acasă să-ți iei banii.

— La tine acasă?

— Da. Casa mea din Branning-at-sea. A strâns biciul și și-a îngenunchat dragonul.

Am trecut pe lângă un alt panou rutier. Femeia cu păr alb, buze reci și ochi calzi mă privea meditativ.

PORUMBIȚA SPUNE: DE CE SĂ AI NOUĂZECI ȘI NOUĂ CÂND AICI SE GĂSESC NOUĂ MII?

Mi-am întors ochii de la ironia ei și m-am întrebat câți oameni roiau pe aici. Se înșiruiau pe tot drumul. Pe măsură ce-l recunoșteau pe tânărul păstor, cântecul lor se sfărâma în explozii de bucurie. Am pătruns în mulțime.

O junglă înseamnă o multitudine de copaci, plante agățătoare și tufișuri individuale; din trecere însă să le vezi ca pe o singură masă verde. Perceperea unei mulțimi se face în mod similar: mai întâi o față aparte aici (bătrâna care-și frământă șalul verde), apoi acolo (băiatul care clipește, zâmbind cu un dinte lipsă) și dincolo (trei fete cu gurile căscate, apărându-se una pe alta cu umerii). După aceea, colcăiala de coate și urechi, limbi care râcăie cuvinte de pe cerul gurii și le azvârlă afară: "...mișcă!" „Au! Ia-ți..." „...nu pot să văd..." „Unde e? El este..." „Nu!" „Da..." în timp ce spinările dragonilor se unduiau printre desigurile de capete. Aclamau. Își fluturau mâinile prin aer, înaintea porții. Treaba mea s-a sfârșit, m-am gândit. Oamenii îmi îmbrânceau armăsarul. „El

e? Este..." Dragonii erau nefericiți. Doar capacitatea Păianjenului de a-i calma îi făcea să înainteze pașnic. Ne-am înghesuit prin poarta de la Branning-at-sea. În momentul acela s-au petrecut o sumedenie de lucruri.

Nu le pricep pe toate. În primele ore, multe din ele au fost lucruri care s-ar întâmpla oricui care n-ar fi văzut niciodată mai mult de cincizeci de oameni adunați laolaltă, și care acum era înghesuit prin. alei. bulevarde și piețe pe unde se perindau mii. Turma de dragoni mă părăsise (sau eu o părăsisem pe ea, împiedicându-mă de colo până colo cu gura căscată și capul sus. Oamenii se loveau întruna de mine și îmi spuneau: „Uită-te pe unde mergi!", adică exact ceea ce mă străduiam să fac; doar că încercam să privesc pretutindeni în același timp. Ceea ce ar fi fost greu chiar dacă aș fi stat nemișcat. În timp ce mă uitam într-o parte, altcineva se furișa în spatele meu și aproape mă dărâma. Iată câteva imagini pentru voi:

Muzica milioanelor se topise într-un zumzet ca atunci când urechile îți țiue și încerci să adormi. Într-un sat, vezi o față și o cunoști — îi știi pe mai-că-sa și pe taică-su, știi ce muncește, cum înjură sau râde, cum trăgănează unele cuvinte și evită altele. Aici. un chip cascadează, altul se îmbuibă cu mâncare; unul ars cicatrice, altul suferă poate de iubire, altul

țipă: fiecare pierdut printre alte câteva mii, nici unul zărit de două ori. Începi să-ți faci ordine în cap pentru a le găsi loc acestor fețe; un loc unde să depozitezi atâtea emoții secundare. Când intri pe poarta lui Branning-at-sea, părăsind provincia, te retragi în vocabularul tău de provincial pentru a descrie ceea ce vezi: râuri de bărbați și torente de femei, furtuni de voci, ploi de degete și jungle de brațe. Dar asta nu-i cinstit față de Branning. Nu-i cinstit nici față de provinciali.

Mergeam pe străzile din Brenning-at-sea, legă-nându-mi cuțitul care nu mai cânta, holbându-

mă la clădirile cu cinci etaje până am văzut blocurile de douăzeci și cinci de etaje. M-am holbat la ele până am văzut un bloc cu atâtea etaje încât nu le-am putut număra, fiindcă de la jumătate în sus (în jur de nouăzeci), pierdeam șirul în vreme ce oamenii mă îmbrânceau.

Existau câteva străzi minunate unde copacii își foșneau frunzele deasupra zidurilor. Multe erau murdare; acolo, gunoiul se stivuse lângă trotuare, iar casele erau cutii înghesuite laolaltă, fără loc de mișcare pentru aer sau oameni. Oamenii stăteau nemișcați, aerul stătea nemișcat; unii și alții se împuțeau.

Pe ziduri se vedeau postere jupuite ale Porumbiței. Aici existau și altele necunoscute mie. Am trecut pe lângă niște puști care-și dădeau coate în jurul unuia ce se încrețea deasupra unui gard. M-am înghesuit printre ei, ca să văd la ce se uită.

Două femei se holbau prostește din culorile învolburate. Textul: „ACESTE DOUĂ GEMENE IDENTICE NU SUNT LA FEL”.

Tinerii chicoteau și se îmbrânceau. În mod evident ceva îmi scăpa în legătură cu afișul. M-am întors către un băiat:

— Nu-mi pică fisa.

— Ce? Avea pistrui și un braț proteză. S-a scărpinat în cap cu degetele de plastic. Ce vrei să zici?

— Ce-i de râs în poza asta?

Mai întâi a fost uluit; apoi a rânjit.

— Dacă nu sunt la fel, a pufuit, înseamnă că-s diferite! Au hohotit cu toții.

Râsetele lor erau tivite de chicotele acelea care îți indică o veselie prefăcută.

M-am îndepărtat de ei. Am căutat muzica; n-am auzit nimic. După ce te oprești de atâtea ori ca să asculți, după ce cauți — când trotuarele și mulțimile nu-ți mai suportă întrebările — asta înseamnă singurătate, Friza. Strângând cuțitul, am

continuat să merg prin amurg, izolat ca și cum aș fi fost pierdut într-o Metropolă.

Tonurile înăbușite ale sonatei lui Kodaly pentru violoncel! M-am răsucit pe călcâie. Lespezile erau curate și intacte. În colț se vedeau câțiva copaci. Clădirile se ridicau mult deasupra porții lor de alamă. Muzica mi se derula în minte. Clipind, am privit din poartă în poartă. Am ales. Clătinân-du-mă, am urcat treptele scunde de marmură și am bătut cu mânerul macete în zăvoare.

Zăngănitul s-a răspândit în josul străzii. Sunetul m-a speriat, dar am mai ciocănit o dată.

Înapoia porții, ușa bătută în ținte de alamă s-a deschis spre înăuntru. După aceea, încuietoearea a tăcănit și poarta însăși a huruit, deschizându-se. Am pornit precaut pe aleea care ducea la ușa deschisă.

Mi-am mijit ochii spre umbra din cadrul ușii, apoi am intrat, orbit de soare și singur cu muzica.

Ochii mi s-au obișnuit cu lumina mai slabă. Ceva mai departe, în față, era o fereastră. Sus, în piatra întunecată, un dragon se răsucea prin mozaicurile de plumb.

— Lobey?

Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi.

(Apocalipsa lui Ioan - Capitolul 2, versetul 4)

Necazul meu este că un atare subiect nu poate ti cercetat cu seriozitate iară a se precipita spre un centru, aflat dincolo de ceea ce eu, sau oricine altcineva, este capabil să scrie... Încercând să-l prezint doar în termeni de noțiuni morale este

peste puterile mele. Speranța mea de căpătâi este să-mi declar de la început subiectul și ignoranța.

(James Agee - Scrisoare către Părintele Flye)

Unde este țara aceasta? Cum se poate ajunge acolo? Dacă s-a născut cineva îndrăgostit cu o aplecare filosofică inerentă, acel cineva va ajunge acolo.

(Plotin - Inteligența, Ideea și Ființa)

Păianjenul și-a ridicat ochii de la masa pe care citea.

— Bănuiam că trebuie să fii tu.

În umbră, îndărătul său, am văzut cărțile. La Dire avea câteva sute. Însă rafturile acestea se întindeau din podea la tavan.

— Vreau... să-mi iau banii. Ochii mei s-au întors către biroul lui.

— Stai jos, a spus Păianjenul. Doresc să-ți vorbesc.

— Despre ce? am întrebat. Vocile noastre îngânau ecouri. Muzica aproape încetase. Trebuie să-mi urmez drumul ca s-o capăt pe Friza și să-l găsesc pe Puștiul Moarte.

Păianjenul a încuviințat.

— De aceea îți sugerez să iei loc.

A apăsat un buton, iar firele de praf din aer au definit un con prelung de lumină, care a căzut pe un scaun din onix. M-am așezat încet, ținându-mi lama. Așa cum, mai demult, el își trecuse dintr-o mână în alta biciul pentru dragoni, acum se juca frecând craniul decolorat, fragil al unui rozător.

— Ce știi despre mitologie, Lobey?

— Doar poveștile pe care obișnuia să mi le spună La Dire, o bătrână din satul meu. Ea spunea tuturor copiilor povești, unele de mai multe ori. Iar noi ni le repetam unii altora până când se fixau în memorie. Între timp apăruseră deja alți copii cărora ea să le povestească.

— Te întreb iarăși, ce știi despre mitologie?... Nu mă interesează ce mituri cunoști, nici măcar de unde au provenit, ci de ce le avem, la ce le folosim?

— Nu... știu, am răspuns. Când am plecat din sat, La Dire mi-a povestit mitul lui Orfeu.

Păianjenul a ridicat craniul și s-a aplecat înainte.

— De ce?

— Nu ș... Apoi m-am gândit. Ca să mă îndrume?

Nu găseam nimic altceva. Păianjenul a întrebat:

— La Dire era diferită?

— Era... Desfrânarea din râsul tinerilor care căscau gura la poster mi-a revenit în minte; n-o înțelegeam, totuși am simțit cum mi se-nroșesc urechile. Mi-am amintit cum se străduiseră Easy, Micul Jon, și Lo Hawk să alunge jalea mea după Friza; și cum încercase La Dire, la fel... și totuși diferit.

Păianjenul a încuviințat din cap și a lovit cu încheieturile degetelor de birou.

— Înțelegi ce-nseamnă diferența, Lobey?

— Trăiesc într-o lume diferită, unde unii o au și alții nu. Eu însumi mi-am descoperit-o cu câteva săptămâni în urmă. Știu că lumea se îndreaptă către ea cu fiecare pulsație a marelui rock și marelui roll. Dar n-o înțeleg.

Nerăbdarea de pe chipul încordat al Păianjenului se destinse într-un surâs.

— Prin aceasta ești la fel ca noi toți. Tot ceea ce știe oricare dintre noi este ceea ce nu este.

— Ce nu este? am întrebat.

— Nu-i telepatie și nici telekinezie — deși sunt fenomene întâmplătoare care devin tot mai pregnante pe măsură ce diferența sporește. Lobey, Pământul, lumea aceasta e a cincea planetă de la soare. Specia care stă pe două picioare și hoinărește pe subțirea crustă umedă, se schimbă.

Nu mai e aceeași. Unii oameni acceptă schimbarea, alții închid ochii, își pun mâinile pe urechi și reneagă lumea cu limbile lor. Majoritatea pufnesc, chicotesc, își bat joc și arată cu degetul atunci când cred că nu-i vede nimeni — așa au procedat oamenii de-a lungul istoriei lor. Noi le-am preluat planeta abandonată, dar cu fragmentele se întâmplă ceva nou, ceva ce măcar nu putem defini cu vocabularul pe care ni l-a lăsat umanitatea. Trebuie să-i iei în considerare importanța exact așa: este indefinibil și ești implicat, este minunat, de temut, profund, inefabil oricăror explicații și opac la eforturile de a vedea prin el. Totuși, îți cere să faci călătorii, îți definește punctele de oprire și' de plecare, te poate pune în mișcare folosind dragostea și ura, ba chiar să cauți moartea Puștiului Moarte...

— ...sau mă face să cânt, am încheiat eu în locul său. Despre ce vorbești, Păianjenule?

— Dacă ți-aș putea spune, sau tu ai putea înțelege din deducțiile mele, atunci și-ar pierde orice valoare. Cu multe războaie, haosuri și paradoxuri în urmă, doi matematicieni ai lor au încheiat o epocă și au început alta pentru gazdele noastre, fantomele noastre numite Om. Unul a fost Einstein, care prin Teoria Relativității a definit limitele percepției umane, exprimând matematic cât de mult influențează starea observatorului obiectul pe care îl percepe.

— O cunosc, am spus.

— Celălalt a fost Godel, un contemporan al lui Einstein, primul care a exprimat în mod matematic și precis ținutul vast aflat dincolo de limitele definite de Einstein: *În orice sistem matematic închis* — poți citi: lumea reală cu implacabilele ei legi ale logicii — *există un număr infinit de teoreme adevărate* — poți citi: „fenomene perceptibile, măsurabile”. — *care, deși conținute în sistemul original, nu pot fi deduse din el* — citește: "demonstrate cu ajutorul logicii

obișnuite sau extraordinare". Altfel spus: există mai multe lucruri în cer și pe Pământ decât le visează filosofia ta, Lo Lobey-ule. În lume există un număr infinit de lucruri adevărate cărora nu ai cum să le certifici adevărul. Einstein a definit extinderea raționalului. Godel a prins iraționalul și l-a fixat de peretele universului astfel încât să rămână acolo suficient de mult pentru ca oamenii să știe unde a fost. Lumea și umanitatea au început să se schimbe. Iar noi, am fost aduși încet până aici din cealaltă parte a universului. Efectele vizibile ale teoriei lui Einstein au țâșnit în susul unei curbe convexe, aplicațiile ei fiind nenumărate în primul secol după ce fusese formulată, apoi atingând un plafon. Producțiile legii lui Godel au urmat o curbă concavă, coborând mai întâi, apoi urcând până la curba lui Einstein, pe care au intersectat-o și au depășit-o. În punctul de intersecție, omenirea a fost capabilă să atingă limitele universului cunoscut cu nave și forțe de proiectare care sunt încă disponibile pentru oricine ar dori să le folosească...

— Lo Hawk. am spus, Lo Hawk a făcut o călătorie în alte lumi.

— ...iar când linia legii lui Godel s-a ridicat deasupra celei a lui Einstein, umbra ei a căzut peste un Pământ pustiu. Oamenii plecaseră-altundeva, pe o lume ce nu aparține acestui continuum. Noi am venit și' le-am luat corpurile și sufletele — simple învelișuri abandonate aici la cheremul oricărui trecător. Metropolele, odinioară centre înfloritoare ale comerțului interstelar, se prăbușiseră în nisipul pe care-i vezi azi. Cândva fuseseră mai mari ca Branning-at-sea.

M-am gândit o clipă.

— Trebuie să fi fost necesar mult timp, am rostit încet.

— Așa e, a încuviințat Păianjenul. Metropola pe care-am traversat-o are poate treizeci de mii de ani vechime. De când Vechii Oameni au plecat de aici, soarele a mai capturat alte două planete.

— Și grota-izvor? l-am întrebat. Ce a fost grota-izvor?

— Nu ți-ai întrebat niciodată bătrânii?

— Nu mi-a trecut prin minte, am spus.

— Este o rețea subterană de peșteri ce se întinde aproape pe întreaga planetă. La nivelele ei inferioare se găsește sursa de radiație prin care satele, atunci când populația lor stagnează, pot programa un amestec aleator controlat de gene și cromozomi. Totuși procedeul n-a mai fost folosit de aproape o mie de ani, deși radiația continuă să se afle acolo. Pe măsură ce noi, modelați pe tiparul omului, devenim creaturi tot mai complicate, ne vine greu să rămânem perfecți: între normali apare mai multă variație, iar kuștile sunt pline de rebuturi. Și așa am ajuns la vremurile noastre, Lobey.

— Ce are toată chestia asta de-a face cu mitologia? Obosisem ascultându-i monologul.

— Reamintește-ți prima mea întrebare.

— Ce știu eu despre mitologie?

— Și vreau un răspuns godelian, nu unul einsteinian. Nu vreau să aflu ce se găsește în interiorul miturilor, nici cum se îmbină și se declanșează reciproc, după cum nu mă interesează nici focarele lor sclipitoare sau limitele și originea lor. Le doresc forma, textura, vreau să știu ce simți când te atingi de ele pe un drum întunecat, când le vezi retrăgându-se în ceață, cât de grele sunt atunci când îți sar în spate. Vreau să știu cum te simți la ideea de a purta trei, când deja ești împovărat cu două. Cine ești tu, Lobey?

— Eu sunt... Lobey? am întrebat. Cândva La Dire m-a numit Ringo și Orfeu.

Păianjenul a ridicat capul. Degetele sale, care-i ținuseră bărbia, s-au împreunat.

— Da, mi-am imaginat. Știi cine sunt eu?

— Nu.

— Sunt Iscarioteanul lui Ochi-verde. Sunt Pat Garrett al Puștiului Moarte. Sunt Judecătorul Mi-

nos de la poartă, pe care trebuie să-l farmeci cu muzica ta înainte de a putea merge să-i ceri ceva Puștiului. Sunt orice trădător pe care ți l-ai imaginat vreodată. Și mai sunt un baron al dragonilor, încercând să-mi întrețin două neveste și zece copii.

— Ești un om mare, Păianjenule.

A aprobat din cap.

— Ce știi despre mitologie?

— Asta-i a treia oară când mă întrebi.

Mi-am ridicat lama. Mistuit de dragostea de a cânta serenade tăcerilor lui — muzica se oprise complet — am atins-o de dinți.

— Mușcă prin carapacele înțeleșurilor mele, Lobey. Știu mult mai multe decât tine. Cei vinovați au mângâierea cunoașterii.

Întinse craniul deasupra mesei. Am crezut că o să mi-l ofere.

— Știu unde o poți găsi pe Friza. Te pot lăsa să treci prin poartă. Deși Puștiul Moarte s-ar putea să mă ucidă — vreau să știi asta. El e mai tânăr, mai crud și mai puternic. Dorești să mergi mai departe?

Mi-am lăsat lama să cadă.

— E stabilit! am spus. Voi da greș! La Dire zicea că Orfeu a dat greș. Tu încerci să-mi spui că istoriile acestea ne arată exact ceea ce urmează să se întâmple. Mi-ai mai spus că suntem cu mult mai bătrâni decât credem: asta e întreaga schemă a unei realități pe care n-o pot schimba! Chiar acum îmi zici că am dat greș imediat ce-am început.

— Așa crezi?

— Asta-i ceea ce mi-ai spus.

— Pe măsură ce suntem capabili să reținem tot mai mult din trecutul nostru, durează tot mai mult ca să îmbătrânim. Lobey, totul se schimbă. Astăzi Labirintul nu mai are aceeași configurație precum la Knossos cu cincizeci de mii de ani în urmă. S-ar putea să fii Orfeu, s-ar putea să fii altcineva, care sfidează moartea și câștigă. Ochi-

verde s-ar putea duce la copac în seara asta, să se spânzure acolo, să putrezească și să nu mai coboare niciodată. Lumea nu e la fel. Asta încercam să-ți spun. E diferită.

— Dar...

— Astăzi există exact la fel de multă tensiune precum atunci când întâiul cântăreț s-a deșteptat din cântecul său pentru a descoperi valoarea sacrificiului concomitent. Tu nu știi, Lobey. Totul ar putea fi o notă falsă, în cel mai bun caz o disonanță trecătoare în armoniile marelui rock și marelui roll.

Am căzut pe gânduri o vreme, apoi am spus:

— Vreau să fug de-aici.

Păianjenul a aprobat din cap.

— Un oarecare zidar a pus labrysul^{9} cu două tășuri pe pietrele din Pheistos. Tu porți un cuțit cu două tășuri care cântă. Cineva s-ar putea întreba dacă Tezeu n-a construit labirintul pe măsură ce rătăcea prin el.

— Nu cred, am bătut în retragere. Poveștile îți dau o lege de urmat...

— ... pe care poți s-o încalci, ori s-o respecti.

— Ele îți conferă un țel...

— ... iar tu poți să eșuezi întru acel țel, să reușești, sau să-l depășești.

— De ce? am întrebat. De ce nu poți ignora pur și simplu vechile istorii? Voi continua să sondez oceanul, și-l voi găsi pe Puști fără ajutorul tău. Eu pot ignora poveștile acelea!

— Acum trăiești în lumea adevărată, a zis Păianjenul cu tristețe. A venit de undeva și se duce undeva. Întotdeauna miturile stau în locurile cele mai greu de ignorat. Ele răvășesc dragostea și ura. Te sperii, găsim-le atunci când te apuci, ori termini ceva.

A pus craniul pe masă.

— Știi de ce Puștiul are nevoie de tine la fel de mult ca de Ochi-verde?

Am clătinat din cap.

— Eu știu.

— Puștiul are nevoie de mine?

— De ce crezi că te afli aici?

— Motivul este... diferit?

— Inițial. Stai și ascultă. S-a rezemat de spătarul scaunului. Eu am rămas locului. Puștiul poate schimba orice în domeniul inteligenței sale. Poate transforma o stâncă într-un copac, sau un șoarece într-un petec de mușchi. Dar nu poate să creeze ceva din nimic. Nu poate să ia acest craniu și să lase un vid. Ochi-verde poate. Și de aceea, Puștiul are nevoie de Ochi-verde.

Mi-am amintit întâlnirea de pe munte, unde roșcovanul malițios încercase să ispitească viziunea nesfârșită a prințului-păstor.

— Celălalt lucru de care are nevoie este muzica, Lobey.

— Muzica?

— De aceea te vânează — sau te face să-l vânezi. El are nevoie de ordine. Are nevoie de șabloane, de relații, de cunoașterea care apare când șase note o prezic pe a șaptea, când trei note se bat între ele și definesc un mod iar o melodie definește o gamă. Muzica este limbajul pur al relațiilor temporale și co-temporal.- El nu știe nimic din toate acestea, Lobey. Puștiul Moarte poate comanda, însă nu poate crea, din care pricină are nevoie de Ochi-verde. Poate comanda, dar nu poate asigura ordinea. De aceea are nevoie de tine.

— Dar cum...?

— Nici vocabularul tău sătesc și nici rafinamentul meu urban nu dețin termeni pentru așa ceva. Diferit, Lobey. Lucrurile care trec într-o lume diferită au corolarele lor suprarealiste în prezent. Ochi-verde creează, dar este un efect colateral al altei trăsături. Tu primești și concepi muzică: iarăși doar o caracteristică indirectă a celui ce ești...

— Cine sunt?

— Ești... altceva.

Întrebarea mea ceruse imperios. Răspunsul său ascundea un chicotit.

— Însă el are nevoie de voi amândoi, a continuat Păianjenul. Ce ai de gând să-i dai?

— O să-i răsucesc cuțitul în burtă până când sângele va inunda găurile și se va scurge prin muștiuc. O să-l urmăresc pe fundul oceanului până când ne vom prăbuși amândoi pe nisip. Am...

Gura mi s-a deschis; brusc am inspirat atât de violent aerul întunecat încât m-a durut pieptul.

— Mi-e frică, am șoptit, Păianjenule, mi-e frică.

— De ce?

L-am privit, dincolo de pleoapele care clipeau egal peste ochii săi negri.

— Pentru că nu mi-am dat seama că sunt singur în treaba asta.

Mi-am lăsat mâinile să lunece pe plăsele.

— Dacă e să o capăt pe Friza, trebuie să mă duc singur - nu cu dragostea ei, ci fără. Tu nu ești de partea mea.

Mi-am simțit vocea asprindu-se, dar nu de frică. Era tristețea care se naște în fundul gâtului și te face să tușești înainte de a-ncepe să plângi.

— Dacă ajung la Friza, nu știu ce o să fac, chiar dacă ar fi să o capăt pe ea.

Păianjenul m-a așteptat să plâng: N-am vrut să-i dau această satisfacție, așa că după un timp a spus:

— Atunci cred că te pot lăsa să treci, dacă știi cu adevărat lucrul acesta.

Mi-am ridicat privirea.

A încuviințat din cap aprobator la întrebarea mea mută.

— Trebuie să te duci să vorbești cu cineva. Ține.

S-a sculat. În cealaltă mână ținea o pungă mică. A scuturat-o. Monezile au zornăit înăuntru. Mi-a azvârlit punga. Am prins-o.

— Cu cine?
— Cu Porumbița.
— Cea pe care-am văzut-o în poze? Dar cine...

— Cine este Porumbița? a completat Păianjenul. Porumbița este Elena din Troia, Star An-thim, Mario Montez, Jean Harlow.

A așteptat.

— Și tu? l-am întrebat. Ești Iuda, și Minos, și Pat Garrett? Pentru ea cine ești?

A pufnit disprețuitor și amuzat.

— Dacă Porumbița este Jean Harlow, eu sunt Paul Burn.

— Dar de ce...?

— Hai, Lobey. Pleacă.

— Plec, am spus. Plec. Eram nedumerit. Cam din aceleași motive ca și voi. Deși nu *chiar* aceleași, îndreptându-mă către ușă, continuam să-l privesc pe Păianjen. Deodată a azvârlit craniul. A trecut pe lângă mine, s-a învârtit un moment, apoi s-a zdrobit de pietre; și Păianjenul a râs. Era un râs prietenos, fără scânteieri malefice de solzi de pește și elitre de insecte; orbea prin strălucire râsetul Puștiului. M-a speriat însă de moarte. Am fugit afară. Pe una din trepte, mi-am înțepat glezna în bucăți de oase. Ușa s-a trântit după mine. Soarele m-a palmuit.

*Părăsește Creta și vino în acest templu sfânt.
(Sappho - Fragment)*

În dimineața asta m-am adăpostit de bura ploii într-o ceainărie, împreună cu docherii. Afară nori galbeni se îngrămădeau deasupra Bosforului. Am găsit un individ care știa franceza, alți doi care vorbeau greaca. Am discutat despre călătorii și ne-am încălzit degetele pe paharele de ceai. Puse cap la cap, voiajurile noastre dădeau, ocol

globului. Radioul de deasupra plitei alterna repetate modulații turcești, cu Aznavour și Beatles. Lobey își începe ultima etapă a călătoriei sale. Nu pot să-l însoțesc. Când ploaia s-a oprit, am mers prin piața de pește, unde peștilor li se trăgeau bronhiile și se scoteau deasupra maxilarelor, astfel încât fiecare cap era încoronat cu o floare de sânge. O stradă cu case din lemn șerpuia peste deal în oraș. De curând un incendiu făcuse ravagii aici. Practic arsese puține locuințe, dar bucăți mari de tăciuni lucitori se lăfăiau pe pavajul unde copiii se jucau cu o coajă de portocală în noroi, l-am urmărit pe câțiva alergând un băiat roșcat. Chipul lui era ud, a alunecat pe noroi, apoi a scăpat fugind prin fața mea. Călcâiele pantofilor îi erau tocite. Poate că la stilizare voi schimba părul Pustiului Moarte din negru în roșu. Am urmat zidul palatului opkapi, lovind cu piciorul în frunzele umede de pe stradă. M-am oprit în Sultanahmet Yammi. Arabescurile albastre se ridicau pe domul de deasupra mea. Era odihnitor. Peste o săptămână, o altă aniversare, și pot începe procesul meticulos de așezare a altui filigran peste palimpsestul romanului. Sub tălpile mele goale, pietrele erau reci. Arabescurile continuau să se desfășoare, furându-ți ochii. Afară mi-am pus bocancii și am traversat Piațeta. La etajul vechii ceainării aflate de cealaltă parte a parcului am stat într-un colț departe de plită și am încercat să-mi împing personajele spre sfârșitul lor. În curând voi începe din nou. Ca să fie folositor, un sfârșit trebuie să fie nehotărât.

{Jurnalul scriitorului - Istanbul, martie 1966}

Care sunt aptitudinile tale? Îndrăznești tu să locuiești în est, unde locuim noi? Ți este teamă de soare? Când vei auzi noua viorea sorbindu-și drumul printre bulgării de țărână, oare vei fi hotărât?

(Emily Dickinson — *Scrisoare către K. S. Turner*)

Perla m-a surprins. Un milion de oameni reprezintă prea mult pentru a sorta un individ dintr-o mahala. Dar clasele instituționalizate sunt cu atât mai centralizate. Acolo, în seara furioasă, am văzut firma în josul străzii. M-am uitat în pungă. Păianjenul trebuie să-mi fi dat destul.

Uși negre s-au frânt înapoia unei explozii solare purpurii. Am urcat pe scări, sub lumini portocalii. Parfum. Zgomot. Mi-am strâns cu tărie maceta. Țintele udaseră mocheta sub atâtea picioare. Cineva pictase o natură moartă *trompe l'oeil* pe peretele din stânga: fructe, pene și instrumente de observație etalate pe o bucată de piele boțită. Voci. da. Totuși, acolo unde nervii acustici se conectează la creier, iar sunetul devine muzică, era liniște.

— Lo? a întrebat câinele din capul scărilor.

M-am zăpăcit.

— Lo Lobey, am răspuns chipului său inexpresiv și am zâmbit. A rămas indiferent.

Pe balcon, în celălalt capăt al încăperii aglomerate unde se desfășura petrecerea ei, ea se sculă în picioare, se aplecă peste balustradă și strigă, cu un râs de contraalto revărsându-se din cuvinte:

— Cine ești?

Era frumoasă. Purta argintiu, cu un decolteu adânc între sâni mici. Gura ei părea obișnuită cu emoțiile, mai mult cu râsul, presupun. Părul îi era rebel și luminos ca al Micului Jon. Mi se adresase umil:

— Îhîm! Tu, prostule. Cine ești?

Uitasem că atunci când cineva îți vorbește, trebuie să-i răspunzi. Câinele și-a dres glasul, apoi a' anunțat:

— El... A venit Lo Lobey.

În clipa aceea toți din cameră au amuțit. Odată cu tăcerea, mi-am dat seama cât de puternic fusese vacarmul. Pahare, șoapte, râset, vorbărie, tălpi pe podea, picioare de scaune hârșăite după ele: aș fi dorit să înceapă iarăși. În cadrul unei uși, pe partea laterală a încăperii unde doi șerpi se îngemănau deasupra pragului de sus, am văzut figura rotofeie, familiară a cocoșatului Pistol. În mod evident apăruse ca să vadă ce s-a întâmplat; m-a zărit, a închis ochii, a tras aer în piept și s-a sprijinit de canatul ușii...

Atunci Porumbița a spus:

— Ei bine, era și momentul, Lo Lobey. Credeam că n-o să mai ajungi niciodată. Pistol, adu un scaun.

Am fost surprins. Pistol era uluit. Dar după ce a închis gura, a adus scaunul. Cu maceta scoasă din teacă, cu ochii ațintiți asupra Porumbiței, printre mese, flori, candelabre și potire; bărbați cu câini purtând lese de aur, încovrigați la sandalele lor; femei cu pleoapele împodobite de bijuterii și sâni prinși în colivii din rețea de alamă sau fire de argint. Cu toții s-au întors să mă privească mergând.

Am urcat scările până la balconul Porumbiței. Stând cu o coapsă rezemată de balustradă, ea mi-a întins mâna.

— Ești prietenul Păianjenului, a zâmbit radioasă.

Te făcea să te simți bine când vorbea.

— Pistol!

S-a răsucit și cute de lumină i-au alunecat peste rochie.

— Pune scaunul lângă mine.

El a ascultat-o și ne-am așezat pe pernele de brocard.

Cu Porumbița în fața mea, îmi venea cam greu să mă uit la altcineva. S-a aplecat înspre mine, ră-suflând. Bănuiesc că asta făcea.

— Trebuie să discutăm. Despre ce vrei să vorbim?

Este fascinant să urmărești o femeie...

— Eh... ah... ei bine... M-am străduit să-i privesc iarăși chipul.

— Cu adevărat nouă mii. sunt mult mai bune decât nouăzeci și nouă? (Credeți că știam despre ce vorbeam?). A început să râdă fără să scoată vreun sunet. Ceea ce este și mai fascinant.

— Ah! a răspuns ea, trebuie să încerci și să afli.

În momentul acela, toată lumea a reînceput să vorbească. Porumbița continua să mă examineze.

— Ce faci? am întrebat-o. Păianjenul zicea că ar trebui să mă ajuți s-o găsesc pe Friza.

— Nu știu cine este Friza.

— Era... Porumbița răsuflă din nou ...și ea minunată.

Fața ei a, înregistrat sentimente mai profunde.

— Da, a încuviințat.

— Nu cred că putem vorbi despre asta aici. M-am uitat la pistol, care nu se îndepărtase. Problema nu-i chiar așa cum ți-ai putea imagina.

Ea a ridicat o sprânceană înnegrită.

— Este cam... a zis, înălțând bărbia.

— Dar tu? am întrebat. Ce faci? Cine ești?

Arcul sprâncenii a devenit mai ascuțit.

— Vorbești serios?

Am încuviințat din cap.

Derutată, a privit spre cei dimprejurul ei. Văzând că nimeni nu se oferea să-i dea vreo explicație, a revenit cu privirea la mine. Buzele i s-au deschis, apoi s-au atins; genele s-au coborât și s-au ridicat.

— Ei spun că sunt lucrul care le permite tuturor să continue să iubească.

— Cum? am întrebat.

— Chiar nu știe? a spus cineva de lângă ea.

— Nu știe despre menținerea haosului din urmele fertile? a replicat altul.

Ea și-a pus degetul pe buze. Toți au tăcut, auzind-o suspinând.

— Va trebui să-i spun. Lobey — asta este... numele tău.

— Păianjenul mi-a spus să discut cu tine..., i-am amintit. Vroiam să mă agăț prin cârlige informaționale de lumea ei.

Zâmbetul îi era tăios.

— Încerci să simplifici prea mult lucrurile. Păianjenul... Marele Lord Lo Păianjen? Trădătorul, falsul prieten, cel care a semnat deja condamnarea la moarte a lui Ochi-verde. Nu te preocupa prea mult de omul acela sortit pieirii. Ai grijă de tine. Însuți, Lobey. Ce vrei să știi...

— Condamnarea la moarte...

Mi-a atins obrazul.

— Fii egoist. Ce dorești?

— Friza! M-am sculat pe jumătate din scaun. Ea s-a lăsat pe spate.

— Îți voi pune o întrebare, fără să-ți fi răspuns la a ta. Cine este Friza?

— Ea... Era aproape la fel de frumoasă ca tine. Bărbia i-a coborât. Ochii foarte, foarte deschiși

la culoare, s-au întunecat, plecându-se și ei.

— Da. Cuvântul a ieșit odată cu respirația pe care i-o urmăream, fără glas. Acum, multele întrebări de pe chipul ei făceau ca fosta-i expresie să pară caustică.

— Eu... Cuvântul nepotrivit. Ea... Un stilet a început să-mi bată în coaste. Apoi s-a oprit, s-a dilatat, mi-a urcat în cap și mi-a zgâriat interiorul feței: fruntea și obrații îmi ardeau. Ochii mă înțepau.

Și-a tras răsuflarea.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi, am izbucnit. Nu-nțelegi.

Ne priveam din nou. Ea s-a uitat la dreapta, la stânga și și-a mușcat buza, întorcându-și ochii către mine.

— Tu și cu mine suntem... ei bine, nu tocmai la fel.

— Ce?... oh. Dar... Porumbițo.

— Da, Lobey?

— Unde mă aflu? Am sosit dintr-un sat, din sălbăticiile de niciunde, printre dragoni și flori. Am abandonat Lo-ul, căutându-mi fata moartă, vânând un cowboy gol, rău ca biciul Păianjenului.

Și undeva un prinț murdar, cu un singur ochi va... muri, în timp ce eu merg înainte. Unde mă aflu, Porumbițo?

— Extrem de aproape de un loc vechi numit Iad. Vorbea repede. Poți intra acolo prin moarte sau prin cântec. Dar s-ar putea să ai nevoie de ajutor ca să-ți găsești drumul la ieșire.

— Îmi căutam fata brunetă și te-am găsit pe tine, argintie.

Se sculă în picioare, și lame de lumină mă izbiră de pe rochia ei. Mâna-i fină se mișca pe lângă coapsă. Am prins-o cu palma mea aspră.

— Vino, a zis.

Am venit.

Pe când coboram din balcon, s-a rezemat de brațul meu.

— O să ocolim o dată încăperea. Cred că ai de ales între a asculta, și a privi. Mă îndoiesc că le-ai putea face pe amândouă. Eu n-am reușit, dar încercă. În vreme ce făceam turul sălii, îmi loveam fluierul piciorului cu latul macetei.

— Ne-a epuizat efortul de a încerca să fim umani, Lobey. Ca să supraviețuim, fie numai încă o duzină de generații, trebuie să continuăm să combinăm întruna genele.

Un bătrân își rezemase burta de marginea mesei sale, holbându-se la fata de vizavi. Ea își linse colțul buzelor, privindu-l cu ochi fermecători, albaștri și minunați. Pomeții obrazilor ei îl zeflemi-seau.

— Nu poți forța oamenii să aibă copii cu mulți alți oameni. Dar putem prezenta ideea cât

mai atrăgător — și-a lăsat ochii în jos — cu puțință.

La masa următoare, fața femeii era prea largă pentru oasele craniului de dedesubt. Totuși ea râdea. Mâna i se cuta peste degetele fine ale tânărului care-i stătea dinainte. Ochii ei machiați examinau cu invidie pleoapele lui repezi, întunecate precum măslinile, părul său, mai lucitor decât al ei vâlvoi, pe când ea folosisese o mulțime de fixativ.

— Cine sunt eu, Lobey? Întrebarea fusese mai degrabă retorică. Eu sunt imaginea cheie a unei campanii publicitare. Eu sunt sălbăticiunea bună/rea pe care și-o dorește fiecare, cu care vrea să se asemene — cei care preferă nouăzeci și nouă în loc de unul. Eu sunt cea pe care bărbații o caută la fiecare însămânțare. Eu sunt cea a cărei coafură o imită femeile, cea care le face să-și ridice și coboare tivurile și decolteurile după cum ale mele se ridică ori coboară. Lumea îmi fură vorbele de duh, gesturile, ba chiar și greșelile; pentru a le încerca pe fiecare nou iubit.

Cuplul de la masa următoare uitase probabil în mare parte ce înseamnă să ai patruzeci de ani. Păreau fericiți, prosperi și mulțumiți. Îi invidiam.

— A fost o vreme, a continuat Porumbița, apăsându-mi dosul palmei cu degetul ei arătător, când orgiile și însămânțarea artificială rezolvau problema. A mai rămas însă de înmuiat o atitudine glacială. Asta e ceea ce fac eu. Chestiune care îți ridică, bănuiesc, o altă întrebare.

Tinerii din fața noastră se țineau de mână și chicoteau. Odată crezusem că douăzeci și unu de ani reprezentau vârsta responsabilității; așa trebuia să fie, era atât de departe! Puștii aceia puteau să facă orice și tocmai învățau cum, iar posibilitatea îi rănea, îi uimea și-i înnebunea de bucurie în același timp.

— Răspunsul — și am întors capul spre Porumbița — stă în aptitudinea mea. specială,

care-mi ușurează treaba.

Degetul care-mi apăsase palma îmi atingea acum buzele. Își țuguie gura, cerându-mi tăcere. Cu cealaltă mână mi-a ridicat maceta.

— Cânti, Lobey?

— Pentru tine?

A făcut un gest larg.

— Pentru ei. S-a întors către oameni. Atențiune! Vreau să faceți liniște. Vreau să auziți. Trebuie să rămâneți nemișcați...

Au rămas nemișcați.

— ...și să ascultați.

Au ascultat. Mulți și-au sprijinit coatele pe masă. Porumbița s-a răsucit spre mine și a încuviințat din cap. Mi-am privit maceta.

În partea cealaltă a odăii Pistol își ținea capul în mâini. I-am zâmbit. Apoi m-am așezat pe marginea unei mese goale, mi-am jucat degetele de la picioare pe găuri, și le-am atins și cu degetele mâinilor.

Am suflat o notă. M-am uitat la oameni. Am mai suflat una. După. aceea am râs.

Tinerii au râs și ei.

Am suflat două note, una gravă și alta acută.

Am început să bat din palme — un ritm puternic, lent. Cântam doar cu picioarele. Puștii au considerat că și asta era amuzant. M-am legănat pe marginea mesei, am închis ochii, am bătut din palme și am cântat. În spate, cineva a pornit să-mi țină isonul. Am zâmbit în flaut (difícil), iar sunetul s-a înveselit. Mi-am amintit muzica pe care-o auzisem de la Păianjen și am încercat ceva ce nu mai făcusem niciodată. Am lăsat o melodie să treacă fără s-o cânt, și am interpretat alta. Tonurile se creau unul pe celălalt în mod armonios, sărind de la o pereche de palme la alta. Am lăsat primele două să continue și am țesut un al treilea ton deasupra lor. Am împins muzica într-un balansoar, într-un shaker, până când degetele de pe fața de masă au intrat în ritm. Am cântat, privindu-le

insistent, cântărind greutatea muzicii din ele, iar când a fost destul, am dansat. Mișcările se repetau; a inventa dansuri este opusul lui a le învăța. Am dansat pe masă. Tare. I-am biciuit cu muzică. Sunetul se descojea din sunet. Acordurile se deschideau ca florile grele. Oamenii strigau. Mi-am ascuțit ritmurile către ei prin cuțitul gol pe dinăuntru și le-am înfipt notele în coloanele vertebrale tot așa cum omori o broască străpungându-i măduva spinării. Tremuram pe scaunele lor. Am introdus a patra linie melodică, disonantă față de multe și multe altele. Trei oameni începuseră să danseze cu mine. Am cântat muzica aceea pe care o cream creând-o. Ritmul le susținea zvâcnirile. Bătrânul scutura din umeri spre fata cu ochi albaștri. Bătaie din palme. Tinerii se, legănav umăr — bătaie din palme — la umăr. Cuplul de vârstnici își strângea cu putere mâinile. Bătaie din palme. Sunetul se înălța îndărătul — bătaie din palme — lui însuși. Liniște pentru o clipă. Bătaie din palme. Apoi s-a revărsat prin cameră; precum dragonii în sălbăticia pusteii, ei se văitau laolaltă, își loveau coapsele și burțile în ritmul a patru melodii.

De pe platforma ridicată, unde fusese masa Porumbiței, cineva a deschis ferestrele largi. Vântul mi-a suflat pe spatele asudat și m-a făcut să tușesc. Tusea a mormăit în fluier. O adiere într-o încăpere închisă te face să-ți dai seama cât de cald este. Dansatorii s-au îndreptat către balcon. I-am urmat. Țiglele erau roșu-albastre. Seara aurie era brăzdată de răni albastre. Câțiva dansatori se odihneau pe balustradă. Maceta mi-a căzut de la buze, când am privit în jurul...

M-âa izbit în ochi. Rochia de argint unduia în vânt. Dar nu era Porumbița. A ridicat degete întunecate spre obrazul ei măsliniu iar gura cu buze pline s-a deschis într-un suspin. Apoi a clipit și și-a netezit părul cu mână, căutând cu privirea

printre dansatori. Câțiva au ascuns-o pentru o clipă, s-au dat în lături.

Friza cea brunetă...

Revenită și învârtindu-se printre dansatori...

Frumoasa și tânjită Friza, a găsit....

Odată îmi fusese atât de foame, încât atunci când am mâncat, m-am speriat. Acum simțeam aceeași teamă. Mult mai acută. Muzica se cânta singură. Lama îmi atârna în mână. Odată Friza zvârlise o piatră...

Am început să fug prin labirintul dansatorilor.

M-a văzut. Am prins-o de umeri; ea s-a lipit de mine, cu obrazul pe gâtul meu, cu pieptul pe pieptul meu, cu brațele apăsându-mă pe spate. Numele ei îmi înota prin minte. Știam că o doare. Și pumnii ei îmi apăsau spatele dureros. Ochii îmi erau larg deschiși și lăcrimau. Voiam să percep tot ceea ce avea legătură cu ea. Nimic din ființa ei nu era mișcător. Îi strângeam toată zveltețea puternică. Brațele mi s-au încordat, s-au destins, s-au încordat iarăși.

Pe partea cealaltă a parcului de dedesubt exista un copac stingher, pârjolit de soarele dement. Legat cu brațele de două ramuri bifurcate, cu capul atât de lăsat înainte încât gâtul trebuie să fi fost rupt, atârna Ochi-verde. În lungul brațului lucea sânge scurs dintr-o tăietură făcută de frânghie.

Ea s-a răsucit în brațele mele, m-a privit, apoi s-a uitat la ceea ce văzusem și mi-a pus repede palmele peste ochi. Singur în mâinile ei negricioase am recunoscut muzica. Polifonizat și dansat de străini, era cântecul de jale al fetei care îmi acoperea acum ochii, bocet pentru prințul sugrumat.

Dinapoia muzicii, o voce mi-a șoptit:

— Lobey, ai grijă. Era glasul Porumbiței. Vrei să te uiți de aproape?

Degetele îmi rămăseseră pe față.

— Pot să mă privesc în capul tău ca într-o odaie. Ai murit, Lobey. Ai murit undeva între stânci și ploaie. Vrei să te uiți la asta atât de aproape..

— Nu sunt o fantomă!

— Nu, tu ești real, Lobey! Dar poate că...

Mi-am răsucit iarăși capul, dar întunericul m-a urmat.

— Vrei să știi ceva despre Puști?

— Vreau să aflu orice m-ar ajuta să-l omor.

— Atunci ascultă. Puștiul Moarte poate să-i învie numai pe aceia cărora el le-a luat viața. Poate să păstreze doar ceea ce a strâns singur. Dar știi cine te-a adus pe tine înapoi din...

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Trebuie să alegi repede, Lobey! a șoptit Porumbița. Vrei să vezi ce este în fața ta? Sau vrei să vezi doar ce ai văzut înainte?

— Mâinile... Nu pot să văd nimic cu mâinile tale pe față... M-am oprit, îngrozit de propriile-mi cuvinte.

— Sunt foarte pricepută în ceea ce fac. Lumina a pătruns, odată cu dispariția delicată a apăsării. A trebuit să-mi perfecționez talentul acesta pentru a supraviețui. Nu poți ignora regulile lumii pe care ai ales-o...

Am prins-o de încheieturi și le-am tras în jos. Mâinile ei s-au împotrivit doar o clipă, apoi au căzut. Ochi-verde continua să fie legat de copacul de dedesubt.

Am înhățat-o pe Porumbița de brațe.

— Unde este ea? M-am uitat pe terasă. Am zgâlțâit-o și s-a retras până la balustradă. .

— Am devenit lucrul pe care-l iubești, Lobey. Asta este o parte a talentului meu. Așa pot fi Porumbița.

Am clătinat din cap.

— Dar tu...

Își frecă umărul. Mâna i-a alunecat sub țesătura de argint. Aceasta se mișcă, mulându-se

pe degete.

— Iar ei... am arătat către dansatori. Tinerii, continuând să se țină de mână, priveau în parc și chicoteau.

— Ei îți spun La Porumbița.

Și-a sumețit capul, dându-și pe spate părul de argint.

— Nu, Lobey. A clătinat din cap. Cine ți-a spus asta? Cine? Eu sunt Le Porumbel.

M-a luat cu frig. Porumbelul/Porumbița a întins o mână subțire.

— Nu știai? Lobey. chiar vrei să zici că nu... Lobey, noi nu suntem oameni! Trăim pe planeta lor, pentru că ei au distrus-o. Am încercat să le preluăm forma, amintirile, miturile. Dar nu se potrivesc. Nu-i decât o iluzie, Lobey. De-ajuns cu asta. El te-a adus înapoi: Ochi-verde. El este acela care ar fi putut s-o aducă înapoi, s-o aducă într-adevăr înapoi pe Friza ta.

— Ochi-verde...?

— Dar noi nu suntem aidoma lor, Lobey. Noi suntem...

M-am întors și am fugit de pe balcon.

Înăuntru, am răsturnat o masă și am trecut val-vârtej pe lângă câinele lătrător.

— Lo Lobey! Ședea pe platforma unde fusese petrecerea Porumbiței. Vino. Ai savurat spectacolul de la Perla?

Înainte de a-i putea răspunde, a apăsat un întrerupător din perete.

Podeaua a început să se rotească. Prin isteria mea mi-am dat seama ce se întâmpla. Pardoseala era formată din două panouri de plastic polarizat, suprapuse. Cel de deasupra se învârtea; cel de jos era nemișcat. Când deveniră transparente, am văzut niște siluete mișcându-se dedesubt, în crăpăturile pietrei, mult sub picioarele meselor și scaunelor.

— Perla este construită peste unul din coridoarele către kușca din Branning-at-sea. Uite:

se împleticesc pe acolo printre steiuri, acela căzând, iar celălalt agățându-se de perete, mestecându-și limba și băloșind sânge. Aici nu avem paznic de kușcă. Vechiul sistem de calculatoare folosit de oameni pentru Armonie Psihică și Asociații de Răspunsuri Anormale și Incoerente are grijă de iluziile lor. Acolo este un iad întreg plin de dorințe satisfăcute...

M-am zvârlit la podea, apăsându-mi fața de transparență.

— PHAEDRA! am urlat. PHAEDRA, unde-i ea?

— Sal'tare, puiule! Lumini au sclipit sub mine din umbră, Un cuplu cu mult prea multe brațe se îmbrățișa tăcut lângă mașina clipitoare.

— PHAEDRA!

— E tot labirintul greșit, puiule. Aici, jos, poți găsi altă iluzie. Ea te va urma până la ușă, dar când o să te-ntorci ca să te asiguri că-i acolo, o să-ți dai seama de adevăr și vei pleca singur. De ce te mai obosești să treci prin toate astea? Vocea se auzea pițigăiată prin podeaua de plastic.

— Mama are grijă de tot aici, jos. Să nu câști din cuțitul tău însângerat pe lângă mine. Trebuie să încerci s-o recapeți cumva. Sunteți un mănunchi de manifestări psihice, multisexuate și imateriale, și... cu toții încercați să vă puneți masca limitatoare a umanității. Întoarce-te, Lobey. Caută undeva în afara ramei oglinzii...

— Unde...

— Te-ai rugat la copac?

Sub mine, cei pierduți băloșeau, pândeau și bolboroseau în adâncimile kuștii, sub pâlpăiturile PHAEDRA-ei. M-am ridicat. Câinele a lătrat, când am ajuns la ușă.

Am. călcat greșit pe scară și m-am prins de balustradă cu patru trepte mai jos. Clădirea m-a azvârlit în parc. Mi-am recăpătat echilibrul. În jurul pieței, turnurile metalice vuiau de spectatorii

care dansau pe terase și cântau de la ferestrele ticsite.

M-am oprit înaintea copacului și i-am cântat, rugându-mă. Am înșirat acorduri în salbe de câte șapte, implorându-i decizia. Am început umil iar cântecul m-a golit, până când nu a mai rămas decât hăul. M-am afundat în el. Am găsit furie. Era a mea, și i-am dat-o. Am găsit iubire. A țipat ascuțit sub cântecele de la ferestre.

Acolo unde antebrațul îi fusese legat de creangă, osul se rupsese. Mâna atârna deoparte de scoarța copacului și...

...și nimic. Am urlat, mânia spărgându-mi-se. Ținând mânerul cu ambele mâini, i-am înfipt vârful în coapsă, pironindu-l de lemn. Am răcnit iarăși și m-am smuls de acolo, clătinându-mă.

*Din milă pentru al omului gând înnegurat
A ieșit din odaie afară
În galileeană sfadă și ocară;
Lumina stelelor babiloniene a chemat o beznă
fără formă, legendară.
(William Butler Yeats - Cântec dintr-o piesă)*

*Am auzit că vei da 1000 \$ pentru corpul meu,
adică după câte înțeleg, să depun mărturie... dacă
aș putea apărea în fața juraților, v-aș da
informația dorită, dar am fost condamnat pentru
lucruri care s-au întâmplat în Războiul din Ținutul
Lincoln, și mi-e teamă să mă predau fiindcă
dușmanii m-ar omorî.*

*(William H. Bonney (Billy the Kid) -
Scrisoare către locotenentul — Guvernator Lew
Wallace)*

*Cu ghirlande încerc să repar răul făcut.
(Andrew Marvell - Cununa)*

S-a ivit oceanul. Zorii alergau peste ape. Mergeam singur de-a lungul plajei. Peste tot se zăreau mulțime de scoici. Continuam să mă gândesc că abia cu o zi în urmă intrasem în Branning călare pe dragoni. Acum viața lui și iluziile mele piei-ră. Îndărătul meu, Branning-at-sea se micșora. Vârful macetei brăzda nisipul în timp ce umblam. Nu eram obosit. Mersesem toată noaptea. Ceva se înnodase atât de strâns capetele oboselii încât nu mai puteam să mă opresc. Plaja era minunată în zori. Am urcat o dună încununată de ierburi lungi, șopotitoare.

— Hei, Lobey.

M-am destins, cutremurându-mă precum arcurile unui ceas rupt.

— Ceai mai făcut?

Ședea pe un buștean pe jumătate îngropat în nisipul umed, la poalele dunei. Miji ochii spre mine și-și dădu părul pe spate. Soarele înflăcăra cristalele de pe umărul său, de pe brațul său: sarea.

— Aștept de foarte multă vreme. Și-a scărpinat genunchiul. Ce mai faci?

— Nu știu, am zis. Sunt obosit.

— O să cânti? A arătat spre macetă. Vino jos.

— Nu vreau, am răspuns.

De sub tălpile mele a curs un firicel de nisip. M-am uitat în jos, tocmai când o bucată de dună a picat de sub mine. M-am clătinat. Spaima a scăpat din frâu. Am căzut și am încercat să mă prind cu unghiile de sol. În vreme ce Puștiul chicotea, am alunecat pe pantă. Jos, m-am răsucit. Puștiul stătea în continuare pe buștean și mă privea.

— Ce vrei? am șoptit. L-ai pierdut pe Ochi-verde. Ce vrei de la mine?

Și-a scărpinat urechea, zâmbind cu mulți dinți mici.

— Am nevoie de asta. A arătat către macetă. Crezi că Păianjenul chiar ar... S-a oprit: Păianjenul a hotărât că Ochi-verde, tu și cu mine nu putem trăi în aceeași lume. Că ar fi prea periculos. De aceea a semnat condamnarea la moarte și a ordonat legarea lui Ochi-verde în vreme ce tu îi cântai, iar eu plângeam pe fundul oceanului, acolo unde nu poți vedea lacrimile. În ce crezi tu?

— Nu..., nu știu.

— Eu cred că Ochi-verde trăiește. Nu știu. Nu pot să-l urmăresc așa ca pe voi, restul. Ar putea fi mort. S-a aplecat înainte și și-a dezgolit dinții. Dar nu este.

Mi-am lipit spatele de nisip.

— Dă-mi sabia.

Mi-am retras brațul. Brusc, m-am repezit înainte și am încercat să-l creștez. S-a ferit. Au sărit așchii de lemn.

— Cred că ar fi neplăcut dacă m-ai lovi, a zis. Sângerez și eu. Dar dacă pot bănuî ce gândești, ei bine, atunci încercările de soiul ăsta sunt într-adevăr zadarnice. A dat din umeri, a zâmbit, s-a întins și a atins lama.

Mâna mi-a tresărit. A luat maceta și s-a jucat cu degetele pe găuri.

— Nu, a suspinat el. Nu, asta nu mă ajută cu nimic. Mi-a restituit-o. Îmi arăți cum se face?

Am luat-o, pentru că era a mea și nu-mi plăcea s-o țină el.

Și-a scărpinat călcâiul drept cu piciorul stâng.

— Haide. Arată-mi. N-am nevoie de cuțit. Am nevoie de muzica dinăuntru. Cântă, Lobey.

A încuviințat din cap.

Îngrozit, am dus mânerul la gură.

— Dă-i drumul.

O notă a tremurat.

S-a aplecat înainte, plecându-și genele aurii.

— Acum o să iau tot ceea ce a mai rămas. Și-a încrucișat degetele. A îndoit degetele de la picioare, zgâriind pământul.

Încă o notă.

Am început-o pe a treia...

Era un sunet și în același timp o mișcare și o senzație. Un șfichiuit sonor: Puștiul și-a arcuit spatele și s-a prins de gât; senzația era de teroare, ceva mai puternică decât crezusem că se poate. De pe vârful dunei Păianjenul a strigat:

— Cântă în continuare, fir-ar să fie!

Am croncănit prin lamă.

— Cât timp vei cânta, nu-și poate folosi mintea la altceva!

Puștiul stătea în picioare. Biciul de dragoni a pocnit deasupra capului meu. Pe piept îi șiroia sânge. S-a retras și s-a împiedicat de trunchiul de lemn; a căzut. M-am târât într-o parte, reușind să-

mi țin picioarele sub mine — un fleac, mult mai simplu pentru mine decât pentru majoritatea oamenilor. Încă mai scoteam niște zgomote din cuțit.

Cântând din bici, Păianjenul coborî duina, pășind în lateral.

Puștiul s-a azvârlit pe burtă sub șfichi și a încercat să se târască. Branhiile de sub părul de pe ceafă i s-au dilatat. Păianjenul i-a sfârtecat spatele, apoi a răcnit spre mine:

— Nu te opri din cântat!

Puștiul a şuierat și a mușcat pământul. S-a rostogolit pe o parte, cu nisip în gură și pe bărbie.

— Păianjenule... au, Păianjenule! Oprește-te... Nu, te rog... n...

Biciul i-a deschis obrazul, iar el și-a prins fața în palme.

— Continuă să cânti, Lobey, fir-ar să fie, altfel m-omoară!

Cu octava suflată prea tare, notele mele străpungeau dimineața.

— Ahhhhh... nu, Omule-păianjen! Lasă-mă-n pace!

Cuvintele i se împleticeau pe limba sângerândă.

— Nu — ahhhhh — mă doare! Mă doare! Credeam că-mi ești prieten, Păianjenule! — au, credeam că-mi ești...

Gemu o vreme. Biciul tăia din Puști, iarăși și iarăși.

Umerii Păianjenului erau asudați.

— E-n regulă, a zis.

Și-a încolăcit biciul, suflând din greu.

Limba mi-era inflamată și mâinile amorțite. Păianjenul s-a uitat de la mine la Puști.

— S-a terminat, a spus el.

— Era... necesar? am întrebat.

Păianjenul privi în pământ.

În tufișuri s-a zbatut ceva. Un lujer ghimpat s-a încolăcit pe nisip, trăgând o inflorescență.

Păianjenul a început să urce.

— Haide, a zis.

L-am urmat. Ajuns în vârf, m-am uitat înapoi. Un mănunchi de flori se strânseseră ciorchine pe capul cadavrului, căutând ochii și limba. Am coborât după Păianjen, pe cealaltă parte a dunei.

Jos, s-a întors către mine. Apoi s-a încruntat.

— Nu te mai gânde, băiete. Ți-am salvat viața. Asta-i tot.

— Păianjenule...?

— Ce-i?

— Ochi-verde... cred că am descoperit ceva.

— Ce? Hai, trebuie să ne întoarcem.

— Ca și Puștiul, îi pot aduce înapoi pe cei pe care i-am ucis eu însumi.

— Ca în ținutul pietros, a spus Păianjenul. Te-ai adus singur înapoi. Te-ai lăsat să mori, apoi te-ai întors. Ochi-verde este singurul care ți-o poate aduce pe Friza ta înapoi... acum.

— Ochi-verde e mort.

Păianjenul a încuviințat din cap.

— Tu l-ai ucis. A fost ultima lovitură a...

A arătat către maceta mea.

— Ah! am tresărit. Ce se petrece acum în Branning-at-sea?

— Revolte.

— De ce?

— Sunt flămânzi după propriul lor viitor.

Pentru o clipă, mi-am imaginat ospățul florilor de pe fața Puștiului. Mi-a venit rău.

— Mă întorc, a zis el. Vii și tu?

Marea se retrăgea și spuma rămânea în spirale pe nisip.

M-am gândit o clipă.

— Da. Dar nu acum.

— Ochi-verde va — Păianjenul a strivit ceva în nisip cu piciorul — aștepta, bănuiesc. Și Porumbița la fel. Porumbița îi conduce acum în vraja dansului și nu te va ierta prea repede pentru alegerea pe care ai făcut-o.

— Care anume?
— Între real și... restul.
— Eu ce am ales?

Păianjenul mi-a dat un ghiont în umăr, zâmbind.

— Poate o să afli când te vei întoarce. Încotro te îndrepti?

Se întoarce să plece.

— Păianjenule?

S-a uitat înapoi.

— În satul meu exista un om care era nemulțumit. De aceea a părăsit această lume, a lucrat o perioadă pe lună, pe planetele exterioare, apoi pe lumi aflate la multe stele depărtate. Aș putea să mă duc acolo.

Păianjenul a aprobat din cap.

— Am făcut-o și eu odată. Când m-am întors, totul mă aștepta.

— Cum o să fie?

— Nu așa cum te aștepti.

A surâs, apoi s-a îndepărtat.

— O să fie... diferit?

Continuă mai departe pe nisip.

Pe când dimineața, ardea oceanul cu fierul roșu, întunericul a apus, la capătul îndepărtat al plajei-

M-am întors să-l urmez.

— Septembrie 1965

— Noiembrie 1966

- {1} Dire — cumplit, înfricoșător
- {2} Dispozitiv format din nouă bile metalice legate printr-o frânghie. Aruncat corespunzător, bolasul devine un laț foarte eficient.
- {3} Termeni de coridă
- {4} Foarte simpatic — în franceză, în original
- {5} În original: Psychic Harmony and Entangled Deranged Response Associations (PHAEDRAS)
- {6} Piruetele toreadorului
- {7} Bill Bailey, nu vrei să te-ntorci acasă, te rog?
- {8} Trecătoarea de sticlă verde
- {9} Secure cretană

Table of Contents

[Title page](#)

Table of Contents

Title page	1
------------	---